

Коледно пътуване 2

Подранилият Дядо Коледа

- Татко се връща, – извика Лили, когато чу входния звънец- аз ще отворя.

- Не бягай! Ще паднеш. - извика майка ѝ след нея и се усмихна.

Отварянето на вратата беше привилегия, която дъщеря ѝ ревностно бранеше.

Лили отвори и усмивката ѝ разочаровано угасна. На вратата стоеше някакъв дядо. Тя търпеливо изчака да попита за майка ѝ. Винаги все нея търсеха. Но старият човек мълчеше и я гледаше. И когато щеше да извика вече “Мамо”, той тихо каза:

- Здравей, Мила! Не ме ли позна?

- Затворете вратата! – извика майка ѝ - Къщата изстива.

- Аз не съм Мила.- наведе глава на една страна Лили- Мама се казва така. Мамооо!

- Няма ли да затвориш тази врата?- сгълча я майка ѝ, приближавайки се, но видя посетителя и се спря изненадано и възкликна- Дядо Коледа, това ти ли си?

Лили се скри зад майка си. Дядо Коледа, как пък не! Този тук изобщо не приличаше на него. Добрият старец трябваше да дойде след три дни. Да е облечен както винаги с червени дрехи и да носи чувал. А в чувала да има играчки. Тя ли не знае? Не! Този дядо нямаше нищо общо с Дядо Коледа

- Влизай, Дядо Коледа!- покани го майка ѝ - Няма да стоим на прага, я.

Старецът гледаше объркано, ту нея ту малкото момиченце. После несигурно каза:

- Пораснала си, а аз си помислих... Дъщеря ти много прилича на теб. Същите черни коси. Същата брадичка.

- На кого друг да прилича?- погали я майка ѝ- Влизай де!

Лили хукна напред и седна на столчето си. Страхуваше се, че дядото може да го заеме.

- Имаш хубав дом.- огледа се Дядо Коледа- Всяка година си казвах, че ще намина. Но маршрутите, които ми даваха бяха все в друга посока. И докато се накая, ти си пораснала. Колегите, които идваха, истински ли бяха?

- Разбира се,- засмя се Мила- точно толкова, колкото и ти. Ще ти приготвя чай. Сигурно здравата си измръзнал, защото носът ти е като червен домати.

Тя спря внезапно и го изгледа тревожно

- Да не би да си пийваш?

- Какво говориш? Откъде ти дойде на ум?- възмути се Дядо Коледа- Нали ти обещах? И да знаеш, че четях писмата ти. Докато ми пишеше, разбира се.

- Но не ми отговори нито веднъж.- укори го Мила

- Все нямах време. Там здраво се работи. Пък и исках лично да ти отговоря.

Лили подпря двете си ръце на масата и изпитателно загледа Дядо Коледа.

- Как се казваш?- попита я той

- Лили – отговори момичето след известно мълчание.

Въпросът му затвърди убеждението ѝ, че не е Дядо Коледа. Дядо Коледа отдавна знаеше името ѝ. Иначе как щеше да ѝ изпраща подаръци всяка година.

Мила сложи димящата чашка пред Дядо Коледа и седна срещу него.

- Разказвай!- каза тя- Какво те води толкова рано насам?

Дядо Коледа стисна притеснено длани и извърна глава:

- Аз, аз..

Една дълбока въздишка заседна на гърдите му и той не можа да продължи. Мила търпеливо чакаше. От опит знаеше, колко е трудно началото. После думите сами излизаха.

На Лили ѝ стана скучно и стана от столчето. Повъртя се около елхата и попита:

- Кога ще украсяваме елхата?

Майка ѝ постави пръст до устните си и ѝ направи знак да мълчи

- Аз реших да се върна. Завинаги, разбираш ли?- продължи най- после старецът - Завинаги да се върна в къщи.

Мила безмълвно стисна треперещата ръка. Знаеше какво му е коствало това решение.

- Но те, децата, – гласът му отново заглъхна- не ме приеха. Казаха, чак сега ли? Казаха, било късно. Късно, късно. Нима наистина е късно, малката?

Последните думи бяха вопъл, който се извиси и стресна Лили. Тя видя сълзите в очите на стареца и се уплаши да не би да ревне с глас. Баща ѝ винаги казваше, че е грозно да се реве.

- Може би трябва да им дадеш време. – каза Мила- Толкова отдавна не сте се виждали.

- Но аз ги виждах. Всяка година им приготвях подаръци. Лично аз. Не оставях джуджетата да припарят до тях, защото само аз знаех техните тайни желания.

- Но те не са знаели.

Дядо Коледа не я чу. Той изливаше болката от обидата пред Мила, защото тя бе единствения човек, на който можеше да се довери.

- Първо при тях слизах. Какъвто и да беше маршрутът ми, аз се отклонявах с риск да бъда уволнен и слизах при тях. После тайно ги наблюдавах, как празнуват, как се радват, как заспиват. Когато големият внук се роди, ми се искаше да отида на кръщенето, но тъкмо тогава той се разболя и... само до мен щеше да им бъде. После все нещо се случваше...

- Но те не са знаели. Ти трябваше да им обясниш!

- Дъщеря ми не ме пушна дори да вляза. А големият ми внук...Замери ме с една снежна топка. Аз исках да видя поне малкия. Мислех си, че едно двуседмично бебе по лесно би ме възприело. Но те дори не ми дадоха възможност да обясня. Пък и дали щяха да повярват на истинската ми история. Дори твоето малко момиченце се съмнява, че съм истински Дядо Коледа.

- Но ти не си Дядо Коледа.- вдигна рамене Лили

- Видя ли? Никога не съм могъл да бъда адвокат сам на себе си.

- Аз бих могла да поговоря с тях.- каза колебливо Мила-Познавам дъщеря ти. Често идва в центъра.

След пътешествието си Мила бе създала център за духовно развитие. Той бе станал притегателно място за много хора. Тук всеки споделяше болки и радости пред своята жрица. Мила бе станала за тях и майка и сестра и водачка към един нов път - пътя на духовното израстване.

- Ще го направиш ли?- светнаха очите на Дядо Коледа- Ще го направиш ли за мен, Мила

- Ще го направя. Но ти трябва да останеш при Лили.Докато ме няма, сложете масата! А ти, сладуранке, посрещни татко си!

Мила наметна палтото си и излезе. Лили отвори шкфа и извади розови салфетки. Мълчаливо започна да ги сгъва. Дядо Коледа посегна да вземе една от тях, но Лили ги дръпна.

- Искам да ти помогна.- каза той

- Мога и сама.- сопна се детето.

- Тези салфетки са ги правили моите джуджета.- опита се да я предразположи Дядо Коледа

- Ти не си истински Дядо Коледа.- обърна му гръб Лили и продължи да сгъва салфетките.

Той тъжно я изгледа. Днес беше лош ден Никой не му вярваше. Дано Мила му помогне.Внезапно му хрумна нещо.

- Ще отида до таолетната.- каза той

- Внимавай, когато пускаш казанчето! Не дърпай силно!- предупреди го Лили.

Не му трябваше таолетна. Само място, където да се проблече. Лили тъкмо привършваше с реденото на приборите, когато чу глас:

- Има ли тук едно послушно момиче?

Лили се обърна стреснато и зяпна. От вратата надничаше Дядо Коледа. С шапка, костюм и чувал, както му се полага. Той разклати чувала и запя:

Подаръци нося в чувала за теб.

И кукли любими прекрасни безчет.

*Герданчета, гривни безброй обици
за тебе е всичко, разбираш ли ти.*

На Коледа всички празнуват безкрай.

Че Коледа празник е най- голям знай.

*На Коледа греят най- ярки звезди
за тебе са всички разбираш ли ти.*

Чувалът огромен сега разтвори

и вътре във него ти надникни.

*Подарък безценен спотайва се там
че той е за тебе показва си сам.*

Лили запляска с ръце, затанцува после спря и строго попита:

- Защо се беше облякъл като обикновен дядо?

- За да заблудя гадните демони.- тайнствено прошепна Дядо Коледа и й намигна- Гонят ме, за да ми вземат чувала.

- Варуните ли? – ахна Лили.

- Ти знаеш за варуните?- изненада се Дядо Коледа

- Мама ми е разказвала за тях.

- Само за тях ли?

- О, не! Разказвала ми е за райския свят и за моята баба Шекина.Виж!- изтича до камината детето, където стоеше рамката със снимка от райския свят и сниши глас- другите не виждат какво има на нея, само аз и мама.

- И за мен ли ти е разказвала?
- Да. Казала ми е, че ти си един много смел Дядо Коледа и не се страхуваш от варуните.
- Не се страхувам за себе си,- махна с ръка Дядо Коледа- а за чувала. Джуджетата цяла година работиха докато го напълнят. Но ние с теб можем да направим нещо.
- Какво?- попита любопитно Лили
- Ще се подготвим за отбрана. Донеси всички възглавнички, които намериш. Варуните страшно се страхуват от меки възглавници. Те ще бъдат нашите бомби.
- Добре- разтича се Лили и скоро диванът бе препълнен с възглавници.
- Сега ще те науча как да ги целиш. – каза Дядо Коледа
- Докато двамата се забавляваха вратата хлопна. Една от възглавниците улучи Мила.
- Мамо, мамо, това е истинския Дядо Коледа- със зачервени бузки извика Лили и прегърна майка си.
- Значи вече се запознахте? Добре и както виждам добре се забавлявате. – възкликна майка й.
- Какво стана?- отпусна ръце Дядо Коледа
- Когато видя, че Мила забави отговора си, седна тежко на канапето.
- И теб са те отрязали.
- Трябва да им дадеш време.- каза внимателно Мила- Просто много им се е насъбрало.
- Но аз нямам време. Сега трябва да реша да се върна или да остана.
- Мила поклати глава.
- Дай им време! Може би има възможност да останеш още малко при нас.
- На Лили й стана жал за Дядо Коледа.
- Ще спиш в стаята до моята- каза му тя и се наведе над ухото му- мама и татко я пазят за бъдещата ми сестричка, но казват, че тя ще дойде, когато пожелае. А аз никога няма да пожелае. Бебетата са толкова ревливи
- Ха, имаме си истински Дядо Коледа. Не е ли подранил- изненада ги баща й.
- Не бяха чули кога влиза. Лилето се хвърли на врата му.
- Той е онзи Дядо Коледа, дете мама ни е разказвала.
- Радвам се да се запозная с теб дядо Коледа- подаде му ръка баща й.- бъди ни гост на трапезата!
- Беше хубава вечеря. От ония предколедните, когато навън вали сняг на едри парцали, а вътре е топло и уютно. Мила разказваше какво се е

случило в центъра, баща ѝ се смееше, а Дядо Коледа вдигаше тост. Беше толкова хубаво, като в приказка.

Внукът на дядо Коледа

На другия ден родителите на Лили станаха рано. Мила трябваше да подготви центъра за коледното тържество. Всяка година тук ставаше грандиозен празник. Идваха хора от целия свят, за да посрещнат Коледа, така както никога досега.

- Ще опитам отново да говоря с дъщеря ти. - каза тя на Дядо Коледа- Ти остани тук с Лили! Приготвила съм ви закуска

Лили седна срещу него на масата и задържа филията си. Така без костюм той ѝ изглеждаше както преди, досущ обикновен дядо.

- Какво ще ми подариш тази година?- попита тя

- Зависи какво си ми написала в писмото.

- Мама го писа. И се страхувам, че може да ми е поръчала червени панделки.

- Не обичаш ли панделките?

- Не. Мама казва, че косата ми трябва да е прибрана и дори веднъж ме снима с нейните панделки. Ужас! Ако някой види снимката направо, ще ме скъса от подигравки. Ти наистина ли имаш внуци?

- Подслушвала ли си?

- Малко. И баба Шакина понякога подслушва. Много ли те заболя когато онова лошо момче те удари?

- Той не е лош. Играеше си. Нали знаеш, как момчетата се бият със снежни топки?

Но го болеше. Още усещаше неприятната болка в лицето. Не физическата, а тази която остава за цял живот. Беше зърнал враждебния поглед на внука си и знаеше, че това не е било игра.

- Искаш ли да ме повозиш с шейната?- попита Лили след като станаха от масата.

- Не дойдох с шейната – каза Дядо Коледа.

- Става въпрос за моята шейна - уточни детето- татко понякога ме вози, но все няма време.

- Добре- съгласи се Дядо Коледа.

Заснежените улици блестяха от падналия късно вечерта сняг. Той скърцаше под тежките обувки на Дядо Коледа, който дърпаше малката шейничка. А Лили се провикваше от време на време “Дий, дий конче”

- Погледни колко много снежни светулки! - викна възторжено детето

- Къде има снежни светулки?- огледа се Дядо Коледа

- Навсякъде- разтвори широко ръце Лили

И наистина. Във въздуха се носеха сребърни искри, запалени от слънчевата светлина и родени от снега.

- Хе, снежни светулки! Имаш въображението на майка си- каза ласкаво Дядо Коледа.

Дъщерята на Мила беше нейно копие, макар и по малка и му напомняше за приключението, което промени живота му.

Изведнъж Дядо Коледа спря. Бяха стигнали до старинна висока къща.

- Какво има? Да не би да се умори, конче?- попита Лили

- Тук живее.- каза с мъка дядо Коледа

- Онова лошо момче ли?

- Не е лош, нали ти казах? Може би дядо му не е бил добър за него.

- Искаш ли да му кажа да дойде?

- Не, той няма да дойде. Нали майка ти опита?

- Ще дойде пък- скочи от шейната Лили- да се хванем ли на бас. Ти само стой тук и чакай!

Преди Дядо Коледа да може да я задържи, Лили вече звънеше на вратата. Той панически се скри зад едно дърво.

- Този коледен венец говори ли?- попита Лили, щом вратата се отвори и на прага застана високо русоляво момче.

То озадачено я изгледа, после погледна и венеца

- Къде си виждала венец да говори?

- Нашият например говори. Не му спира устата.

- И какво казва?

- Весела Коледа. Ти какво друго искаш да казва?- изгледа го присмехулно Лили

- Какво искаш?- враждебно я попита момчето.

Беше по- голям от нея и му се струваше, че е обидно да си говори с малки момиченца.

- Разбрах, че си имаш братче.

- Имам и какво?

- Може ли да го видя?

- Какво ще му гледаш? Бебе като бебе

- Аз не съм виждала истинско бебе,- тайнствено наклони глава към него Лили- а мама и татко все ме навиват за такова. Щяло да има с кого да си играя. Чудя се да се съглася ли?

На момчето му се видя разбираемо любопитството на Лили и неохотно се дръпна.

- Мен ако питаш не ти трябва. Влизай!

Лили погледна с крайчеца на окото към Дядо Коледа, но не го видя.

- Но от мен да знаеш, никой няма да те пита.- тръгна напред момчето.- Ще ти го натресат и после ще те карат да го гледаш

В детското кошче сладко спеше малко бебе.

- Но то е много малко. Мислех, че бебетата са по- големи.-възкликна Лили -И какво прави като не спи?

- Реве.- с омраза изгледа брат си момчето- По цяла нощ реве. Не ме оставя и аз да спя.

Отначало идеята за сестричка ѝ се бе видяла привлекателна, но пред угрозата да не може да спи вечер се замисли. Не, по- добре си е така самичка.

- Прилича ми на шапоранчо.

- На какво?- кисело я погледна момчето

- На шапоранчо. Не си ли виждал шапорани?

- Това да не са някакви прасета?

- Ти си прасе.- ядоса се Лили, после се плесна по челото- Ох, да! Ти не си ходил в райския свят.

- А ти ходила ли си?

- И аз не съм, но мама ми е разказвала. За шапораните, за алофите и за цалунковците Сигурно и за гадните варуни не си чувал.

- Прибрах се, Ники,- заста на вратата млада жена и възкликна- а ти си имаш гостенка.

- Дойдох да видя бебето.- изпревари въпросът Лили- Много е сладко... когато спи.

- Нали?- засия жената- И е много послушно. Нали не плака?

- Е, аз си тръгвам вече.- сложи шапката си Лили

- Ники, изпрати гостенката си! – надвеси се над кошчето майката и забрави за тях.

- Та кога е ходила майка ти в този...? - затрудни се момчето.

- Райски свят. Отдавна. Заедно с Дядо Коледа. Ти имаш ли дядо?

- Не!- намръщи се момчето- Умрял е отдавна преди да се родя.

- И аз нямам дядо. Но имам две баби. Едната е великата жрица Шекина.

Ники започна да облича якето си.

- Ще те изпратя до улицата. Ти далеч ли живееш?

Момчето се усмихна. Планът ѝ се развиваше гладко. На вълн щеше да ги посрещне дядо му, който уж бил умрял и двамата щяха да си поговорят. Но улицата беше пуста. Нямаше я дори шейната ѝ. Изплашил се е, помисли си тя. Пъзльо! Въздъхна и се обърна към момчето:

- Та ти разказвах за шапораните.

Историята излезе малко объркана. Но Ники слушаше като омагьосан. Най- много го впечатли разказът за Вихрушко.

- И той танцувал с майка ти, а?
- И то какъв танц? – разказваше Лили
- А после откраднал шейната?
- Да, а Дядо Коледа много се ядосал.

И двамата не забелязаха, че след тяхна на почетно разстояние върви Дядо Коледа и дърпа малката шейна. Не усетиха кога стигнаха до къщата на Лили.

- Аз живея тук.- каза тя- С мама, татко и... с един дядо.
 - Тази история е измислена, нали?- каза Ники
 - Истинска е,- увери го Лили- съвсем истинска. Мама ми я разказваше.
 - Възрастните често лъжат.
 - Но аз знам, че мама не лъже, защото.... - каза тя и прехапа устни.
Не биваше да казва. Така я беше помолила майка ѝ.
 - Защо? – настоя момчето- Защо? Кажете де!
 - Ще ти кажа, но не казвай на никого.- прошепна детето- Имам доказателства
 - Какви?
 - Медальонът на мама. В него е скрито златното ключе. Мама го изважда само по Коледа, за да отвори Книгата на Мъдростта. И там е ръкавичката, в която е Вихрушко, торбичката с подаръците на принца, малките Аркани, два жезъла...
 - Ще повярвам само ако ги видя.- прекъсна я Ники.
 - Добре,- колебливо каза малката- ще се опитам да взема медальона на мама- но само за малко. Да ти докажа.
 - Тогава до утре.
 - До утре.- махна му с ръка Лили
- Тя зърна с крайчеца на околото си криещия се Дядо Коледа и го изчака.
- Защо се скри?
 - Вие така хубаво си говорехте. Не исках да ви преча. Моят внук е хубав, нали?
 - Ушите му са големи. Утре пак ще дойде. Да не вземеш пак да играеш на криеница!

Вечерта се промъка в спалнята на родителите си. Медальонът проблясваше на шията на майка ѝ. Лили протегна ръка, но майка ѝ се размърда и тя уплашено хукна към стаята си. Не можеше да го вземе без майка ѝ да разбере, а ако я помоли, не би ѝ го дала. Легна си с въздишка. Ники щеше да я помисли за лъжкия.

Книгата на мъдростта

На другия ден родителите ѝ станаха рано. Подготовката за коледния празник беше в разгара си. Духовният център на майка ѝ се беше станал любимо място на хората. В него те научаваха много истини за своето съществуване. Тук се водеха курсове, дискусии, лекции. Хората разбираха, че трябва да вървят по друг път – пътя на духовното израстване. И този път щеше да ги изведе на вселенска магистрала.

- Той ще дойде ли?- попита Дядо Коледа, когато останаха сами.

Лили вдигна рамене. Отвори входната врата и огледа пустата улица. От Ники нямаше и следа. И тогава видя в навятата през нощта пряспа медальона. Беше паднал от врата на майка ѝ и лежеше на белия сняг. Тя се наведе и внимателно го стисна в шепата си. Докато размишляваше, над този странен факт, видя Ники. Той задъхано спря до нея и попита:

- Е, аз дойдох. Взе ли медальона?

В това време Дядо Коледа излезе на вратата и извика:

- Прибирай се! Ще настинеш!

- Не си ли сама?- смути се Ники, но щом зърна фигурата на Дядо Коледа се ядоса- Той какво търси тук?

После се обърна и си тръгна с бързи стъпки като извика през рамо:

- Излъгала си ме! Съчинила си цялата история, за да дойда у вас. И няма никакъв медальон.

Лили разтвори шепичката си и вдигна медальона.

- Ето го.

Ники спря и отдалече го загледа.

- Истински ли е?

- Влез и ще разбереш!

- Но тоя...

- Аз няма да ви преча- каза Дядо Коледа с въздишка - и без това приготвям коледния сладкиш.

- Какво прави тоя у вас? - попита Ники, когато двамата влязоха в детската стая.

- Дойде на гости на мама. Познаваш ли го?- уж незаинтересована попита тя?

- Не го познавам.- тросна се Ники- Да не би да трябва да познавам всички дядковци? Имаш хубава стая. И аз имам стая, но ще трябва да я дяля с онзи ревльо.

- Затова никога няма да се съглася да имам сестра.- каза Лили.- Само ще ми пипа нещата.

Ники спря пред етажерката и се взря в снимката, където беше бабата на Лили.

- Коя е тази? – попита той.

- Ти виждаш снимката? – попита изненадано Лили

- Да, виждам я. Защо?

- Мама ми е казвала, че само тя и аз виждаме какво има на снимката. А сега и ти я виждаш. Странно. Но да ти кажа, това е баба ми, Великата жрица Шекина- умряла е когато мама е била малка като мен.

- Сигурно ти е мъчно, че нямаш баба?

- О, тя често ме навещава. Дори по- често отколкото ми се иска.И все ме поучава, поучава.

- Нали е умряла?

- Умряла е- поклати глава Лили- само, че е жива.

- Не може хем да си умрял, хем да си жив.

- За великата жрица Шекина може.

Ники щеше да възрази, но му се стори, че снимката го погледна. Тревожно и уплашено. Не, не можеше да бъде вярно.

Лили внимателно отвори медальона и двамата наведоха глави над него.

- Виж ключето, колко е малко! Мама го изважда само по Коледа. Отключва книгата и я разтваря. И всеки път нощта на Коледа става по-светла.

Лили извади внимателно ключето и тогава се появи книгата. Ники ахна. За пръв път виждаше подобна нещо В прозрачно кълбо в което се въртеше умалена вселената лежеше голяма книга в златна подвързия. Кълбото ту се свиваше, ту се разширяваше, докато накрая изчезна и книгата се разтвори сама. Вътре подредени като безценни реликви лежаха торбичката на Принца, ръкавичката с Вихрушко, тесте карти и двата жезъла

- Тук са.- погледна го с блеснали очи Лили- Всичките подаръци от райския свят са тук.

- А аз не вярвах.- тихо прошепна Ники- Но това е толкова невероятно.

Лили внимателно извади ръкавичката и нежно я погали.

- В тази ръкавичка е Вихрушко. Черната магьосница казала на мама, че може да го върне само добро по- силно от нея. Ако можех само да го съживя, щях по цял ден да си играя с него и нямаше да ми е нужна никаква сестричка.

- Какво има в тази торбичка?- попита Ники

- Не знам. И мама не знае. Тя е от Принца, който Дядо Коледа кой знае защо наричал Глупак. Принцът бил и поет. Но какво е писал още не знам. Мама казва, че съм малка за неговите стихове.

- В торбичката има сигурно нещо за ядене.- каза Ники

- Не, не вярвам. Защото иначе Дядо Коледа би го изял.

- А тези карти?

- Това са Малките Аркани. Има и Големи Аркани. Но не са за игра. Те понякога оживяват. Аз не съм виждала, но мама ми каза. Когато са били в райския свят, Големите Аркани са помагали на мама в нейното пътешествие към откриването на Дървото на Живота. А с това ключе - вдигна Лили златното ключе- мама казва, че всяка година превърта зъбчето в ключалката на една врата, зад която се намира райският свят. Това са двата жезъла, които ѝ е подарил Белият магьосник. Нали са хубави? Въобще това са съкровища. Големи съкровища- тайнствено прошепна Лили.

Бяха долепили главите си една до друга и разглеждаха всяка една магическа вещ, докосвайки я с упование и боязън. Четири детски ръчички откриваха магическия свят. А той беше необятен.

Отново Черната Магьосница

Изведнъж се спусна мрак. Появи се ураганен вихър. Вещите се разхвърчаха из малката стая. Вятър фучеше, листа хвърчаха, неизвестно откъде довеяни. Синята рокличка на Лили размахваше ръкави, като че ли мъчеше да стигне листата. Ники и Лили се вкопчиха един в друг и се свиха в ъгъла на стаята. Когато всичко утихна и те отвориха очи, видяха в средата на стаята висока жена, облечена цялата в черно. Децата я загледаха стреснато, без да могат да отронят дума.

- Е, докога ще стоите като неми. В училище не са ли ви учили да поздравявате новодошлите? – изсмя се Черната Дама.

- Коя си ти?- попита Ники, когато дойде на себе си и тихо попита Лили- Това да не е умрялата ти баба?

- Не, моята баба е много красива и добра, а я виж тази.

- Какво говорите, деца? За кого ме вземате или не ме вземате? Да не би да става дума за Шекина? - чу ги жената и презрително подбели очи- Доживях да ме бъркат с онази нещастница. Аз съм Черната Магьосница, момче. Така ме наричат. Макар лицето ми да е бяло като снега.

Тя се огледа в огледалото и доволно примижа.

- Но ти прощавам. Ти си нов в тази история. И те предупреждавам! Забъркаш ли се в нея, много ще патиш.

После се наведе над Лили и изпитателно я огледа.

- Ти не си Мила, нали? Макар, че много приличаш на нея.

- Мила е моята майка.

- Твоята майка? – разсмя се Черната Дама.

- Защо си дошла?- попита Лили- Да не би заради Дядо Коледа?

- Заради Дядо Коледа ли?- трепна Черната Магьосница- Той тук ли е?

- Да.

- Къде е?- извикаха в един глас магьосницата и Ники.

- Тук съм. - отговори сам Дядо Коледа, застанал на прага на детската стая и смутено обясни- Да не си помислите, че подслушвах. Но ми се стори, че нещо става.

Изведнъж видя отворената книга и стреснато погледна Лили.

- Отворила си книгата. Нали само майка ти има право на това?

- Аз, аз за малко – притесни се Лили

- Той ли е Дядо Коледа?- невярващо попита Ники- но той...

- ...е твоят дядо – обясни му момичето.

- Не мога да повярвам!

- Е, пак се срещнахме с теб- приближи до него Черната магьосница и присмехулно взря очи в него- У,у, колко си остарял!

- А ти не си се променила. Все същата чернилка си.

- Не тичаше ли подир черната ми фуста? Не се ли заглеждаше в очите ми? Не ти ли се искаше да ми свалиш всички звезди от небето?

- Аз? Глупости. Не помниш ли как ми се умилкваше. Ето и сега не се отказваш от мен.

- Не съм дошла заради теб, глупако.

- А заради кого?

- Заради какво. Дойдох заради книгата- извика тя и грабна златното ключе.

- Не!- извикаха тримата.

Черната магьосница се преметна от радост.

- Да. Магическата книга вече е моя, моя е и какво ще правя с нея си е моя работа. Ах, как ми трябваше! Ах, как ми беше нужна! Но къде е стъкленото кълбо? Да сте го виждали?

- Не – извикаха в един глас Лили и Ники

- Добре, като че ли ми е притрябвало. Без книгата то представлява една никому ненужна топка. Чао, сладури!- завъртя се на пръсти като балерина Черната Магьосница- Дано не ми се изпречите на пътя.

После пред смаяния им поглед се превърна в черна дупка. Ники отвори уста, за да каже нещо, но така си и остана, смаян от невероятната гледка. Черната дупка бавно се въртеше и бездънната ѝ паст изчезваха една по една вещите на Лили. Първо беше засмукано леглото заедно с чаршафа на слончета и одеалото ѝ. После изчезна възглавничката с двете котенца.

- Не, това не- втурна се към рамката Лили, когато черната дупка се насочи към снимката от райския свят. Но снимката ѝ беше безинтересна и тя я подмина. После всмука една една чаша. Явно черната дупка имаше избирателна способност, защото когато глътна саксията с кактус и с отвръщение я изплю обратно. Тримата стояха като вкаменени, но когато черната дупка се насочи към подаръците от райския свят, Дядо Коледа се опомни и грабна двата жезъла. Вдигна ги срещу нея и извика

- Назад! Махай се Черна Вещице!

Навярно черната дупка се изплаши, защото започна да се свива, свива, докато накрая съвсем изчезна. Когато всички дойдоха на себе си и се огледаха, стаята представляваше печална гледка. Беше почти изпразнена, но това не беше толкова важно.

- Открадна книгата.- изплака отчаяно и разпери ръце Лили- Как ще кажа сега на мама?
- Тя- промълви Дядо Коледа- беше съвсем различна от преди..
- Не мога да повярвам, че това ми се случи- плесна се Ники по челото. – Превърна се в черна дупка. Така пред очите ми.
- Не разбирам, беше започнала да сивее- мълвеше Дядо Коледа- Променяше се.
- Каква Коледа ще бъде без книгата?- отчаяно хапеше устни Лили.
- Черна дупка- не преставаше да се диви Ники.
Тогава Лили заплака.
- Аз съм виновна. Не трябваше да отварям медальона.
На Ники му стана жал за момчето. Знаеше какво е да направиш беля.
На него често му се случваше.
- Ами сега, какво ще правим сега? – зачуди се момчето.
- Дядо Коледа, помогни ми! – проплака Лили
- Как?
- Не знам. Но трябва да я върна на мама. Каква Коледа ще бъде без нея?.
- Възможно ли е изобщо това? Леле, когато разкажа на момчетата! - не спираше да се диви Ники.
- Помогни ми, чуваш ли, дядо Коледа! Не стой така!- задърпа го Лили
- Може би трябва да отидем там?
- Къде?
- Където е Черната Магьосница. В райския свят. Да, точно така. Ще отидем в райския свят. Да знаете колко е хубаво там! И ще подадем оплакване до брат й, Белия Магьосник. А,а,а много е разпуснал сестра си.
- При баба ще отидем ли?
- Да. Да тръгваме!Впрочем вие ще стоите тук. Тръгвам сам. Познавам там света. Лесно ще върна книгата.- зарече се Дядо Коледа
- Ще ни оставиш тук сами? – ахна Лили
- Ти не знаеш ли, той винаги изоставя хората.- каза Ники - И изобщо не вярвам, че е истински Дядо Коледа. Той е просто е един скитник, който е намерил костюм на Дядо Коледа. Сега и той ще изчезне и никога няма да го видим
- Така ли, Дядо Коледа?- отвори широко очи Лили.
- Разбирам, че не ми вярваш, но аз ще ти докажа. – изпъчи се Дядо Коледа
- Представям си как ще ни докаже. Като се изпари – продължаваше нападките си Ники
- Нали нямада се изпариш Дядо Коледа, нали?- задърпа го Лили за ръкава

- Добре, тръгвайте с мен!- великодушно се съгласи Дядо Коледа.
Когато излязоха навън Дядо Коледа се обърна на север и извика:
- Изпрати ми шейната! Шейната ми трябва.
- Не викай, де! – гръмна в ухото му гласът на истинския Дядо Коледа-
В течение съм на проблема.
- Тогава знаеш, че трябва да предприема още едно пътуване до
райския свят.
- Зная. – въздъхна угрижено истинският Дядо Коледа-Не мислех, че
някога отново ще се наложи. Но помни! Този път няма да е лесно.
- Да не би предния да е било?
- О, предния път беше цвете за мирисане. Сега наистина няма да е
лесно. Вземете от тук всичко, което може да ви помогне!
- Аз имам там много приятели. Разчитам на тях. Сивата магьосница
непременно ще ме посрещне. Нейният брат, Белия Магьосник, ще ми
покаже пътя. Красавицата ще ме окичи с цветя. Императорът и
Императрицата ще ме поканят на гости. Даже Обесеният и Завоевателят
ще ме посрещнат с добро.
- Едва ли,- тихо каза приказният старец- едва ли.
Но кой да го чуе. Ентузиазмът бе завладял другия Дядо Коледа и той
бодро се обърна към двете деца като плесна с ръце.
- Деца, скоро шейната ще е тук. Да се приготвим за нашето коледно
пътуване през дъгата. Лили, ти вземи подаръците на големите Аркани! Не
се знае, кой от тях ще ни потрърба. Ти...- обърна се той към Ники и спря.
Не искаше да забърква внука си
Момчето го гледаше смръщило вежди. Навярно не очакваше нещо
хубаво от него. Неочаквано каза:
- Обади се на майка си!
- И какво да й кажа? – вдигна вежди Ники
- Кажи й, кажи й, че ще се забавиш, защото си си намерил интересна
игра.
Навън шейната вече чакаше. Тримата седнаха в нея и Дядо Коледа
вдигна пръсти:
- Към дъгата – извика той и щракна.
Отдавна не беше щракал с пръсти. Направи му удоволствие звукът. И пак
щракна. Не че беше нужно, но така за себе си.
- Сега, деца, се пригответе за най- прекрасното нещо, което сте
виждали досега.- каза той когато спряха под дъгата-И не бива да се
страхувате!Отворете широко очи и пуснете цялата красота в сърцето си,
защото подобно нещо се вижда само един път в живота. Хайде, дей!
- Елените хвъркнаха и влязоха в тунела на дъгата.

По дъгата

Но там не ги посрещна очакваната ослепителна светлина. Вместо това се блъснаха в стена от мрак. Заля ги лепкава смрад и те стиснаха носове в погнуса. Когато очите им свикнаха с тъмнината, те видяха, че се намират в един пуст и невзрачен тунел Липсваха гигантските водоскоци и причудливи форми от багри.Нямаше и помен от сребърните искри, за които беше разказвала майката на Лили. Въздушни мехурчета не редяха наниз около врата на Лили. Беше просто един полутъмен тунел, от който да те хване страх. Те оглеждаха стените му с надеждата да видят свеж лъч на нещо различно освен сивотата. Но напразно.

- Не разбирам- промълви Дядо Коледа- не разбирам какво се е случило? Това не е моята дъга. Моята дъга беше, беше прекрасна. Това сигурна изобщо не е дъга.

Елените пристъпваха бавно и с нежелание. От тревожно наострените им уши личеше, че всеки момент очакват да се случи нещо ужасно. Ако можеха да обърнат, щяха да се втурнат назад. Но пътят им беше тесен и еднопосочен. И връщане назад нямаше.

Изведнъж в тишината се понесе протяжен писък. Елените се стреснаха и спряха внезапно. Тримата изпадаха и застанаха от болката. Ники си беше ударил главата, Лили коляното, а Дядо Коледа брадичката. С охкане и пшкане тримата станаха и се погледнаха уплашено. Елените отново тръгнаха, но този път още по- бавно и внимателно.

- Страх ме е! - каза тихо Лили.

- Мълчи!- сложи пръст на устните си я Дядо Коледа- Само това не казвай! Току виж са се появили варуните.

- Трябваше да си взема пистолета,- прошепна дрезгаво Ники- но ти казаказа, че всичко ще бъде хубаво. Знаех си, че лъжеш! Мама казваше, че по голям лъжец от теб няма.

- Аз два пъти минах по дъгата и всичко си беше наред. Но нещо се е случило изглежда, докато ме е нямало.- заскуба брадата си Дядо Коледа.

- Е, да! Докато те няма, какво ли не се случва.- язвително процеди Ники.

- Слушай, малкият,- ядоса се Дядо Коледа- ако искаш ще те върна. Още не е късно. Искаш ли?

- Не искам. - посочи той Лили- Как ще я оставя сама с теб?

- Престани да мрънкотиш! Не зная на кого си се метнал такъв.

- Сигурно на дядо си- процеди момчето през зъби.

- Тихо!- послуша се Лили- Не се карайте! Като че ли чувам нещо.

Тримата се заслушаха. В настъпилата тишина чува цвърчене и драскане

- Варуните!- задъха си Дядо Коледа- Това са варуните. Познавам ги добре. Някой от вас е дал воля на страха си.

Те започнаха да изплуват от тъмнината. Страшни, грозни и отвратителни същества. Гледаха ги злобно и предизвикателно. Спряха за миг, после се втурнаха след шейната. Дядо Коледа се изправи и викна:

-. Д,и,й,й!

Уплашени елените и хукнаха с всичка сила. Но варуните ги преследваха със страшна бързина. Първите се хванаха за ритлите на шейната и с късичките си крачета се опитваха да се качат вътре.

- Още малко, още малко- окуражаваше Дядо Коледа изплашените елени.

Силите им бяха на изчерпване, но те продължаваха своето бягство, защото от това зависеше животът им. Варуните никого не биха пощадили. Един от тях се засили и успя да скочи върху шейната. Лили изпищя. Никога не беше виждала толкова грозно нещо. Разказите на майка ѝ бяха слабо описание на действителността. Пък и тя ги беше виждала само веднъж и то за кратко. Затова пък Дядо Коледа им беше сърбал попарата. И крачка не можеше да направи, без да се изправи лице в лице с тях. Той грабна натрапника и го запрати по отвратителните му събрата. Варунът се преметна няколко пъти и се пръсна. Това не спря останалите. Те продължаваха още по - настървено и зъбато. Дядо Коледа погледна към внука си. Той беше побелял от страх.

- Казах ти да не се страхуваш!- викна му Дядо Коледа- Заради тебе ни преследват варуните. Не трябваше да те вземам.

- Не му се карай!- дръпна го Лили и изплака- И мен ме е страх. Мама ме е учила, че мога да победея страха, но никога не ми се е налагало. Толкова е трудно.

- Кое, кое е трудно?- извика гневно Дядо Коледа, запращайки обратно други покатерил се на шейната варуни.

- Толкова е трудно да застанеш лице в лице със страха.

Ники мълчеше прехапал устни. Сърцето му биеше учестено, въздухът не му достигаше. Ако този Дядо Коледа му беше близък, той щеше да ревне. Но той му беше чужд. По- чужд дори и от страшните варуни, затова само се опитваше да преглътне страха. Но не успяваше. Затова и варуните набираха все по- голяма сила.

- Дий, дий еленчета!- викаше Дядо Коледа- Спасението е на крачка от нас. Скоро ще стигнем райският свят. Големите Аркани ще ни помогнат.

Надеждата даваше сили на Дядо Коледа. Той се мятеше наляво и надясно и хвърляше варуните извън шейната. Изправени пред безстрашния Дядо Коледа те се опитваха да го избегнат. Мишена им беше Ники, защото страхът владееше него. Най- после един варун успя да го достигне. Той се вкопчи в ухото му и яростно го загриза. Ники зави от болка. Страхът му се засили още по- вече. Тогава някой се изправи над него, отскубна варуна и с всичка сила го запрати извън шейната. Беше Лили. Мъничката Лили, която Ники щеше да спасява от какво ли не.

Елените направиха последно усилие и с елегантен скок се приземиха на райската земя.

- Слава богу,- отдъхна си Ники

Варуните останаха да цвърчат в тунела. Внезапно бяха изгубили силата си. Когато дойдоха на себе си тримата се огледаха.

- Това ли е райският свят?- попита колебливо Ники

Пустинните пясъци, забуленото с тъмни облаци небе, воят на вятъра и липсата на жива душа напомняше по скоро на ад отколкото на рай

Опустошения райски свят

Да, те се намираха в ада. Но как можаха да попаднат тук? Нали дъгата беше същата както миналия път? Нали истинският Дядо Коледа ги упъти? Дядо Коледа огледа отново пустушата. Какъв беше този свят?

- Не, не това не е райския свят. Къде сме попаднали? – чудеше се той.

Ники и Лили стояха безмълвни и оглеждаха мъртвилото.

- Минали сме по грешната дъга, затова сме тук. Как можах да сгреша? Ами така е като няма пътни знаци. И вие нищо не ми казахте! Не, не, не сте виновни вие. Той, истинският Дядо Коледа е виновен. Карта не ми даде никаква. Пък аз съм забравил откъде съм минал предния път. Забравил съм.

Дядо Коледа се щуреше насам натам, гризеше нокти, скубеше брадата си и не спираше да обвинява.

- Стига!- дръпна го Лили за ръкава- Стига, Дядо Коледа! Където и да сме попаднали, трябва да намерим пътя до Черната Магьосница.

- Да, да го намерим, но как?- вайкаше се Дядо Коледа.

- Не зная още как, но ще я намерим. Чувствам го.

- Да вървим тогава накъдето ни видят очите, Дий еленчета!- дръпна поводителите Дядо Коледа

Но еленчетата не тръгнаха. Те се послушваха тревожно и въртяха глави в едната и другата посока.

- Бе, няма ли да тръгнат тези елена?- изруга Дядо Коледа и слезе от шейната.

Ники и Лили също слязоха и отидоха при еленчетата. Смятаха, че така ще разберат причината, защо не тръгват. Тогава еленчетата заедно с шейната се обърнаха и хукнаха към дъгата. Дядо Коледа и децата останаха смаяно да гледат. Нямаха шейна. Вече нямаха шейна. Как щяха да я карат така без шейна?

- Сигурно ще трябва да вървим пеш. – предположи Лили

- Аз, пеш! Кога съм вървял пеш? – възмути се Дядо Коледа, после се огледа- Е, добре. Ще тръгна пеш. Но ако ми излязат пришки вие ще сте виновни.

- Хайде Ники, да тръгваме! – подкани Лили смълчаното момче

Той направи две крачки след нея после спря.

- А този кой е?

Дядо Коледа и Лили погледнаха в посоката, която той сочеше. Зад един камък видяха едно същество, което плахо надничаше.

- Това е, това е ... цалунковец. Ей, мой човек, ела насам!- извика възторжено Дядо Коледа.

- Това ли са цалунковците? – попита Лили.

- Още си ги спомням. Ела де, пъзльо!

Цалунковецът имаше малко чипо носле и остри уши. Туникат му покриваше малко телце, от което стърчаха островръхи обувки. Очите му бяха продълговати и сини. Дребосъчето излезе изпод камъка и приближи Дядо Коледа. Дядо Коледа направи една крачка към него, то се отдръпна боязливо назад и засмука пръстче.

- Сам ли си тук или има и други? – попита Дядо Коледа и лекичко се приближи до него

- Ами... - прозвуча тъничкото гласче, отстъпвайки назад.

- Ако има други, нека излязат! Не ме ли помните, аз съм Вашия Дядо Коледа?

- Ами.... - този път интонацията беше на учуден цалунковец.

- Какво? Да не сте ме забравили? Забравили своя Дядо Коледа! Не може да бъде! – тюхкаше се Дядо Коледа

- Може да не са те забравили. Просто да се други цалунковци. – предположи Лили

- А може той изобщо да не е бил тук. Само да се фука пред нас. – махна с ръка Ники

- Аз ли не съм бил тук? Аз ли?- наежи се Дядо Коледа, после замълча.

Да, наистина. Този свят му беше напълно непознат. Когато за пръв път, дойде попадна в райска земя цалунковци, алофи, гофи, феи се надпреварваха да му угаждат. Настаниха го на меко въздушно кресло. Поднасяха му специалитети за ядене. Радваха му се. А този? Този гледа как да избяга.

Дали да не го остави да избяга? Или просто да не му обръща внимание? И докато се чудеше какво да прави, цалунковецът се приближи до Лили и я хвана за ръка. Тя се усмихна. И заговори. Не на глас.

- Какво става тук?- изръмжа Дядо Коледа

- Той ми говори. - обърна се към него Лили

- Говори ти, дръжки, аз нищо не чувам.

- И аз.- приближи Ники.

- Наистина ми говори. Кажи им! – обърна се Лили към цалунковеца.

Той закима с глава в знак на потвърждение.

- И какво ти казва?- вдигна вежди Дядо Коледа

- Казва, че трябва да вървим с него.

Цалунковецът отново закима.

- Добре, да вървим- каза Дядо Коледа, като си спомни какви вкуснотии яде предния път. - Може пък да ги почерпят с нещо.
- Някъде гърми. - ослуша се Лили
- Ами! – промърмори Дядо Коледа.
Стомахът му къркореш.

На гости на цалунковците

Пътя им водеше надолу. Под камъка се намираше един набързо изкопан, къс тунел. След него започваше голямото гърло на пещера. Цалунковецът вървеше, хванал за ръка Лили. Ники вървеше зад тях като се оглеждаше постоянно. Провирайки се през тунела, Дядо Коледа си бе изцапал дрехите и сега, вървейки, мърмореше и се чистеше:

- Не можакте ли да изкопаете по- широк тунел? За такива... по-внушителни като мен.

Цалунковецът не му обръщаше внимание. Впрочем никой не му обръщаше внимание. Дядо Коледа разбра това и се обиди. Нацупи се и млъкна. Загледа се в стените на пещерата. Стори му се, че някакви сенки пробягват по тях. Взря се по внимателно и успя да различи отворотителната муцуна на един варун. „Странно” - каза си Дядо Коледа- „Аз не се страхувам.”Дали пък не се страхуваше? Пещерата му се струваше злокобна и мрачна. Таванът ѝ всеки миг можеше да се стовари над него. Да, той всъщност се страхуваше.

- Дълго ли трябва да вървим?- попита той след като преглътна една мъничка бучки страх.

- Не,- каза Лили – още малко и пристигаме.

Скоро се озоваха на голяма поляна осеяна с грамадни гъби. Цалунковецът изсвири високо. Иззад гъбите започнаха да се появяват дребосъчета – цалунковци, алофи, феи, гофи, чинковци, шапоранчета. Феите имаха прозрачни крилца, алофите бяха гологлави, гофите светеха и изгасваха при вълнение, чинковците и шапораните имаха зурличка вместо носле.

- Дядо Коледа, ти дойде! - проговори един шапоран.
- Е, дойдох. – заекна Дядо Коледа
- Да ни спасиш! – каза един чинковец с тон, който не търпи възражение.
- Да ви спася, но от кого?
- От войната, – пророни една фея- от страшната война.
- Аз военни действия не видях. Вие видяхте ли, деца?- обърна се Дядо Коледа към Ники и Лили.

Те поклатиха отрицателно глава.

- Много малко си бил в нашия свят. Затова не си видял. Не си видял войските на жезлите, чашите, мечовете и пентаклите.

- Какви са тези жезли и чаши и мечове и пентакли?- зачуди се Дядо Коледа

- Това са Малките Аркани. Нали си чувал за тях?Никой не е и подозирал, че ще воюват помежду си. Не знаем кой запали този конфликт. Но вече втора наша година се бият. И мислим, че само ти, Дядо Коледа, можеш да ги укротиш.

- Той ли? – попита Ники с насмешка – Та той собствените си проблеми не е решил, а ще спасява някого. Не вярвам в това.

- Аз? – наежи се Дядо Коледа, но после спря замислен.

Истина казваше момчето. Какво можеше той? Само да говори и да се ежи. Да укротява Малките Аркани! Да спира войната! Да носи мир! Дали можеше да стори всичко това? Не го беше правил никога. Сега, ако кажеше на малчуганите” Добре”, щеше ли да е истина? Но те го гледаха с такива очи, тръпки да те побият. Тръпки от удоволствие, че някой ти има такава вяра.

- Ще ги укротя.- каза Дядо Коледа- Имайте вяра в мен!

- Ще ги укротим заедно.- приближи се Лили до него и сложи ръка върху дланта му.

После с очакване погледна към Ники.Той извърна поглед. Не вярваше на дядо си. И все пак беше тръгнал с него от Земята.И все пак беше преминал през дъгата. И все пак беше се озовал на място, за което не предполагаше, че съществува. С въздишка сложи ръка върху техните. Не знаеше какво ще излезе от цялата работа, но реши да опита. Да спре една война- ама че смешка.

Тогава дребосъчетата изведнъж се оживиха. Наизскачаха отвсякъде още и още. Наобиколиха ги и затанцуваха. Вдигна се страхотна врява, докато един цалунковец не извика:

- По - тихо, по - тихо, защото ще ни чуят. Ще разберат къде ни е скривалището и ще ни заловят.

Дребосъчетата продължиха да танцуват, но мълчешком. Беше странен този танц. Потропваха, без да се чува тропот, пляскаха с ръце без плясък. Отваряха уста, без да се чува песен. Но всичко беше в такт и ритъм. Да, странен беше този танц.

- Бе, тука няма ли нещо за ядене?- попита най- накрая Дядо Коледа- Стомахът ми стърже.Червата ми куркат. Малките Аркани може да си помислят, че ги обстрелваме.

- Приготовили сме се, Дядо Коледа – засмя се един алоф- Помним, кое ти се услади най- много преди.

- Откъде знаехте, че ще дойда?

- Един истински Дядо Коледа идва винаги, когато бедата почука на вратата. Иначе няма да е истински. - мъдро заяви една феичка.

Да, той беше истински Дядо Коледа. Нима имаше някой, който да се съмнява в това.

Мечът на войната

Храната, която им поднесоха им се услади. Вярно, че не беше много, но какво да се прави – криза. Дядо Коледа въздъхна и отхапа от кексчето, което му поднесе един услужлив алоф. Да, ще трябва да се въздържа, дори и тук в райския свят. Поопипа корема си и пак въздъхна. „Лоши дни за теб, коремче”.

Изведнъж някой подсвирна. Дядо Коледа се обърна по посоката на подсвириването. Видя един цалунковец, който говореше нещо на Лили. Помисли, че така му се е причуло и пак захапа кексчето. Второто изсвириване го разсъри. Уж не им е до игра, а се разсвирили.

Дребосъчетата замръзнаха за миг. Нещо щеше да се случи. Нещо не съвсем приятно. Направо ужасно. От земята започнаха да израстват лиани. Те се виеха, виеха и пълзяха към дребосъчетата, към Лили, към Ники, а най-дебелия лиан се насочи към Дядо Коледа. „Хей, какво е това”- жизнерадстно щеше да извика Дядо Коледа, защото смяташе, че това е атракция, измислена от дребосъчетата, но глас не му излезе от гърлото, защото лиана твърде бързо го достигна, уви се и го стегна здраво. Дядо Коледа се заклати, заклати, заклати и се просна на земята. Скоро всички бяха овързани здраво и проснати на земята от лианите. Настъпи злокобна тишина.

Тогава от пещерата излезе мъж с корона на главата. След него куцукаше дребен паж. Мъжът обиколи пленниците и стигна до Дядо Коледа. Побутна го с меч си. Дядо Коледа щеше да извика ”Хей какво си позволяваш!”, но глас не излезе от гърлото му. Пак напъна сили да каже нещо. Отново не можа да издаде звук. Изглежда лианите вързваха и гласните струни. Той въртеше очи, мигаше с мигли, а мъжът го наблюдаваше без видим интерес.

- Това ли е ТОЙ? – обърна се мъжът към пажа си.

- Изглежда, Ваше Величество, но си го представях някак си по-солиден. Този ми изглежда много мижитурест.

Дядо Коледа подбели очи от възмущение. Мижитурест, който го казва, някакъв си мъник, дребосък гаден, куцльо грозен, смешльо глупав. Ех, да можеше да приказва. Щеше да го сложи на мястото му.

- Да, това значи е Дядо Коледа! Този, който е изпратен да ни види сметката – каза Негово Величество.

Дядо Коледа искаше да каже, че не е изпратен от никого. Сам е тръгнал. Свободна воля е проявил. Но се замисли. Дали пък истинския Дядо Коледа не се е намесил? И дали волята му наистина е била свободна. Лошото беше, че можеше само да мисли. Не и да говори. А той обичаше да говори.

- Но какво може да ни направи този дебелан?- отбеляза Негово Величество.- Изглежда ми безобиден някак си.

- Ваше величество безобидните неща не са съвсем безобидни- поклони се пажът.

- Добре, да ги водим в нашето кралство- каза Негово Величество и вдигна меч си.

Телата на всички се издигнаха на половин метър от земята и заплуваха. Дядо Коледа щеше да се учуди, но си спомни, че е в райската земя, а тук е пълно с чудеса. И така плуваха, плуваха. Напред вървеше Негово Величество с пажа си, а след тях цяла редица от алофи, цалунковци, елфи, феи, Лили, Ники, и накрая величествено се носеше с краката напред Дядо Коледа.

Колко пътуваха Дядо Коледа не разбра, защото по едно време заспа. Сънува чудесен сън. Стоеше на едно кресло в къщата на дъщеря си. Тя носеше на ръце малкия му внук и показваше на Дядо Коледа как се смее с беззъбата си устица. Ники си играеше с някаква сабя и показваше на Дядо Коледа различни хватки. В камината гореше огън и Дядо Коледа си грееше ръцете на него. Беше прекрасен сън. Дядо Коледа щеше да сънува още дълго, но силен глас прекъсна тази идилия.

- Освободете пленниците!

Тялото на Дядо Коледа тупна на земята и той разтърка очи, защото лианите се бяха отдръпнали и го бяха освободили. Лили и Ники дотичаха до него.

- Кой са тези? – попита Ники

- Не знам. Но както виждам е крал някакъв.- сви рамене Дядо Коледа

- По какво познаваш, че е крал?

- По короната, по стойката, по гласа – каза Дядо Коледа

- Какво ли ще правят с нас? – разтревожи се Лили

- Не знам. Това навярно е кралството им.

Намираха се пред стените на стара крепост. Войници обикаляха около пленниците и ги тикаха, за да застанат в редичка. Дребосъчета не се противяха. Те сякаш бяха загубили волята си за живот. Вървяха с наведени глави, отпуснати ръце, с подгънати колене. Посоката беше към вратите на старата крепост. Какво имаше зад вратите й? Скоро щяха да научат.

Един млад войник застана до тях. На гърдите му беше извезана тройка мечове. Мълчаливо ги огледа, после вдигна меча си. Трябваше да вървят. Тримата тръгнаха мълчаливо. Всеки мислеше за свои неща. По пътя срещаша само войници с извезани цифри на ризниците им. Те мълчаливо ги оглеждаха, после насочваха към тях мечовете си. Едни имаха два меча, други три, трети четири, а имаше и с по десетина. Когато стигнаха до тронната зала, войниците отстъпиха почтително назад и останаха до самата врата. Дядо Коледа, Лили и Ники внезапно се почувстваха свободни. На трона седеше Негово Величество и съпругата му. Няколко стъпала по-надолу беше застанал млад рицар, а накрая беше седнал пажът.

- Добре дошли в моето царство- поздрави ги Кралят- Макар да не дойдохте по своя воля, искам да се чувствате добре тук. Ще направим всичко възможно за това, нали мила?

Последните думи бяха насочени към кралицата. Тя кимна в знак на съгласие, но очите й бяха студени. Толкова студени, че на Дядо Коледа му затракаха зъбите от студ. Като специалист по жените, той я огледа добре. Беше висока, кокалеста жена. Кройката на роклята й бе права. В нея присъстваха всички цветове на сивото. Тънки, почти безкръвни устни, говореха, че не търпи противоречие. От никой, най- вече от собствения си съпруг. Сигурно беше ревнива, властна и унищожителна в гнева си жена.

- Да – каза единствено тя и погледа й мина през тримата без да се задържи на тях.

Дядо Коледа забеляза, че интересът й бе насочен към младия рицар. Но на него май му беше безразлично вниманието на кралицата. Той дъвчеше пръст и плюеше безразборно огризки от ноктите си.

- Защо сме тук?- попита Дядо Коледа

- За да ви покажем гостоприемството си, нали мила? – каза учтиво Кралят

- Но ние не го желаем- отвори уста най- сетне Ники

Кралят се направи, че не го чу и извика:

- Шести, донеси вино!

Един войник, на ризницата на който имаше извезана шестица се втурна в залата с голяма кана и няколко чаши.

- Чашите са нашите трофеи. Иначе прием вино без тях, нали така мила.
- каза весело Кралят като наливаше вино в чашите
- Моите уважения- каза Дядо Коледа- но тези деца не пият вино. Малки са още за това.
- О, това вино не е за вас, а за мен - засмя се Кралят
- „И той ще ми говори за гостоприемство”, помисли си Дядо Коледа. Да беше го почерпил поне него, скръндза такава. Погледът му се спря на чашата в ръката на краля. Имаше нещо нередно в нея. Изведнъж разбра. Чашата беше окована във вериги.

Предложението на краля на мечовете

Наистина веригите бяха златни, но какво от това. Дядо Коледа искрено се възмути. Вериги и чаши- някак не се вързваха нещата. Все пак реши да се направи на учтив и попита:

- Това вериги ли са?
- Кое? Ах, да вериги.- погледна чашата си Кралят- Нали така, мила?
- Вериги. – отговори Кралицата като хвърли един поглед към Рицаря.
- За украса ли са? – попита Дядо Коледа
- Как може вериги да служат за украса, Дядо Коледа? – възмути се Лили- Веригите служат само за оковаване.
- Е, ако са пластмасови. – предположи Ники
- Пластмасови? – засмя се Кралят- Кой слага пластмасови вериги? Чашите са от последната битка с Водача на чашите. Бихме ги. Ама как ги бихме, нали така мила! Ние, знаете ли, водим много битки. И ги печелим. Само понякога губим от Владетеля на жезлите, но то е както казах само понякога, нали мила?
- Така, така. – измърмори незаинтересовано Кралицата.
- Аз имам едно предложение за вас.- отпи още една глътка от виното Кралят.

Дядо Коледа преглътна на сухо. Така му се пиеше винце! Това в чашата, искреше с червени пръски и как само ухаеше. Дядо Коледа отдалеч подушваше мириса на вино. Последните думи на Краля едва стигнаха до ушите му.

- И то е?- попита с нежелание Дядо Коледа
- Да участвате на наша страна в поредната битка. Така тя ще се окаже последна. И победата ще бъде за мен, нали така мила?
- Ама вие с кого воювате?- попита Ники
- Знае се с кого. Рицарю, кажи!- посочи с ръка краля младежа
- С войската на чашите.- изпъна се той

- И...
- С войската на жезлите.
- И...
- С войската на пентаклите.

Дядо Коледа се замисли. Както се казва, тези воюват с целия райски свят.

- За какво точно воювате?
- Ехе, знае се за какво?- разсмя се Кралят.

После се замисли и се обърна към Кралицата:

- За какво воювахме, мила,?
- Знае се за какво? – каза кралицата и запя:

*Войната е дело прекрасно.
Войната е истински дар.
На някой се струва ужасно,
говорейки „Ей, че си звяр”.*

*Войнички да водим желаем.
Да има война и потоп.
Целта за какво е, не знаем.
Щом стреляме с пушки, със топ.*

*Войните се водят без мисъл
за кауза свела, добра.
Щом сутрин събудиш се кисел
започвай веднага война!*

Наистина тя пееше доста фалшиво, но кралят не обръщаше внимание на това. Той пляскаше, танцуваше и тропаше с крака. Видно беше, че му е много приятно. Рицарят правеше скришом недоволни физиономии, а пажът направо си беше запушил ушите .

- Не разбрах, за какво воювате? Каква кауза преследвате? – попита Дядо Коледа.
- Искам да завоювам целия райски свят, нали мила?- седна на трона Кралят и изпружи крака.
- Но защо? – изуми се Лили
- Е, как защо? За кеф. Войните се водят за кеф и удоволствие. – разсмя се Кралят.
- И какво ще правите след като го завоювате? – намеси се Ники

- Ще окова във вериги всички чаши, жезли и пентакли. С веригите ще си имам малко проблеми, защото не достигат, но ще се справим някак, нали мила. И после ще направя от райския свят една империя- империя на мечовете. Райският свят ще бъде само началото. Ще поробя всички познати и непознати светове. Ще стана императорът на вселената, а ти императрица, мила моя - размечта се Кралят на мечовете.

Види се това бяха мечти и на кралицата, но в съзнанието ѝ император бе не кралят, а рицарят.

- Дядо Коледа, трябва да бягаме! – прошепна Лили.

- Да, този тук е съвсем луд,- прошепна и Ники – луд за вързване.

Дядо Коледа зараглежда залата. Отнякъде сигурно можеше да се избяга. Но откъде? Кралят хвана един негов поглед, но го изтълкува неправилно.

- Харесва ли ви моята зала? Ако ми помогнете ще имате свои зали. Е, не така хубави, но ще са обширни.

- И как можем да ви помогнем? – попита Дядо Коледа

- Знае се, че Дядо Коледа разполага с неземни сили. Той има власт над всичко и над всички. Дори може да заповядва на Големите Аркани. Кажим им, че в следващата битка трябва да помагат на мен. С тяхна и твоя помощ ще победя врага.

- Но какво ще спечеля аз? – запита подигравателно Дядо Коледа

- Чух, че си тръгнал да търсиш Черната Магьосница.

- Е, и?

- Аз мога да ти помогна да я намериш.

- Как? – попита заинтересовано Дядо Коледа.

- Силфи, донесете меч! – извика Кралят

Няколко ефирни същества прелетяха в залата, носейки на гърба си голям меч. Дядо Коледа за пръв път виждаше такива същества. Кралят видя погледа му и каза:

- Това са моите слуги – силфите. Те са въздушни духове. Ходят навсякъде, където има въздух. От тях получавам ценна информация. Та това е огненият меч. Той ще ти покаже посоката, по която трябва да вървиш, за да намериш Черната Магьосница.

- Ами ако не се съглася с твоето предложение?

- Тогава няма да го получиш. И най-важното ще останете мои пленници, докато аз победя. Но ти си умен Дядо Коледа. Извънредно умен. И си много силен човек. Имаш много способности.

На Дядо Коледа му стана приятно, че някой си мисли така за него.

- Вярно ли е? – прошепна Лили

- Ами, не ще да е вярно- отвърна ѝ Ники

Гледай го ти хлапака! Не признава великата му сила. Не признава способностите му. Не признава.... Да, внукът му имаше право. Какви способности, каква сила, той не беше истински Дядо Коледа.

Нападението на чашите

В този миг от тавана се изсипа водопад от ледено студена вода. Тя влезе в ноздрите, в ушите, в очите на Дядо Коледа. Нещо го стегна за гърлото и го заслепи. Той поиска да си поеме въздух, но се закашля и закиха. Когато най- после дойде на себе си видя, че се намира сред огромна локва. Лили и Ники, представляваха две прегърнати мокри създания. Кралят, Кралицата, Рицарят и Пажът не се виждаха никъде. Внезапно се разнесе смях:

- Досега не бях виждал мокър Дядо Коледа.

Дядо Коледа погледна към източника на смеха. Гореще на арката на тавана, се бе изправил млад къдрокос мъж. Беше облечен в светлосиня тога с избродирана златна чаша. Той скочи пред Дядо Коледа. Въпреки, че разстоянието бе голямо, скокът му бе направо грациозен.

- Е, Дядо Коледа, добре дошъл в моето кралство!- каза весело младият мъж.

- Ще може ли една кърпа? – изръмжа Дядо Коледа- Не, не няколко кърпи. Децата са съвсем мокри.

- О, нямате нужда от кърпи – каза младият мъж.

Топла струя въздух завъртя Дядо Коледа, Лили и Ники. Издигна ги до тавана, спусна ги и отново ги издигна. Те се доближаваха един до друг, после се раздалечаваха и отново доближаваха. Телата им се отпуснаха и заиграха един мълчалив танц на пируети, на спирали, на аксели.

Звън на ръкопляскания прекрати танца им. Те се озоваха сред тълпа от млади момчета. На гърдите на всяко от тях бяха избродирани различен брой златни чаши.

- Чудесен танц – каза младият мъж- нали, другари?

Всички закимаха с глава и запляскаха с ръце. Дядо Коледа вдигна ръка за тишина.

- Но кои сте вие?

- Ние сме Монасите. Аз съм техният Водач, ти си Дядо Коледа, а това са?

- Казвам се Лили.- поклони се Лили и подаде ръка на Водача- След студения душ се чувствам много освежена.

- Нима беше толкова студен? - учуди се Водача- и погледна към Ники
- Той е моят.... - каза Дядо Коледа.

Щеше да каже „моят внук”, но Ники го прекъсна:

- Аз съм Николай, но приятелите ме наричат Ники.
- Тогава, ако нямаш нищо напротив и ние ще те наричаме Ники . За приятелството – вдигна чаша Водача
- Приятелство?- сбръчи вежди Ники
- Приятелството е ценно нещо- каза Водача и запя:

Приятел да си имаши е богатство.

Не се купува той за грош.

Звучи ти думичката сладко.

Звучи като разкош.

Приятелю, подай ръката!

Велика сила има в нас.

Вселената ни е в краката

приятелството щом е на власт.

- Да бъдем приятели тогава!- извика Ники.

Приятелство? За такова нещо мечтаеше Дядо Коледа със своя внук. Но като че ли мечтата му беше нереална. Момчето не искаше да има нищо общо с него. Отбягваше го. Стоеше далеч от него. Дори не искаше да признае, че е негов внук. Дядо Коледа гледаше как Водача и внукът му си говорят съзаклятнически, как се смеят, как допират глави една до друга. За това мечтаеше и той.

- Тук жени няма ли?- попита Лили, дърпайки го за ръкава

- А? – събуди се от мислите си Дядо Коледа- Какви жени?

- Такива.- каза Лили

- Изглежда няма.Но къде изчезна и кралят на мечовете?- зачуди се Дядо Коледа.- Ей, тук се подвизаваше един крал. Сещам се, че беше решил да поробва райския свят.

- Ах, да, кралят на мечовете! Затворил съм го в неговата собствена крепост. Да мисли и разсъждава за смисълът на един живот. – каза Водача- А войните му съм обърнал.

- Как си ги обърнал? – попита Ники

- Всяко същество има добра и лоша страна. От водача зависи, коя ще се прояви. При мен войните му обърнаха дрехите и душата си.

- Да обърнат дрехите си разбирам – съблич, облич, но как се обръща душа?- почеса се Дядо Коледа зад ухото, без да го сърби.

- Не е лесно. Първо трябва да се възстановят от раните. Раните, които предишния начин на живот им е причинил. След това да се върнат към живота с подновена енергия. Да съберат сили и да продължат пътя си. Не е лесно, но е възможно. Само с Кралицата ще се поизмъча. Трябва й дъ,ъ,ълга изолация.

- Ти не искаш ли от нас помощ? – внимателно попита Дядо Коледа- Защото кралят на мечовете затова ни беше пленил.

- Вие не сте мои пленници. Вие сте мои гости.- каза Водача, но после се за мисли- И да, помощ искам.

„Разгеле”, помисли си Дядо Коледа, „не ще е така, без нищо да иска. А ще ми се прави на много честен.”

- Какво да направя за вас?- попита величествено Дядо Коледа.

- Да отидеш при Търговците и Жезлите и да занесеш нашето послание за мир. Кой запали тази война, не зная?

- Сигурна Кралят на мечовете.- каза Ники

- Едва ли? Той е само оръдие. Изпълнител на чужда воля. Но волю или неволю, всички бяхме въввлечени в тая война. Тя трябва да спре. И ти, Дядо Коледа, можеш да ни помогнеш.

- Добре, ще отида, ще отидем,- поправи се той- но къде? Къде са тези Търговци и Жезли?

- И аз не знам.Ще трябва сам да намериш пътя.

- Аз ще ти помогна, Дядо Коледа. – потупа го Лили

- Да тръгваме! – каза Ники, без да гледа дядо си.

- Хей, хей не веднага! – извика Водача- Нали казах, че сте мои гости? Музиканти, свирете!

Водоскоци заиграха буен танц. От светлината те придобиваха различни цветове. Достигнаха до тавана и оттам се разсипаха на кристали. Всеки от кристалите имаше чудна форма. И всяка бе различна. Кристалите се съединиха и образуваха образ на жена. Около нея плуваха малки водни същества. Водачът се поклонил дълбоко на жената. Толкова дълбоко, че устните му докоснаха ходилото ѝ. Жената се усмихна и го погали. После протегна ръце към Дядо Коледа и двете деца. И те почувстваха лъчезарно състояние на духа. Като че ли телата им бяха станали на кристали. После кристалите се разлетяха в различни посоки и изчезнаха.

- Богинята на Водата и нейните придружители уиндините – промълви Водача

Да, те знаеха, че при тях е била богинята на Водата. Красивите вибрации на кристалите им го бяха казали. Бяха разбрали и нейното послание. Да тръгват!

Блясъка на монетите

- А сега накъде?- зачуди се Дядо Коледа, след като се озоваха на пуст път.

Пътят имаше две разклонения, но еднакви.

- Да хвърляме ези и тура- предложи Лили- Ако е ези, тръгваме надясно. Ако е тура, тръгваме наляво.

- Обаче нямам монета. – рече Дядо Коледа

- Затова пък по този път има разпилени монети- загледа се в пътя надясно Ники

- Бре, наистина- зарадва се Дядо Коледа- Е, деца, няма какво да хвърляме монета. Пътят вече е избран.

- Ами ако е някаква уловка?- предупреди Лили

- Уловка не уловка, тръгваме по пътя на монетите! Точка! – отсече Дядо Коледа.

Постлали пътя се с монети! Тези, към които той води, трябва да са много богати. Може и на него да дадат това онова. Дядо Коледа засмята на пръсти, колко монети може да получи. Сметна трицифрено число и се зарадва. Но той не забеляза, че зад него монетите изчезваха. Вървеше като хипнотизиран напред, а монетите проблясваха в краката му с лукава светлинка.

- Да вървиш по монети, да вървиш по монети- говореше в транс Дядо Коледа, когато изведнъж върху тях се изсипа здрава мрежа, която ги омота.

- Какво, какво е това?- дойде на себе си той

- Попаднахме в капан.- изсъска Ники – Ти си виновен с твоите монети.

- Ами сега! – проплака Лили

- Я да видим, кой се е хванал в мрежата?- чуха те зад себе си глас.

Когато извърнаха с мъка главите си видяха, че той принадлежи на възрастен мъж с тюрбан на главата. Кафявата му туника падаше свободно

до земята.Тъмнокъфявите очи ги гледаха присмехулно. Дядо Коледа изръмжа нещо в отговор, но мъжът не го чу.

- Да видим моите ловци, какво са ми хванали?
- Какви ловци? – изкашля се най-сетне Дядо Коледа
- Тези, които ви доведоха тук, моите няколко монети.
- Вашите няколко монети? Само няколко?Та целия път беше осеян с тях.
- Ами, целия път! – засмя се мъжът- Вие така си мислите! Много са хитри моите монети. Добре, както виждам ти си Дядо Коледа. Добре, добре. Колко тежиш Дядо Коледа?
- Че какво значение има това- наежи се Дядо Коледа
- За тези, на които ще те продам, има.
- Ще ме продаваш? – възмути се Дядо Коледа
- Аз съм търговец, не знаеш ли?
- Ще ме продаваш? А тия деца? И тях ли ще продаваш?
- Не – внимателно ги огледа търговецът, после извади нож и разцепи мрежата, в която бяха децата – Добре дошли на наша земя, ваши величества.

Ники и Лили смутено го погледнаха. Мъжът замръзна в дълбок поклон.

- Но моля ви, какво ви става, изправете се!- хвана го за раменете Лили
- За мен е голяма чест да ви посрещна.
- Да не би да има някаква грешка?- озадачено попита Ники
- Няма грешка. За нас децата са небесно чудо. За съжаление рядко имаме честта да ги посрещаме. Даже в последните хиляда години изобщо нямаме тази чест. Носачи!- извика той.

Моментално дотърчаха четирима носачи с прекрасна носилка. Те коленичиха пред децата и с жестове ги поканиха да се качат. Лили и Ники се поколебаха за миг, но после се престрашиха и се друснаха върху меката седалка на носилката. След тях се качи и Търговецът.Носачите тръгнаха, но като направиха крачка, един глас ги накара да спрат.

- Хей ами аз!

Да, те бяха забравили за горкия Дядо Коледа.

- Ах, Дядо Коледа!- плесна с ръце Лили
- Ах, Дядо Коледа! – измърмори Ники
- Ах, Дядо Коледа! – отегчи се търговецът – Освободете го! Но да върви зад нас!

Да върви зад тях! Да става стока! Брей! Какво безобразие! Никой не се е отнасял с него така непочтително. Ще види този търговец! И той тръгнал да го спасява от войната. Да му носи мир. Не, ще се махне от тази земя колкото се може по бързо без да каже и една дума. Без да направи и едничък жест. Ще видят те един мир!

- Но как ще върви зад нас?- завъртя очички Лили- Не може така.
- Тук при нас няма място- каза Ники, извърщайки глава.
- Нищо няма да му стане на Дядо Ви Коледа. Най - много да поотслабне малко. А мен ако питате му трябва. Тръгвайте, носачи! – заповяда търговецът.

„Добре, ще вървя, колко му е”, помисли си Дядо Коледа, когато го освободиха от мрежата. Все пак малката се бе застъпила за него. Горчеше му отношението на внука, но какво да се прави. Между тях имаше стена. И тази стена ставаше все по- дебела.

Кражбата

Когато влязоха в земята на търговците, вече се смрачаваше.

- Да ти покажа къде ще спите, Дядо Коледа! – каза Търговецът – Тук.
- Той посочи пренебрежително през рамо една стара дървена врата на Дядо Коледа и продължи с децата напред.
- Чакайте! Ще не разделите ли?- озадачи се Дядо Коледа .
- Лили погледна въпросително Търговеца, а той махна с ръка.
- Просто ще бъдете в различни стаи за една нощ.
 - Не може така- развълнува се Дядо Коледа – Ами ако им се случи нещо?
 - Какво може да ни се случи? – пристъпи към него Ники- И нима ти ще можеш да направиш нещо. Нима си правил нещо значимо за нас? Хайде, Лили, да вървим!

Лили се колебаеше, но Ники я хвана за ръка и я поведе. Тя още веднъж се обърна. Дядо Коледа стоеше до вратата такъв един жалък. Лили щеше да се върне, защото ѝ се стори, че трябва да се грижи за този старец, но Ники още веднъж я дръпна за ръката.

Дядо Коледа с въздишка влезе в отредената за него стая. Вътре факла осветяваше част от нея. Но каква част? Навсякъде имаше разпилени огризки от някакъв плод. Паяжини се спускаха от тавана. Обърнат стол едва не го препъна. В ъгъла беше хвърлена някаква дрипа. Дядо Коледа проумя бавно, че това е леглото му. Изправи стола и седна на него. Трябваше да спи. Но как? Нещо се шумугна в краката му. Като се взря внимателно, той видя малко мишле. Мишките поначало го отвращаваха, но сега реши, че това мишле може да стане негово малко приятелче и протегна ръка към него. Мишлето доверчиво се изкачи на дланта и той го поднесе до очите си. Беше малко розово мишле. „Да, ще спиш с мен”, помисли си Дядо Коледа.”Внукът ми като не иска. Ще спиш с мен, за да сънувам розови сънища.” Дядо Коледа си легна в ъгъла на мръсната

завивка и постави една ръка под главата си. В другата лежеше мишлето. То бе заспало.

Сутринта го събуди с шум и глъч. Дядо Коледа се изправи, огледа с пренебрежение мизерията в стаята и отиде до прозореца. Видя неголям площад, на който всеки нещо предлагаше, спореше, ръкомахаше. Въобще цареше оживена търговия. Той очакваше някой да влезе в стаята, да го поведе нанякъде, но времето минаваше и никой не идваше. Тогава Дядо Коледа реши да вземе работата в свои ръце и излезе в коридора. Той водеше към голяма врата, на която бяха издълбани различни орнаменти. Дядо Коледа спря пред вратата и захласнато я загледа. „Бре, каква красота” каза си той. Вратата се отвори и той се озова лице в лице с Търговеца.

- О, това си ти! – каза с раздражение Търговеца- Хайде, влез!

Дядо Коледа се озова в голяма добре обзаведена стая.

- Дядо Коледа, ти дойде най- сетне. Добре ли спа!- спусна се към него Лили и го прегърна през краката

- Добре, добре спях, малката. – излъга Дядо Коледа

Все пак имаше един човек, който мисли за него.

- На какво дължим Вашето посещение?- обърна се Търговецът към Ники.

Види се него считаше за главнокомандващ. Е, нищо, Дядо Коледа щеше да се примири с това. Макар червените му гащи да подсказваха, че той е главнокомандващия

- Идваме от името на.... – каза Ники, но глъч откъм вратата го прекъсна.

В стаята се втурнаха трима мъже.

- Кражба! – извика единият

- Кражба! – извикаха другите двама

- Каква кражба? – разтревожи се Търговецът

- Ограбиха хазната. Тази сутрин намерихме врата на хазната широко отворена. И в нея нямаше ни една монета.- задъхано каза един от мъжете.

Ограбиха хазната,

откраднаха парата.

Да скокнем всички братя!

Да погнем змията!

Да хванем тази гнида!

Опашката да стъпчем!

Жестоката обида

не можем да преглътнем.

- Не може да бъде. Кой би сторил такова престъпление? – залута се Търговецът, после погледът му спря на Дядо Коледа- Освен, освен, освен някой, който цяла нощ е бил извън полезрението ни.

Дядо Коледа едва повярва на ушите си. Този обвиняваше него.

- Никога до този момент не се е случвало това- пристъпи към него Търговецът- Никога, но дойде ти и монетите изчезнаха.

- Да не искате да кажете, че Дядо Коледа ги е взел?- попита Лили широко отворила очи.

- А кой друг? – отвърна Търговецът без да отмества поглед от Дядо Коледа.

- Не, това не е възможно. Дядо Коледа не прави такива неща. Дядо Коледа само раздава. Подаръци раздава, щастие раздава, надежда раздава- едва не се разплака Лили

- Истинският Дядо Коледа, той раздава всички тия неща. А той? Той надали е истински – процеди през зъби Ники

Той каза това тихичко, но Дядо Коледа го чу и се ядоса.

- Аз съм почти истински. На и брадата ми е истинска и не съм ви откраднал монетите. За какво да ги крада? Да не би за Черната магьосница?

Той изрече всичко това без да мисли, но изведнъж спря. Черната Магьосница – те бяха тръгнали нея да дирят, а съвсем бяха забравили за това. Вместо това някакъв Търговец го обвиняваше в кражба. Да, Дядо Коледа наистина се ядоса.

- За разкриване на едно престъпление трябва да има разследване. Аз ще проведя такова разследване. Дайте ми лула и лупа!

- Каква лула, каква лупа?- вдигна вежди Търговецът

- За Шерлок Холмс не сте ли чували?

Търговецът поклати отрицателно глава.

- Един детектив не може без лула и лупа

Търговецът плесна с ръце:

- Донесете ми лула и лупа! Лула и лупа!

От земята като че ли изскочиха дребни космати същества. Те застанаха чинно до Търговеца.

- Това са моите приближено- гномите. Дайте му лула и лупа!

Едни гном излезе напред и с поклон предаде лула и лупа на Дядо Коледа.

Въоръжен с тях, Дядо Коледа застана наред стаята и се огледа. Ами сега, какво да прави сега? Всички го гледаха с очакване, сякаш ей сега

щеше да каже кой е крадеца. Погледна през лупата Лили и видя в нея красива, усмихната девойка. Погледна Ники. През лупата го гледаше сериозно къдрокос младеж. Търговецът си беше все същия. Странна беше тази лупа. Тя като че ли показваше бъдещето, но едва ли чрез нея щеше да разбере кой е крадеца. Загледа се пак в момчето и момичето и изведнъж зад гърба на Ники видя далече, далече Черната Магьосница. Тя като че ли броеше нещо. Да, броеше монети. Изглежда Черната Магьосница разбра, че някой я наблюдава, защото бързо скри монетите и изчезна.

- Черната Магьосница! – извика Дядо Коледа – Ето кой е ограбил хазната!

- Да, – извика Лили – тя открадна и Книгата на Мъдростта

- Черната Магьосница, – плесна се по челото Ники – съвсем забравихме за нея.

- Каква е тази Черна Магьосница?- намръщи се Търговецът

- Нима вие не я познавате? – попита Лили

- Не. – отговори Търговецът

- Да, разбирам. Не сте поглеждали през лупата. – каза Дядо Коледа.

- И сега какво? Как ще си ги върнем? – попита Търговецът

- А, как ще си върнем книгата на мъдростта?- пита и Лили

- Все още не зная. Трябва да скроим план. Всъщност, казаха ли ви защо сме тук? – попита Дядо Коледа.

- Не. Защо сте тук?.

- Носим едно предложение от Водача на чашите.

- Ах от този...- изкриви презрително устни Търговецът
Дядо Коледа вдигна ръка за да го спре.

- За мир.

- За мир? Да не би да се е уплашил, че ще загуби войната?

- Той разполага със силата на водата. Неговите войни могат да удавят всеки. При такава сила, вярвате ли, че се страхува от нещо. Не. Той иска просто мир.

Дядо Коледа говореше така разпалено, че търговецът го погледна изпитателно.

- Тук да няма някаква уловка?

- Какво говорите? Каква уловка? Не чухте ли? Той иска мир за целия райски свят.

- Впрочем- каза Търговецът- и на мен ми омръзна тази война. Ако и останалите са съгласни, готов съм за мир.

- Аз трябва да отида при тях и да ги склоня. Дайте ми нещо в знак на съгласие! – предложи Дядо Коледа

Търговецът се замисли.

- Давам ви лулата и... лупата. Но трябва да откриете Черната Магьосница! Открийте я и ми върнете монетите!

- Добре- каза Дядо Коледа – а сега трябва да тръгваме. Изпълнихме част от мисията си.

Той подаде ръка. Търговецът го изгледа с присвити очи, после подаде своята. Мека топлина мина между тях. Дядо Коледа си беше намерил още един приятел.

При Владетеля на жезлите

- И къде спяхте? – питаше Дядо Коледа Лили, докато се връщаха обратно, за да поемат по пътя наляво.

- О, не можеш да си представиш колко хубави бяха леглата. Мекички, мекички, като облачета.

- Аз заспах веднага- обади се намръщено Ники – Не обръщам внимание на такива мекотии.

- Мекички, а? – каза Дядо Коледа и въздъхна мислейки „А аз, в каква мизерия бях”.

- И какво ядохме!- възкликна Лили.

Дядо Коледа не искаше да слуша. Яли, пили и се веселили, а той си правеше компания с розово мишле. Е, поне беше розово. Ръката му докосна в джоба лулата, подарена от Търговеца. Понечи да я извади и да я захапне, но после се отказа и леко я погали. Земята на жезлите.Къде ли си намираше? Дълго ли трябваше да ходят или беше близко? И кой я управляваше?

Внезапно огнена искра мина покрай ухото на Дядо Коледа. Той махна с ръка, като да я отпъди. Втора искра се завъртя около него. „Бе, какви са тези искри”- помисли си той. От нищото изскочи цял рояк огнени искри и обградиха тримата. Те спряха и замахаха с ръце, за да ги отпъдят, но напразно. Всъщност искрите не правеха нищо лошо. Те само им светеха. И така тримата крачеха, обградени от светещите същества, докато достигнаха до гигантски огнен кръг. Те пристъпиха и се озоваха в земята на жезлите. В средата на кръга седеше възрастен мъж с дълга бяла коса и огнени очи. Той беше вдигнал ръце със зареян поглед нагоре към небето. Дядо Коледа също погледна нагоре, но не видя нищо.”Поне ще може да запали лулата, ако иска” помисли си той, гледайки огнените искри. И тъй като съзерцанието на огнения мъж продължи прекалено дълго, Дядо Коледа се изкашля многозначително. Огненият мъж сведе поглед и го погледна. На Дядо Коледа изведнъж му стана страшно горещо. Той изтри

потта от челото си и отново се изкашля. Огънят в очите на мъжа бавно угасна и той каза:

- Саламандри, имаме гост.

Искрите се развълнуваха и отново оградиха Дядо Коледа. Значи саламандрите бяха те.

- Вие да не би да.....- Дядо Коледа не успя да завърши
- Да, аз съм Владетелят на саламандрите и на жезлите.
- Тогава ние сме дошли..
-с мисия при мен.

Този човек предугаждаше всичко. Дали не владееше телепатията?"Позна"- усети той чужда мисъл в главата си „И не само телепатията. Мога да пленя волята ти. Да заселя в теб друга душа. Да те обсебя. ” „Вярвам ти, не е нужно да го правиш” – изплаши се Дядо Коледа. „Все пак да опитаме”- изсмя се Владетелят на жезлите. Без да иска Дядо Коледа се обърна към двете деца, запляска с ръце, заподскача и запя с тънко детско гласче:

Аз, деца, съм огнено човече.

С огън правя си шега.

Ах, момиченце съм вече

и прекрасно е това.

Цял ден пея и лудея.

Във игрите съм в захлас.

Имам даже и идея

Дядо Коледа да стана аз

Ники и Лили се стъписаха от изненада. Какво правеше Дядо Коледа? Той ли беше или не. Обърнаха се към Владетелят на жезлите, а той се смееше ли смееше. Тогава Лили се ядоса:

- Вие ли му сторихте нещо?- запита го тя
- Не е ли много смешен вашият Дядо Коледа?
- Вие ли го направихте за посмешище? – заплашително пристъпи към него малката.
- Добре, сега ще възстановя истинската му същност – спря да се смее Владетелят на жезлите и изсвири с уста.

От ухото на Дядо Коледа се измъкна малък саламандър, който каза:

- Беше много забавно.

Дядо Коледа въртеше изумено очи без да разбира какво се е случило с него.

- Какво, какво става тук? – питаше той
- И повече да не се случва това!- ядосано каза Лили.
Внезапно Ники започна да се смее и плесна ръката на Владетеля на жезлите.
- Наистина беше много забавно.
Владетелят на жезлите погледна изненадано ръката си, после Ники, отново ръката си.
- Да, беше забавно.- засмя се той и с Ники отново плеснаха ръцете си.
На Дядо Коледа му стана мъчно. Неговото нещастие караше внукът му да се забавлява.

Гневът на Владетеля на жезлите

- Дядо Коледа бръкна в джоба си и отново напипа лулата. Тогава се сети за мисията си и каза:
- Нося ви послание за мир.
 - Зная.
 - Една лула.
 - Зная.
 - Ами като знаете, какво ще кажете?- нервира се Дядо Коледа
 - Ще кажа „Не”.
 - Но защо?
 - Не видя ли, Дядо Коледа? Аз владея силата.- каза Владетелят на жезлите и запя:

*На слабите само им трябва мирът
че той е вонящото блато.
Мизерия, болка, нерадост, гладът
за мен са най- чистото злато.*

*Мирът е ненужен, нетраен проблем.
Защо ни е никой не знае.
Мирът да е винаги трябва във плен
и в блатото той да си трае.*

- Скоро ще има битка. И победителят ще бъде аз! – Владетелят на жезлите театрално се поклони.
- И какво ще спечелите- райския свят?- попита Лили.
- Ха, ха , ха, райският свят! Кой воюва за такава опустошена земя? Ще заробя душите на всички. Това е важното. Душите. Във всяка една душа се крие неподозирана сила. Представете си колко силен ще стана тогава! Ще бъде силен- извика Владетелят на жезлите като вдигна ръцете си.

Той говореше толкова ентузиазирано, че в очите му се появяваха отново пламъци. Те изгаряха всичко наоколо. Дядо Коледа и двете деца заотстъпваха назад, но там ги спря огнения кръг. Бяха като в затвор-огнен затвор. Саламандрите заизвиваха тела около тях и вече бяха готови да ги грабнат когато:

- Престани най-сетне!

Лили, малката Лили пристъпи заплашително към Владетеля на жезлите със стиснати юмручета

- Уплаши Дядо Коледа и Ники, но мен не. Знаеш ли защо?

- Защо? – попита внезапно укротилия се Владетел

- Защото си празен. А аз от празни същества не се страхувам.

- Празен?

- Нямаш душа, затова искаш душите на другите. Засрами се!

- Имам... душа, но тя... е някак малка,...дребна бих казал,... нищожна бих добавил.

- Дядо Коледа, разкажи ми за душата! – обърна се Лили към Дядо Коледа.

Той се поразмърда, отърси се от вцепенението си и каза:

- Според мен, не може да уголемиш душата си като заробиш други души. Защото тя...тя... тя е като едно цвете. Отначало е едно семенце. Трябва да посадиш семенцето на плодородна почва. Твоята почва е много замърсена. Нищо не вирее на нея. След това трябва да поливаш семенцето с много животворна вода. А при теб вода няма. Изпарила се е от толкова пламъци. И като се източи стеблото да го подхраниш с благодатна тор. А твоята храна е само омраза и злоба. Тя може само да убие душата. Да, да, семенце и плодородна почва и чиста вода и благодатна тор. Така се ражда и израства душата.

- Така се ражда и израства душата. Чу ли? – попита назидателно Лили.

- Чух, но нищо не разбрах.

- Той не разбрал! – съкрушено каза Лили – Нима наистина няма душа?

- Какво като не съм разбрал? – сопна се Владетелят на жезлите - Утрешния ден ще е знаменателен. Утре ще се води битка. За души. И аз най-сетне ще придобия душа.

- Но кои ще се бият? – попита Ники

- Предизвикал съм армиите на мечовете, чашите и монетите, Да, битката ще бъде страшна, но съм сигурен, че аз ще победя. Знаете ли защо?

- Защо? – извикаха и тримата

- Защото – разсмя се Владетелят на жезлите – защото нямам душа. А вие ще гледате. Ще ви окова в огнени вериги и ще ви принудя да гледате как побеждавам. Ще бъде страхотна гледка, нали?

- Лулата – помоли Дядо Коледа- вземи лулата и попуши! Може да ти дойдат други мисли в главата

- Вие не разбрахте ли? – ядоса се Владетелят на жезлите – Аз не желая мир. Няма такава дума в речника ми. Ще заробя всички души, ще изпия силата им и ще ги превърна в саламандри. Само да парят, да горят и да изгарят. Аз съм царят, аз съм кралят, аз съм императорът. Аз съм Владетелят на вселената. Сега и завинаги.

Владетелят на жезлите така се пенеше, че слюнките му можеха да изгасят всички огънове наоколо. Гневът му беше страшен, но Дядо Коледа и двете деца не се уплашиха. Те гледаха изненадано това същество което се мислеше за бог. Но не беше.

Императорът

Войските мълчаливо стояха на четирите краища на голяма долина. Чакаха знак за битка.

Войската на мечовете се предвождаше от Краля. Той нетърпеливо обикаляше редиците си. Гневеше се на силфите, които все не можеха да изградят прави редици. Безмилостно сритваше някой воин, който му се изпречваше на пътя. Беше зъл и безчувствен, готов на всичко.

Войската на чашите се предвождаше от Водача. Той стоеше замислен и мълчалив. Мисията му се оказа неуспешна. Как искаше да предотврати тази битка. Войниците му бяха мирни същества. Ундините не бяха свикнали да се бият. А трябваше. Иначе щяха да загубят земята и душите си. Вярваше в Дядо Коледа, а не е трябвало.

Търговецът беше дошъл с шепичка търговци, които нямаха и елементарна представа от бойни действия. Дори гномите ги нямаше. Кой знае къде бяха се изпокрили. Той би могъл да купи свободата си, но Черната Магьосница му бе откраднала монетите. А знаеше добре, че няма шансове за победа.

Войската на жезлите се предвождаше от Владетеля. Той бе сигурен в своята победа. Саламандрите бяха обучени за войници. Дори само с тях да водеше битка, щеше да победи. Но имаше и безмилостни войни. Никой от тях нямаше душа. Той придвидливо им я беше изтръгнал. Бяха с празни очи и празни сърца. Истински еталон за войници.

- Доведете Дядо Коледа и спътниците му да гледат! Да гледат как се печели битка! – каза той и шибна земята с огнен камшик.

После огледа долината и се засмя със сух зловец смях.

Войните изведоха Дядо Коледа и децата, оковани в огнени вериги и ги оставиха на един хълм, от където се виждаше всичко.

- Ще има битка. – дрезгаво каза Ники
- Колко са много? – възкликна Лили
- Къде ми е лулата?- бръкна Дядо Коледа в джоба си.

Той беше празен.

- И за какво ти е лулата?- насълзиха се очите на Ники- Никой няма да иска да пуши от нея.

- Аз трябва да направя нещо- зачура се Дядо Коледа- Изпратен бях да направя нещо.Но владетелят на жезлите ми е взел и лулата и лупата и всичко.

- Дядо Коледа, ти имаш нещо- каза Лили

- Какво?

- Имаш глас.

- И какво от това?

- Можеш да извикаш Големите Аркани

- За какво да ги викам?

- Дали Големите Аркани искат да има война?

- Не,- каза Дядо Коледа – те сигурно не знаят какво става тук.

- Затова трябва да ги извикаш. Да разберат за какво се карат Малките Аркани.

- Но само с глас едва ли ще стане. –каза Дядо Коледа

- Ще ти дам двата жезъла, които ти подариха Големите Аркани. Нали успях да ги скрия от Черната Магьосница. Хвърли ги към небето и викай с всичка сила!

- Добре, добре, давай жезлите – каза Дядо Коледа.

Лили му подхвърли двата жезъла. Той ги улови със сетни сили и ги хвърли високо, високо в небето.

Жезлите полетяха над главите на Малките Аркани, извисиха се и очертаха голям кръг.

- Хей, чуйте ме! Големите Аркани чуйте ме!- извика Дядо Коледа.

Владетелят на жезлите трепна. Извърна се към Дядо Коледа и просъска.

- Млъквай, Дядо Коледа!

- И как ще ме накараш да млъкна? – засмя се Дядо Коледа- Завързал си краката ми с огнени вериги. Докато ги смъкнеш аз ще съм извикал Големите Аркани. Големи Аркани!

Но от Големите Аркани нямаше ни вест ни кост. Водача на чашите погледна с надежда Дядо Коледа, Търговецът със съмнение, Кралят на мечовете със страх, а Владетелят на жезлите извика:

- Саламандри, махнете огнените вериги! Аз ще се разправам с Дядо Коледа.

Саламандрите се втурнаха към Дядо Коледа и заръфаха веригите. Дядо Коледа се въртеше наляво и надясно и продължаваше да вика:

-Големи Аркани, елате!

Ники и Лили завикаха с него

- Големи Аркани, елате!

Водачът на чашите се присъедини към тях, след него Търговецът завика наистина малко несигурно, но завика.

Саламандрите вече привършваха своето дело. Владетелят на жезлите насочваше към Дядо Коледа своя огнен меч, когато в огнения кръг на небето се появи призрачната фигура на един исполин. Лека полека тя придоби очертания изпълни се със цветове и всички видяха, че пред тях стои Императорът. Тогава всички, дори Владетелят на жезлите коленичиха и сведоха глави. Императорът огледа войските и тръгна към Дядо Коледа.

- Срещаме се отново, Дядо Коледа- усмихна се той

- Срещаме се отново – каза Дядо Коледа

Императорът погледна двете деца

- Довел си дъщерята на Мила, а кое е момчето?

Дядо Коледа искаше да каже, че това е внукът му, но не се реши. Знаеше, че момчето се срамува от него.

-Това е неин приятел.- каза той

- Ах, да неин приятел- каза многозначително Императорът и Дядо Коледа реши, че той знаеше истината.

- Да, – каза надменно Ники- приятел съм на Лили.

- Е, защо ме повикахте?- попита Императорът.

- Огледа ли райския свят?

- Не, не съм. Толкова работа имах напоследък. Бях в един свят, който някакви същества бяха превърнали в ад. Та трябваше да оправям работата.

- Ако се огледаш ще видиш, че и този е станал на ад.

- Не може да бъде. – ахна Императорът

- Малките Аркани воюват за територия, за души и за какво ли не още.- развълнува се Дядо Коледа- Извикахте те да спреш тази война, да помириш Малките Аркани, да ги накараш да възстановят райския свят. Да бъде такъв какъвто го видях първия път. Моля те!

Императорът отново огледа долината. Той смръщи вежди и извика:

-Нека пред мен се явят водачът на чашите, търговецът, кралят на мечовете и владетелят на жезлите.

Всички пристъпиха плахо към Императора. Те не поглеждаха в очите му, като че ли се страхуваха от тях. В тишината се чуваше ударът на сърцата им. Императорът дълго мълча след това каза:

-Е, дадохме ви малко свободна воля и ето докъде я докарахте.

- Аз се опитах да възстановя мира- промълви Водача на чашите

- Аз бях готов за мир.– заекна Търговецът

Другите двама мълчаха. Тогава императорът се ядоса:

- А вие какво ще ми кажете вие? Какво ще е вашето оправдание?

- Черната магьосница дойде при мен. – каза Владетелят на жезлите

- И при мен- викна Кралят на мечовете

- Даде ми власт.

- И на мен.

- Запали огъня в саламандрите.

- Разбунтува силфите.

- Даде ми монети.

- И на мен.

- Каза ми, че мога да поробя душите.

- А на мен, че мога да поробя райския свят.

- И ние й се подчинихме- извикаха двамата в един глас

- Черната магьосница!- извика Дядо Коледа- Накъдето и да се обърнем се сблъскваме с Черната магьосница.

- Тя получи голяма сила откакто открадна Книгата на Мъдростта – каза загрижено Императорът- Трябваше да я пазите по- добре.

- Затова и дойдохме в райския свят- да намерим Книгата на Мъдростта- каза Лили – моя е грешката, че я загубихме. Трябва да я намерим и да я върнем до Коледа.

- Не зная как, но ще ви помогна. Ще събера всички Големи Аркани. Все някой трябва да знае къде се намира книгата и как можете да я вземете. А като начало... Като начало да възстановим райския свят. Ти- обърна се той към Владетеля на жезлите- нима наистина смяташ, че можеш да поробиш душите? Този, който ти е казал това е глупак. Душата е най- силното нещо в света. Можеш да оковеш телата, но душата не. Запомни това!

- Запомних го. – каза с наведена глава Владетеля на жезлите.

- Ти- посочи той с пръст Краля на мечовете – как си представяше, че ще завладееш райския свят. Земята на свободолюбиви същества не може да бъде завладяна. Временно можеш да опустушиш красотата, но тя възкръсва като цвете и не може да бъде унищожена. Запомни това!

- Запомних го!

- А ти – обърна се той към Търговеца- знай, че пасивното поведение само помага на лошите да постигнат целта си. Може днес да не те засегнат, но утре ще станеш тяхна плячка. Запомни това!

- Запомних го!

- Ти направи крачка към мира – приближи Императорът към Водача на чашите.- и това ти прави чест. Аз, Императорът на Големите Аркани ти се прекланям. А сега ми дайте лулата!

Владетелят на жезлите измъкна отнякъде лулата и я подаде на Императора. Той я запали и каза:

- На земята има древен обичай. Страните да се помиряват, пушейки лула. Е кой ще поеме лулата?

Водачът на чашите пръв пристъпи и взе лулата с треперещи ръце. След него Търговеца я пое и вдъхна от аромата ѝ. С наведена глава Кралят на мечовете пристъпи напред.

- Навярно Черната Магьосница ни е отровила с нещо. Аз не съм лош човек. Как ми хрумна мисълта да завладявам?

Той взе лулата и внимателно вдъхна от сладостта ѝ. Последен беше Владетелят на жезлите. Той коленичи пред Императора. Една сълза се стече по бузата му.

- Види се отровата е била най- силна при мен.Заклевам се, че ще помогна на Дядо Коледа и децата да намерят книгата. Заклевам се, че огънят на моите саламандри ще бъде използван само за топлина и светлина.

И той пое лулата.Те се бяха наредили в кръг. Това беше кръгът на доброто.

- Когато си тръгнах, щеше да имаш син. – каза Дядо Коледа

- Аз имам син.- засмя се Императорът – Да знаеш, Дядо Коледа, че по-хубаво нещо от бащинството няма.

Те се прегърнаха през рамо. Имаха да си кажат много неща. През това време Малките Аркани си подадоха ръка, прегърнаха се, засмяха се. Те вече не бяха врагове. Бяха приятели, които имаха отговорната задача.Да възстановя райския свят. Те запяха една песен, чиито думи в момента на пеенето измислеха:

*Ще направим от нашия свят
рай небесен и приказка чудна
С добрини и любов той богат
ще пребъде в страна многолюдна.*

*Ще живеят народите там
В мир и обич, в сполука и радост*

*Ще гори във очите им плам
Ще усещат в устата си сладост*

Подаръците на Малките Аркани

Императорът не знаеше къде живее Черната магьосница. Те сами трябваше да я открият.

- Но трябва да сте много внимателни- загрижено каза той –Тя знае, че сте по следите ѝ. Ще стори всичко възможно, за да ви попречи да стигнете до леговище ѝ. Ще ви поставя всякакви капани, изпитания. Няма да бъде лесно. Няма да бъде никак лесно.

- Трябва да се справим! – каза Лили – Трябва да вземем книгата на Мъдростта! Иначе как ще се върна в къщи?

- Ще се справим, малката. Я, колко народ я търсим- весело каза Дядо Коледа

Всъщност не му беше никак весело. Понятие си нямаше как ще намерят Черната дама, но се преструваше. Не искаше да попари надеждите на момичето.

- Хайде, банда! – извика той- Да тръгваме!

Владетелят на жезлите беше обещал да тръгне с тях. Той взе със себе си два саламандъра. Останалите се присъединиха към тези, които щяха да възстановяват райския свят. Той прибра косата си и угаси пламъците в очите. Беше готов да тръгне.

- Чакайте! Имаме нещо за вас.- каза Водача на чашите.- Вземете моята чаша! Тя не е златна, нито сребърна, но когато я поднесе човек към устните си напълва се с животворна вода, която възстановява силите.

- Аз искам да ви дам моя магически пентакъл- каза Търговецът – С него ще можете да се зареждате със слънчева енергия и сила.

- Аз искам да ви дам моя меч. Той ще ви води напред и ще ви пази от неприятели.- каза Кралят на мечовете.

- Благодарим ви приятели- каза Лили, а Дядо Коледа и Ники повториха – благодарим ви.

Императорът разтвори длани. В тях лежеше клонче от дърво.

- Това е клонче от Дървото на живота. Ще имате нужда от него.

Той го подаде на Дядо Коледа, но той каза:

- Дай го на Лили! Нека тя му бъде пазителка.
- Добре – каза Императорът и подаде клончето на малката.
Тя внимателно го пое и преди да го сложи в джобчето си го целуна.
- Е, Дядо Коледа, сега ще трябва да се разделим. Но не завинаги. Не завинаги, Дядо Коледа.- каза Императорът
Осанката на Императора избледня и той изчезна.
- Ти извика всички Големи Аркани, а дойде само той. – вметна Ники
- Дойде Най- Големият – замислено каза Дядо Коледа- А не е ли това най- важното. Донесе мир, а не ли това най- важното? Донесе спокойствие, а не е ли това най- важното?
- Императорът много приличаше на моя баща – каза Лили- Искаше ми се да се гушна в него.
- Аз пък мисля, че приличаше на моя.- заспори Ники.
Дядо Коледа слушаше как децата се карат и си мислеше, че него никой не го оприличава на баща или на дядо поне. А така му се искаше! Така му се искаше!Внезапно усети как една сълза се стича по бузата му.
- А,Дядо Коледа, ти плачеш –видя го Лили
- Плаче! – извика с раздразнение Ники- Ревльо такъв!
- Да не би да ти се струва невъзможна нашата мисия, Дядо Коледа – попита внимателно Владетелят на Жезлите
- А, един уиндом ми влезе в очите. Как може да ми се струва мисията невъзможна? Нали имам вас? Заедно ще стигнем надалеч, чак до леговището на Черната магьосница.
Четиримата погледнаха към меча. Той сочеше на запад. Те тръгнаха и Дядо Коледа извика:
- Хей, дай тон за песен.
- И всички дружно запяха:

*Когато сме заедно, всичко е лесно.
Когато сме заедно свети звезда.
Щом заедно ние сме туй е чудесно
и знай ще пребъде всяка мечта.*

*Готов си, приятел, за крепка прегръдка
За подвизи смели, за дръзки дела
Ще приближаваме стъпка по стъпка
към нашата Книга на Мъдростта*

Когато свърши долината, навлязоха в гъста гора. Клоните на дърветата скриваха небето. Беше тихо и сумрачно. Никога не бяха крачили през

такава мълчалива гора. Те също мълкнаха. Вървяха оглеждайки се наляво и надясно. Ники тихо каза:

- Струва ми се, че някой ни дебне.
- Дали не е Черната Магьосница?- прошепна Лили
- Голяма чернилка има тук – процеди през зъби Дядо Коледа
- Тихо!- изшептя Владетелят на жезлите- Варуните са тук.

Да, варуните отново се бяха появили. Някой от четиримата се страхуваше. Впрочем, кой от тях не се страхуваше?

Четвъртата сфера

Но варуните не бяха най-страшното нещо в тази гора. Въпреки че вървяха внимателно и бавно скоро усетиха, че започват да затъват. Спряха и решиха да се върнат, но където и да стъпеха потъваха все по надълбоко.

- Майчице! – изстена Лили – Нима попаднахме в блато?
- Потъваме- дрезгаво извика Дядо Коледа

Варуните, кацнали на клоните със задоволство и наблюдаваха как брадата на Дядо Коледа се скри, после пискюла на шапката му и най-накрая самия Дядо Коледа. Там където бяха, остана само една безтревна поляна.

Под земята те се озоваха в гигантска стъклена сфера. Владетелят на жезлите замислено каза:

- Попаднали сме в четвъртата сфера.
- Кая сфера? – не дочу Дядо Коледа
- Четвъртата. Тя е последна. Направена е от черна енергия.
- Черна енергия? А има ли бяла?- зачуди се Ники като опипваше непрозрачните стени на сферата.
- Първите три сфери са направени от бяла енергия. Те са прозрачни и от тях се вижда калейдоскоп от лъчите на слънцето и на звездите. В тях човек не е като в затвор. Напротив може да влиза и излиза когато си иска. Така са ми разказвали. Досега и аз не бях виждал сферите. Какъв е този наш късмет? Попаднахме направо в черната. – промълви Владетелят на жезлите

Внезапно се чу пронизващ смях. Беше смехът на Черната магьосница. Когато затихна, всички смълчано се погледнаха.

- И сега какво? Тук ли ще останем?- тихо каза Ники
 - Абе, няма ли някаква врата?- запита се Дядо Коледа, като се оглеждаше на всички страни.
 - Дядо Коледа, направи нещо! – разплака се Лили
 - Какво може да направи той?- изропта Ники
- Дядо Коледа се направи, че не чу забележката.
- Чакайте! – извика той - Нали имаме разни магически неща? Все за нещо ще ни послужат. Мислете! Мислете! Трябва да има някакъв изход.

Лили взе чашата, пентаграма и клончето от Дървото на живота. Нареди ги пред себе си и се замисли. Същото сториха и останалите. Чашата, пентаграма, клончето. Чашата, пентаграма, клончето. Чашата, пентаграма, клончето.

- Трябва да ... Не, не- чукна се по главата Дядо Коледа

- Сетих се... Не, не – каза Ники

- Ще направим... О, не. – изстена Владетелят на жезлите

- Мисля, че черната енергия трябва да се изсмуче!- тихичко каза Лили

- Какво? – не разбра Дядо Коледа

- Ако сферата стане бяла, ще можем да излезем. Ти нали така каза?- обърна се тя към Владетеля на жезлите.- Каза, че белите сфери не са затвор.

- Да, така казах.

- Ами как се изсмуква черна енергия?- изсумтя Ники

- Може би клончето ще ни научи – неуверено каза Лили

Всички впериха поглед в клончето. То си стоеше невъзмутимо на мястото, сякаш не беше ги чуло.

- Хей, клонче!- извика Дядо Коледа- Клонче, чуваш ли ни?

Клончето не помръдваше.

- Бе, клонак ниеден, ти чуваш ли?- ядоса се Дядо Коледа

- Не така! – каза Лили, пое в ръце клончето и го погали. Поднесе го към устните си и прошепна- Клонче помогни ни!

Клончето полетя от ръцете ѝ към чашата. Издигна я и я поднесе към устните на Лили. Лили отпи от живителната течност, която напълни чашата и затвори очи. Всички гледаха мълчаливо и чакаха да видят какво ще се случи. Лили отвори очи и каза:

- Разбрах. Разбрах как се изсмуква черната енергия.

- Давай тогава да я изсмучем по- бързо! – зарадва се Ники

- Но има едно но.

- Каквото и но да има, ще го преодолеем – продължи да се разпалва Ники.

- Кажете ното!- погледна я тревожно Дядо Коледа

- Един от нас трябва да изсмуче черната енергия

- Е, това ли е? Аз ще я изсмуча. Като боза ще я изсмуча. Като кока кола, като сокче, като...- извика Ники

- И ще остане завинаги в сферата-. допълни Лили

Всички млъкнаха притеснено. Да останат завинаги в сферата? Това беше страшно страшно.

- Няма ли друг начин?

- Не.

- Но как така?

Всеки се постави на мястото на този дете щеше да изсмуква енергията. Цяла вечност да остане заклещен в чернотата на сферата. Без да види вече близките си, приятелите си,

- Нека бъда аз! – каза тихо Дядо Коледа- Аз съм вече стар. Ти, малката, и без мен ще откриеш Книгата на Мъдростта. А ти, види се, нямаш нужда от мен. - обърна се той към внука си.

- Не, не нека да бъда аз. –с наведена глава каза Ники- Все пак ти ни доведе тук. Познаваш райския свят. Познаваш и Черната Магьосница. Ти ще бъдеш по полезен от мен.

Владетелят на жезлите приближи клончето до ушите си.

- Напрасно спорите. Клончето определи мен и моите саламандри. Черната енергия ще бъде изсмукана от нас.

След минута мълчание Дядо Коледа приближи Владетеля на жезлите и сложи ръка на рамото му.

- Няма никога да забравим това, което ще сториш за нас.

- Чакайте! – извика Лили и се приближи до Владетеля на жезлите- Уверен ли си, че трябва да го направиш. Никога повече няма да видиш народа си

- Не направих много добрини на народа си- промълви той- едва ли ще ме запомнят с добро. Но когато се върнете при тях, вие може да им кажете, че съм сторил едно добро дело. Те едва ли ще повярват, но ако им го кажете, така, със свои топли думи, може и да се усъмнят, че има нещо вярно в тях. Да остана в спомените на народа си като едно добро същество – има ли нещо по - добро от това. Сега ми трябва чашата и пентакълът. А вие се отдръпнете. Да не ви засмуча с черната енергия.

Тримата се сгушиха до стената на сферата и затвориха очи. Владетелят отпи от чашата и заизрича слова, които идваха от нея:

- Спиритус, агапатос, юрос. Спиритус, агапатос, юрос. Спиритус, агапатос , юрос

Тримата слушаха, но нищо не разбираха. После владетелят вдигна над главата си пентакъла. Изговаряше думите бързо и отривисто по - бързо и по - бързо. Огнен вихър се заизвива около него. Саламандрите сякаш полудяха. Те кръжаха около него, блъскаха се един в друг, оплитаха осморки. В един миг сферата се изпълни с лицето на Владетеля. В следващия миг чернилката изсветля, изсветля и сферата литна нагоре. Проби земята и прелетя през гората. Кацна на една поляна, огрята от светлина. Дядо Коледа направи крачка и прекрачи през сферата. После подкани Лили и Ники. Те се хванаха за ръце и също излязоха. Обърнаха се, за да помогнат на Владетеля на жезлите да излезе, но той стоеше

замръзнал, черна статуя отгоре до долу. Саламандрите лежах бездиханни до него

- Владетелю!- извика Лили

Той не ги чу. Черната енергия го владееше напълно. За нея бе вълнуващо да опознае едно ново тяло. След малко й стана безинтересно и тя го напусна. Сферата отново се изпълни с чернилка и потъна в земята. А с нея потъна и Владетеля на жезлите.

На реката

Дядо Коледа седна на тревата. Беше уморен от вълнение. Погледна мечата. Той сочеше на север.

- Слънцето вече залязва.- каза той- Да тръгнем ли или да останем тук за през нощта?

- Да останем тук! Ще си наладим огън. – каза Лили

- Мъчно ми е за владетеля. – каза Ники след като седнаха около запаления огън – Той се жертва за нас.

- Да, той се оказа истински мъж.- разрови огъня Дядо Коледа- Кой знае, може би на връщане ще можем да го освободим!

- Ще можем ли, Дядо Коледа? – извика със светнали очи Лили

- Кой знае?- каза Дядо Коледа

Той погледна двете деца, сгушени около огъня. На оскъдната светлина лицата им изглеждаха призрачни, но не страшно, а мило призрачни. Той сложи ръце под главата си и се замечта. Мечтаеше за една стая с камина в средата. Той стои в кресло, а около него играят три деца. Смеят се весело и от време на време се втурват към него и го прегръщат. Смяхът им канти, буди тишината, а на него му е толкова хубаво. Дали някога Ники ще го прегърне и ще каже „Дядо“? Дали ще му прости, че не е бил до него толкова дълго време? Дядо Коледа въздъхна и затвори очи. Сънят го беше пленил.

Събуди се отпочинат и зареден с енергия. Скоси и извика:

- Хайде, деца, да тръгваме!

Но тях ги нямаше. Къде, къде бяха? Огледа се. Паниката го завладя. Да не през нощта варуните да са ги хванали? Черната Магьосница да ги е пленила? Сферата отново да ги е погълнала? Къде може да са?

- Дядо Коледа, ти си станал вече!- чу той гласа на Лили.

Двамата с Ники се появиха, хванати за ръце.

- Бяхме на реката. Там зад храстите има река.- възторжено говореше Лили.- Да знаеш какви същества има в нея! И са толкова добрички. Искаш ли да те заведем там?

Не знаеше дали иска. Сети се, че трябва да си измие очите и пое, потеглен от ръчичката на Лили. Не би могло да се каже, че това бе река.

По скоро беше малко поточе. То бълбукаше и се пенеше. Разпръскваше водни пръски наоколо. Правеше малки вълнички, които тичаха към брега и после се връщаха. А в поточето се къпеха безброй уиндини. Те си приличаха и се отличаваха. Приличаха си по нежните телца, отличаваха се по косиците, които бяха в различни цветове. Дъга, да това беше дъгата, която се къпеше в поточето. Досега Дядо Коледа не беше виждал къпеща се дъга. Прииска му се не само да си измие очите, а и той цял да влезе в поточето. Съблече куртката, после събу панталоните си и ботушите.

- Ама че гадост- извика Ники- гол ли се съблича ?

Така, по гащи Дядо Коледа навлезе в поточето и запя:

*Животът е хубаво нещо.
Щом жив съм е хубав света.
Дори ще ви кажа аз нещо,
животът е нежна мечта.*

*Щом жив съм реката бълбука.
Дървото поклаща листа.
И песни припява капчука.
А птица размахва крила.*

*Щом жив съм, сърцето ликува
и стихове свои реди.
И май че така ми се струва
но дъжд от лалета вали.*

Ундините накацаха по брадата на Дядо Коледа и той се обърна засмяно към двете деца.

- Дъгата ме прегърна. Виждате ли, деца дъгата? Животът е хубаво нещо! Прекрасен е живота, ей!

Той разтръска брада и уиндините полетяха на всички страни. Дядо Коледа протегна ръце, за да ги хване, после се отказа и излезе на брега да се облича, смеейки се. Лили му подаваше дрехите и оправяше яката му. Двамата се забавляваха много. Дядо Коледа закопчаваше неправилно едно копче, Лили го оправяше, гълчейки го. Ники стоеше настрана и ги гледаше. Внезапно му се прииска и той да закопчее едно копче. Или поне да оправи една яка. После отпъди тези мисли. Какво по дяволите му ставаше? Той мразеше дядо си.

Клопката

Разбира се мечът пак сочеше на север. След банята Дядо Коледа беше в добро настроение и запя:

*На север, на север, деца да вървим.
Магьосница черна ще победим.
На север е нашата битка голяма
и знай, че от нея отказване няма.*

- Хайде, пейте с мен! – подканяше децата Дядо Коледа и те припяваха толкова колкото да не го обидят.

- Почти свършихме подаръците- загрижено каза Лили - Жезлите останаха при Императора, чашата и пентакъла - при Владетеля на жезлите.

- Не е ли при теб торбичката на Принца?- прекъсна я Дядо Коледа

- О, вярно! Торбичката на принца е тук. Какво ли има в нея?

- Отвори да видим! – настояваше Дядо Коледа

- Не, не тя ще ни потрябва за нещо.- противеше се Лили.

- Отвори, де! – продължаваше да препира Дядо Коледа

Лили тропна с крак. Не, няма да стане както иска Дядо Коледа.

- Е, добре – примири се Дядо Коледа – обаче ако е нещо вкусно....Бе, каква е тази вода?

Без да се усетят бяха навлезли в място пълно с вода.

- Тю, напълниха ми се ботушите – вайкаше се Дядо Коледа

- Мисля, че тук става нещо. – каза внимателно Ники- Допреди малко навсякъде беше суша. Откъде се появи тази вода.

Отначало водата беше локва, после заприижда, заприижда и стана река. След малко се разпени, забуйства и стана море.

-Да..да...давим се! – извика Дядо Коледа и потърси къде да се хване.

- Плувай, Лили! – извика Ники- Плувай!

Лесно беше да се каже.Лили никога не беше плувала. Тя нагълта вода, после размаха ръце и крака.

- Не мога да плувам. – на пресекулки извика тя- Ох, Ники спаси ме!

Ники доплува до нея и я хвана през гърдите. Но силите му отслабваха и той усети, че ще дойде миг, когато ще изпусне приятелката си. Внезапно видя клончето от Дървото на живота. Една вълна го носеше към брега

- Клончето, трябва да хванем клончето – извика Ники

Клончето тъкмо минаваше покрай Дядо Коледа.

- Дядка, хвани клончето! – провикна се Ники.

Дядо Коледа не разбра какво му вика момчето.

- Какво? – изплю той солената вода

- Хвани клончето,о,о!

Той протегна ръка и със усилие докопа клончето.

- Сега какво?- извика той

- Дядка, кажи на клончето да ни помогне. – нервира се Ники.

Дядо Коледа чу само „дядка”, но по устните на Ники разбра, какво се иска от него и се помоли:

- Клонче, направи нещо!

Тогава се появи малко, ама много малко островче. Тримата заплуваха към него. Дядо Коледа така махаше с ръце, че пак изпусна клончето. Обърна се да го хване, но то изчезна с приливната вълна.

- Какво направи, дядка? Какво направи?- викна му Ники

- Аз, без да искам. Изпуснах го и то си отиде.

- Ах, ти! Едно нещо не можеш да свършиш както трябва.

- Не се карайте! – помоли Лили – Само това остава!

- Това море отнесе клончето и ..шапката, къде ми изчезна шапката?- изрева Дядо Коледа като прекара ръка по главата си.

Видяха в далечината носещата се по вълните шапка.

- Какъв Дядо Коледа ще съм без шапка? – окаяваше се Дядо Коледа

- Ти и със шапка не си никакъв Дядо Коледа – каза Ники, тракайки от студа със зъби.

За кой ли път Дядо Коледа реши да отmine с мълчание забележката на внука си. Ще види той, ще се наложи някой път да покаже силата си и тогава ще разбере, че напразно се е подигравал така на дядо си. Седяха на островчето почти на един крак, а вълните бушуваха ли бушуваха. Започна да се смрачава и изведнъж около тях се появиха някакви неугледни същества. Те бяха с големи, големи очи, които запълваха цялата глава. Разкривена уста се отваряше и затваряше и показваше два реда зъби. Тялото беше малко, кльощаво. От него излизаха няколко чифта хилави ръце.

- Познавам ги – прошепна Дядо Коледа- Това са малките злобарчета. Те са втора напаст след варуните, но за разлика от тях хапят.

- Как хапят? – попита Лили

- Така със зъби. Не им ли ги видя?

В това време едно малко злобарче се приближи до Ники и ненадейно го ухапа. Ники извика от болка.

- Все мене ли ще хапят тези същества?

После друго злобарче ухапа Лили, след това Дядо Коледа. Хапането им хареса и те ставаха все по настървени.

- Тези ще ни изядат. Трябва да направим нещо- извика бранейки се Ники

- Какво? – попита през сълзи Лили

- Торбичката, торбичката на Принца в теб ли е все още? – надвика Дядо Коледа вълните.

- Да.

- Отвори я най- сетне. Ако няма ядене, може нещо друго да има.

Лили отвори с треперещи пръсти торбичката и отвътре извади една ...свирка, подобна на кавал.

- За какво ни е тази свирка? Да им свирим на тези ли докато ни хапят. Хвърляй торбичката във водата! Изглежда за нищо не става.- ядоса се Дядо Коледа.

Ники грабна свирката и изсвири. Малките злобарчета се стаписаха и ги загледаха със зяпнала уста.

- Поне ще ги спрем да не хапят. – обнадежди се Ники

Той свирна още веднъж и още веднъж, но малките злобарчета се окопитиха и отново нападаха. Явно свиренето не им влияеше много. И тъкмо тримата щяха да се отчаят когато... когато на хоризонта се появи бял кораб. Той плуваше право към тях. Когато приближи спря и от него се появи малка стълба. Тримата се качиха. Корабът беше без екипаж. Но той знаеше, накъде да плува. Към брега. А там най- малката вълничка поклащаше шапката на Дядо Коледа. Той се засмя и си я сложи на главата. Шапката беше мокра и май се беше свила от водата, но това не му пречеше да се почувства истински Дядо Коледа.

В главата на Черната Магьосница

Тръгнаха в нова посока, която сочеше мечът – на изток. Хълмовете се обличаха в нова премяна. Цветя напъпваха, тук таме се чуваха птичи гласове. Личеше, че Малките Аркани работят и възстановяват райския свят.

- Не вярвам по пътя да ни се случи друго нещо лошо.- мърмореше Дядо Коледа. – Друг е въпроса, когато стигнем до леговището й. Аз веднъж бях там. Едва се отървах. Какви неща правеше! Мале, е, е, не ти е работата.

Внезапно отново започна да притъмнява. Всички изненадано спряха.

- Какво става?- промълви Дядо Коледа- Да не би....

Изведнъж се изви страшна вихрушка. Тя ги подхвана като листа от дърво и ги понесе нагоре. Мечът се заклатушка и се заби със страшна сила в земята. Брадата на Дядо Коледа се обърна и покри очите му. Той вече не виждаше какво става. Не чувстваше присъствието на Лили и Ники. ”Загубих ги” – помисли си той – „Загубих децата”. Той се въртеше ли въртеше като пумпал и вече изгуби представа за времето, когато вихрушката го изхвърли някъде. Той отвори очи. Намираше се в зала с два прозореца. „Ох”, изпъшка Дядо Коледа. „Ох” зачу той още едно охкане и още едно. Обърна се и видя Ники и Лили да стават, разтривайки ударените си места.

- Сега пък, къде се озовахме?- зачуди се Дядо Коледа

- „Вие сте в главата на Черната Магьосница”- светна надпис на един екран

- В главата на Черната Магьосница? Как е възможно това?- възкликна Ники.

- „Вие сте в главата на Черната Магьосница”.- отново светна надписът.

- Не е лоша главата, но е някак празна – заключи Дядо Коледа

- „Вие сте в главата на Черната Магьосница”.- за кой ли път светна надписът.

- Добре, разбрахме! – нервира се Дядо Коледа.

- А тези прозорци какви са? – посочи с пръст Лили

- Ела да ги видим – предложи Ники

Те приближиха до прозорците и видяха света навън. Видяха зелено поле, видяха пеперуди, птички. Ники опита да отвори единият от тях, но

ръката му се сблъска с пихтиеста материя. Не беше стъкло. Какво ли беше?

- Това са очите на Черната Магьосница. – каза един глас отгоре.

Погледнаха и видяха един мъничък силф. Той ги гледаше любопитно, дъвчейки едното си пръстче. Изведнъж изчезна.

- Това са очите на Черната Магьосница. – каза друг глас и те видяха втори силф, появил се бог знае откъде.

- Ти как си се появил тук? – попита Ники

- От носа. Когато магьосницата вдиша, някой от моите братчета влиза в главата ѝ. Когато издиша- излиза. И така влизаме- излизаме.Влизаме – излизаме.

- Значи можем да излезем когато Черната Магьосница издишва – предположи Лили

- Боя се, че вие не можете да излезете никога оттук. – каза силфа и изчезна

- Дядо Коледа, – затече се Лили към стареца – чу ли какво ни каза един силф? Може никога да не излезем оттук.

- Никога? Да останем в главата ѝ? Но ние ще ѝ докараме главоболие. Тя как си мисли тая работа. Да държи цял Дядо Коледа в главата си! Не, не трябва да има начин да излезем. – каза Дядо Коледа

- Здравейте! – каза един новопоявил се силф и изчезна

- Ще излезем оттук. – извика Ники и се втурна към прозорците, блъсна се в единия, после в другия и отчаяно зарита с крака – Ще излезем оттук!

На стената блесна екран.

- Вредител. Да се отстрани!

От пода се протегнаха въжета, заизвиха се и се насочиха към Ники.

- Внимавай, Ники! – извика Лили- Въжетата пълзят към теб.

- Внимавай, момче!

Дядо Коледа се хвърли към въжетата и сграбчи едното от тях. Започна отчаяна борба с него. Другото продължаваше своя път. То притисна Ники до стената и хвана единият му крак. Ники се съпротивляваше отчаяно, докато най-сетне успя да се отскубне, хвана въжето и го завърза във възел. Въжето се озадачи.Никой не беше го връзвал така. То се защура насам натам и се скри в пода.

- Дядо, вържи го на възел! – извика Ники на борещия се Дядо Коледа.

Той послуша съвета му. Второто въже също се скри в пода. Дядо Коледа седна да си отдъхне. Внезапно последните думи на Ники достигнаха до неговото съзнание „Дядо” – той беше казал „Дядо”. Каква музика за ушите му!

- Ти ме нарече „дядо”.- усмихна се той и стана от мястото си.
- Аз ли? Счуло ти се е . – каза намръщено Ники
- Не ми се е счуло- заекна Дядо Коледа
- Счуло ти се и ти казвам – грубо се тросна Ники

Да, може и да го е нарекъл „Дядо”, но е било случайно. Какъв дядо може да му бъде той? Ники му обърна гръб и тръгна към прозорците. Нямах да ги ритам с крак. Щеше само да погледа навън.

Идеята на Ники

Ники се разхождаше из голямата зала, надничаше тук таме, вдигаше поглед нагоре. Оглеждаше пода.

- Откъде се появиха тези въжета? – запитва Ники.
- Сигурно това са нервни окончания. – реши Дядо Коледа.
- Какво? – не разбра Ники
- Учил съм малко анатомия – каза Дядо Коледа- Може и да е глава на Черната Магьосница, но е като всички глави – с мозък.
- Какво представлява мозъкът? – попита Лили
- Мозъкът е като един компютър. Даже бих казал суперкомпютър.
- Аз разбирам от компютри – каза Ники
- Той е образуван от нервни клетки. Те са толкова много, толкова много колкото... звездите в нашата галактика.
- Толкова много?- зачуди се Лили
- Да, толкова много. Знаеш ли, плод на дейността му са нашите мисли и чувства и спомени. Да, спомени. Не си ли спомня Черната магьосница, че ѝ бях станал някак мил?
- Кога е било това? – подигравателно запитва Ники
- Предния път, когато бях в райския свят. Тя ме намираще за привлекателен мъж.
- Привлекателен мъж? – прихна Ники
- Даже искаше да остана, но аз реших да последвам Мила, майка ѝ де.
- Привлекателен мъж!- продължи да се смее Ники
- Не се смей! Остави го да говори! И, Дядо Коледа, ти си последвал мама. – каза Лили
- Така беше. Майка ти беше такава малко момиченце като теб. Дойдохме в райския свят да търсим нейната майка, великата Шекина. И я намерихме. Аз тогава не бях истински Дядо Коледа
- Ти и сега не си. – измърмори Ники.
- Но тя не знаеше. – направи се, че не го чу Дядо Коледа – И ме превърна в истински.
- Това трябва да е било трудна работа. – каза подигравателно Ники
- Е, не беше лесна. Аз бях... пияница
- И само такъв ли?
- Бях зарязал семейството си
- Най-сетне си го каза.

- Страхувах се от...себе си. Но като минах по целия път до Дървото на живота се превърнах в друг човек. Не аз доведох Мила в райския свят. Тя ме доведе и ме превърна в истински Дядо Коледа. Да, аз съм истински, с истинска брада – и ти не смей да казваш друго нещо- извика Дядо Коледа горестно на Ники

- Ние вярваме, че си истински- погали го Лили – Нали, Ники?

Тя се обърна към Ники и строго го изгледа. Той извърна глава и стисна зъби. Не каза нито да нито не.

- Ние вярваме, че е истински.- пристъпи заплашително към Ники тя

- Остави, малката- умолително каза Дядо Коледа

Лили не му обърна внимание. Тя настъпваше към Ники и търсеше очите му. Накрая той измърмори

- Да, да истински е.

Тогавя Лили отново се обърна към Дядо Коледа.

- И какво, какво стана?

- Големите Аркани и баба ти подариха на Мила, на майка ти де, много подаръци. Дори Черната Магьосница й подари тесте карти с Малките Аркани. Казвам ви, тя бе започнала да сивее. Искан да кажа беше започнала да става по- добра. Не зная какво се е случило, че се е превърнала в зло чудовище. Може би е забравила. Спомените й са отишли някъде. Чувствата й са се изродили. Мислите й се насочени към злото.

- Как ли можем да разберем, защо е станало така? – замисли се Лили

- Може би има начин, – каза Ники- все пак се намираме в мозъка й.

- И какво от това?

- Какво ли? Каза че мозъкът е суперкомпютър. Аз мога да си поиграя с него.

- Възможно ли е това? – учудисе Лили

- Е, как да не е възможно. Свикнал съм да се оправям с компютри.- махна с ръка Ники

През това време силфите влизаха и излизаха. Въртяха се около тях и слушаха разговора им. Бяха притихнали. Тези малки искрици въздух бяха притихнали както никога досега. Ники отиде до екрана, на който се изписваха различни команди и започна да го разглежда. Клавиатура нямаше, но имаше нервни клетки, аскони, нервни окончания. Какво трябва да прави с тях? Все още не знаеше, но беше уверен че ще се справи. С какво ли? Щеше да препрограмира мозъка на Черната Магьосница. Да, тази идея му хрумна внезапно. Той реши да не я споделя с останалите, защото не знаеше дали е възможно или не. Но щеше да опита. От опит хората казваха глава не боли. Пък и имаше ли друг начин да излязат от главата й?

През очите на магьосницата

Лили се приближи до очите на магьосницата и се загледа навън.

- Знаеш ли, Дядо Коледа, виждам едно момиченце.
- Какво виждаш? – приближи се Дядо Коледа до прозорците и той
- Едно малко момиченце с дълга коса.
- Не може да бъде . Къде е ?
- Ето там- сочеше му Лили

И Дядо Коледа наистина видя едно малко момиченце с разпусната почти бяла коса и дълга роба, която скриваше крачетата му. То се носеше като видение в голяма стая.

„ Коя ли е?“, запита се Дядо Коледа.Беше някак чужда на този свят на възшебни същества. Лили вдигна ръка и помахна на момиченцето, но то естествено не видя жеста ѝ. Седна на столче и се загледа в нищото. Така остана дълго. На Лили ѝ омръзна да я гледа все в една и съща поза и се отдръпна от очите на Магьосницата. Ники оглеждаше асконите. Дядо Коледа беше седнал и си вадеше някакво трънче. Тя хвана един влетял силф, погали го и бързо го пусна, за да излети обратно от ноздрите на Магьосницата.Върна се отново до прозорците. Момиченцето беше изчезнало. Лили си помисли, че е било едно видение. Едно страшно интересно видение, което я привличаше с необяснимо чувство на симпатия даже на обич. После отново го видя. Явно тя виждаше само това, което е пред очите на Магьосницата.

- Какво гледаш? Пак ли това момиченце? – приближи Дядо Коледа до нея.
- Да можех да сляза при него. – въздъхна Лили, загледана през прозореца.
- Но какво щеше да правиш?
- Щях да се запозная с него. Щях да си играя с него. Дали знае интересни игри?
- Ако излезеш, трябва да потърсиш Книгата на Мъдростта, а не да си играеш.
- Да, да, но все пак!- Лили отново въздъхна с някакъв непреодолим копнеж
- Ако излезем оттук! Струва ми се, че това няма да стане. Да, Черната Магьосница най - сетне ме има. Сега и завинаги.Тя знае, че сме в главата ѝ.Нали чрез нейна магия сме попаднали тук? И сигурно така ѝ отърва най-

много. Да знае, че съм в главата ѝ. Но защо трябваше да пленява и вас?
Това се чудя.

- Нали сме едно цяло, Дядо Коледа? Не мислиш ли така? – вдигна вежди Лили

- Да, да ние сме едно цяло- каза Дядо Коледа, но дали и внукът му мислеше така?

От горния край на окото висеше малко въже.

- Това изглежда е нервно окончание – разгледа го Дядо Коледа- За какво ли служи?

- За образуване на сълзи. – каза един влетял силф

- Нали знаете какво е сълза? – каза друг

- Сълзи, сълзи, сълзи. – каза трети

- Но защо е толкова малко? – запита Лили

- Черната Магьосница не плаче.- каза четвърти

- Отдавна не го е използвала. – каза пети

- Време е, време е, време е. – развика се шести

- За какво е време? – не разбра Дядо Коледа

Силфите запяха.

Време е сърцето да събудим!

Чувства да обършем от прахта.

Много трябва да трудим

да направим мъничка сълза.

Чувства се събират във сълзата,

слънце, пролет, красота.

Тя пречиства винаги душата

тази мъничка сълза.

- Но защо трябва да правим сълзи на Черната Магьосница? И как се правят сълзи?- продължаваше да не разбира Дядо Коледа

- В сълза можеш да скриеш нещо. – каза хитро един силф

- И по точно?

- Нещо малко. – каза втори

- И хубаво. – засмя се трети

- Ох, ама не ви разбирам.- ядоса се Дядо Коледа

- Едно...едно....едно момиче. – подсказа му четвърти

- Да скрием в сълзата, теб Лили – изненадано се обърна към момичето Дядо Коледа и вдигна пръст

- Мен?Защо мен? – вдигна вежди Лили

- И после сълзата да се отрони от очите на Магьосницата- продължаваше да маха с пръст Дядо Коледа

- На Магьосницата?

- И ти да бъдеш свободна.

- Само аз?

- Да, да, да. Къде е Магьосницата? В своето леговище. Ние сме в леговището ѝ, не разбираш ли? Имала е неблагоприятното да ни доведе в леговището си. И как не? Няма как да остави главата си на друго място. А Книгата на Мъдростта няма къде да е другаде освен тук.

- Но само аз ли ще бъда свободна?

Дядо Коледа я погледна замислено. После погледна и Ники, който не чуваше техния разговор. Той беше погълната от задачата си да разбере компютъра на Черната Магьосница. "Ние ще трябва да останем тук" – помисли си той. Да сътвориш сълза не е лесна работа. Двамата с внука си трябваше да се потрудят доста, дърпайки нервните окончания. Той не знаеше за идеята на Ники. Помисли си, че ще останат завинаги в главата на Черната Магьосница. Все пак имаше нещо хубаво в това. Щяха да са завинаги заедно.

- Ние ще намерим начин да излезем оттук- излъга той преглъщайки една буца – Ти не се безпокой за това! Само намери книгата! Ах да не забравиш! И златното ключе намери, за да я отвориш.

- За да я отворим.

- За да я отворим. – поправи се Дядо Коледа – Нали си спомняш? В книгата остана и ръкавичката с Вихрушко.

- О, не ръкавичката с Вихрушко е в мен. – каза Лили и бръкна в джоба си.

Извади ръкавичката и я погали. Подаде я на дядо Коледа и той я пое с трепереща ръка.

- Този малък палавник. Спомням си как в началото на пътешествието танцуваше с майка ти и как разпиля картите на Големите Аркани. Тръгнахме да ги търсим, за да ги съберем, а той представяш ли си, ми открадна шейната! После само ме ядосваше, когато препускаше с нея из райския свят. Но благодарение на него се спасихме от Черната Магьосница и заради това тя го превърна в шепичка пясък. Представяш ли си, да направи от него шепичка пясък този малък голям вихър. Ти вярваш ли, че вихрите могат да имат сърце?

- Сърце ли?

- Защото този Вихрушко имаше. Да, да имаше. Може да не е било от плът и кръв, но той имаше сърце. Затова майка ти го взе. Мислеше, че ще дойде денят, когато ще може да му помогне. Да го съживи. Мислеше, че

Вихрушко ще има възможност да танцува пак своя танц. Вземи ръкавичката! Може би ти ще сториш това, което майка ти не можа да стори. А сега да направим сълза.

- А аз какво ще правя?

- Ще влезеш в сълзата, разбира се. Хей, момче! – извика Дядо Коледа на внука си – Ела тук, имаме работа!

Щом Ники приближи до двамата, Дядо Коледа му обясни плана си. Те трябваше да хванат здраво нервните окончания на едното око и да дърпат здраво. Ники се разтревожи. Не от мисълта, че ще остане в главата на Черната Магьосница. За там имаше вече план. Разтревожи се от идеята да остане с дядо си сам. Как щяха да се държат? Какво щяха да си говорят? Не, той си има работа в която Дядо Коледа не можеше да се меси. Няма да му обръща внимание и това е. Щом реши това, Ники хвана здраво единия край на нервното окончание, почака Дядо Коледа да хване другия и задърпаха.

- Хайде хоп! - викаше Дядо Коледа

- Хайде хоп! – повтаряше един силф

- Хайде хоп! – потретваше втори

И така дърпаха, дърпаха, дърпаха, но сълза така и не се появяваше. Пот се появи на челата им, затупкаха сърцата им, разтрепериха се ръцете им, но нямаше и нямаше сълза.

- Дявол да го вземе, съвсем е закоравяла Черната!- спря да почине Дядо Коледа

- Ами ако сълзите й са пресъхнали?- обади се Лили

- Не вярвам да има такова същество във вселената с пресъхнали сълзи. Не вярвам. – затропа с крак Дядо Коледа – Не може да има. Да се помъчим отново.

Те се изправиха и отново задърпаха нервните окончания. Бяха на края на силите си, когато се появи малка влажна точица. Те задърпаха с нови сили. Точицата стана на топчица. Топчицата стана на капка. Капката започна да големее да големее да големее и се превърна ... в сълза.

- Влизай бързо в сълзата докато не се е отронила!- извика Дядо Коледа Лили скочи в средата на сълзата и се сгуши в нея.

- Сбогом, малката!- тихо каза Дядо Коледа

- До после, Лили!- извика Ники

- Довиждане! – бяха последните думи на Лили и сълзата се търкулна.

Дядо Коледа и Ники останаха сами. Без да го погледне Ники се обърна и тръгна към екрана.

- Почакай! – извика му Дядо Коледа- Вече сме сами, не разбираш ли? Нямах ли една добра дума за мен?

- Нямам – каза Ники през рамо, но му се искаше да направи нещо.
За миг си представи как се гушва в дядо си.

Срещата

Сълзата се търкаляше, търкаляше и търкаляше.

- Каква гадост! – извика Черната Магьосница – Нещо ми е влязло в окото.

Тя вдигна ръка за да избърше сълзата, но без да иска я запрати към другия край на стаята. Сълзата се претърколи зад някакъв шкаф и се пръсна. Лили се скри зад шкафа и погледна скришом наоколо.

- Какво беше това? – каза намръщено Черната Магьосница- Нещо, усетих да се промъква в мен. Ах- извика тя ужасена- беше, беше, беше някаква добринка. Ох, не е възможно. Откъде ще се появи такова чудо. Шишето, къде е шишето- тя грабна една черна бутилка от масата и я надигна.

Пи дълго и с наслада. После доволно поклати глава.

- Унищожих я.Брей, отдавна не се беше промъквало такова чудо в мен. Хей, къде си? – извика тя като се огледа

- Тук съм – изпод масата излезе момиченцето, което бе видяла Лили.

- Аз излизам. Малките Аркани не ми се подчиняват вече. Тръгнали да възстановяват райския свят, който аз с толкова усилия разруших. Трябва да се намеся и да ги опълчя един срещу друг, както бях направила преди. Сега поне няма кой де ми пречи.

Тя се чукна по главата и се засмя с пронизващ смях:

- Как се чувствате в главата ми? Да, те не могат да ме чуят, но какво от това? Трябваше ми черна, черна, черна магия, за да ги затворя там.Тръгнали да търсят Книгата на Мъдростта. Тръгнали да се борят с мен, те червеите. И този Дядо Коледа, който...Ох, трябва да пийна още малко от черната течност – тя пи и отново се засмя- Така сега и името Дядо Коледа не ме докарва до разни неблагоприятни чувства. Аз тръгвам.

Черната Магьосница развя полите си и излезе от стаята. Момичето се загледа в тавана. После отиде до масата и започна да реди чаши, бутилки, колби.

- Мирно! - каза то със студен скърцащ глас – Сега ще ми се подчинявате! Каквото кажа това ще правите!

Бутилките, чашите и колбите се заклатиха безредно.

- Мирно казах! Не чухте ли, гадни същества.Сега ще ви видя сметката.
„Гадните същества” не разбираха какво трябва да направят. Те продължиха да се клатят безразборно. Тогава момичето взе една бутилка

и я хвърли на земята. За щастие бутилката не се счупи. То се нахвърли над останалите и скоро подът беше покрит с бутилки, чаши и колби.

Присви очи и се огледа. Сега ще трябва да ги сложи отново на масата. Прилекна недоволно и взе една чаша. В този момент Лили излезе от скривалището си.

- Здравей! – каза тя

Момичето се обърна стреснато.

- Здравей! – каза отново Лили

Момичето мълчаливо я гледаше. То за пръв път виждаше друго същество освен Черната Магьосница. Наклони глава и зараглежда съществото. В известен смисъл приличаше на него.

- Здравей! – потрети Лили

И тази думичка чуваше за пръв път. Какво ли значеше? Дали това същество можеше да произнася само нея? Да вземе да я каже и то.

- Здравей! – каза то

- Аз съм Лили и ако искаш ще ти помогна да оправиш тази бъркотия.

Ах, съществото можело да произнася и други думи.

- Ти какво си? – попита момичето със скърцащ глас

- Аз съм момиче, така както и ти.

- Аз съм момиче?

- Да, ти си момиче. Не знаеш ли това?

- Не знам, че съм момиче. Аз съм „Ти“.

- А как се казваш?

- Казвам се „Ти“.

Лили се изненада. Не знае, че е момиче. Няма име. Как може така?

- Нека ти помогна! – каза тя

- Добре – каза другото момиче и двете се заловиха да вдигат чашите, бутилките и колбите и да ги слагат на масата.

С парцал започнаха да чистят пода. Скоро той беше почистен, на масата стояха подредени по размери чашите, бутилките и колбите.

- Твоята майка Черната Магьосница ли е? – попита Лили

- Не знам какво значи майка.

- Майка е – Лили спря и се замисли.

Видя лицето на майка си. Тя бе толкова мила, толкова грижовна.

- Майката е жена, която ти обичаш.

- Аз не обичам Черната Магьосница

- Майката е жена която се грижи за теб. Сутрин ти реши косата и ти прави закуска.

- Моята коса никой не я реши.

- Майка е тази, която ти чете приказки вечер преди да заспиш.

- Не зная какво значи приказка.
- Майка е тази която те прегръща и ти я обичаш безмерно.
- Тогава Черната Магьосница не ми е такава, как го каза, майка. – заключи малкото момиче.
- Радвам се, защото не я харесвам изобщо.
- А мен харесваш ли?
- Теб харесвам
- Харесвам, харесвам, харесвам. От теб научавам много нови думи.

Малката се разсмя скърцащо, но като че ли една нотка от скърцащите струни бе изчезнала.

- Тук ли живееш? – попита Лили
- Че къде другаде. Това е целия свят.
- О не!- засмя се Лили – Светът е много по- голям от тази стая.
- Да не би да казваш, че има нещо друго извън нея?
- Разбира се! Навън кипи от живот.
- Странно, Черната Магьосница не ми е казвала подобно нещо.
- Черната Магьосница много неща ти е спестила.
- Ти откъде се появи така неочаквано?
- От една сълза.

Малкото момиче сигурно не знаеше какво е това сълза, но не попита. Лили беше непознато нещо за нея, а като всяко непознато нещо и интересно.

- Знаеш ли някакви игри? – попита Лили малката
- Мога да разбърквам.- със светнали очи каза малкото момиче
- Какво да разбъркваш?
- Да разбърквам чаши, бутилки, такива работи.
- А друга?
- Друга не зная.
- Добре, дай си ръцете!

Малкото момиче подаде ръце и Лили му показа как се играе на плясканица. Те весело започнаха да пляскат и Лили запя:

*Пляскайте ръчички,
тропайте крака.
Радостни сме всички
с нашата игра.*

*Ние ще играем
чак до вечерта.
Песен чудна знаем.*

Пеem я сега.

После запяха и двете. И странно гласът на малкото момиче стана приятен. Нямаше вече стържещи нотки. Беше глас на дете.

В търсене на книгата

Двете момичета дълго се забавляваха пеейки, тропайки с крака сякаш забравиха за времето. После изведнъж Лили се сети за какво е дошла и сепната каза:

- Забравих, трябваше да намеря Книгата на Мъдростта. Ти знаеш ли къде е?

- Не. Тя какво представлява?

- Ами книга, как да ти обясня?

- Нещо за ядене ли е.

- Не, не. Отключва се със златно ключе и се разлиства, а вътре има разни истории, такива каквито не си чувала през живота си.

- Сигурно е някъде тук. Да потърсим двете.

Те започнаха да търсят, първо по масата, после в шкафа във всички ъгли търсиха, навряха се под кревата, но от книгата нямаше и следа. Но пък Лили намери в едно чекмедже цял куп монети.

- Това са монетите на Търговеца – каза тя – Ще ги сложа в джоба си. Може някога да го видя и да му ги върна.

Продължиха усилено да търсят като се надяваха на успех.

- Хей!- подвикна Лили и спря.

Как се казваше малкото момиче? Беше казало в началото нещо като „Ти”. Не може да има такова име.

- Защо се наричаш „Ти”? – попита Лили

- Черната Магьосница ме нарича така.

- Значи си нямаш име? – сети се Лили

- Какво значи „име”?

- Име е да имаш думичка съвсем, ама съвсем своя. Така да те наричат другите

- Ти можеш ли да ми измислиш такава думичка

- Ами да помислим. Ще се казваш, ще се казваш Пипи, Не не, Пипи не е като за теб. Ще се казваш... ще се казваш Златка. Не, не и това не ти подхожда.

- Явно е трудно да се измислят думички.

- Да, трудно е. Защото нали разбра? Става дума за твоя собствена.

Лили се замисли дълбоко. Ако тя й беше сестричка, как би искала да се казва? Слава, да така би нарекла сестра си. Слава. Колко хубаво звучи!

- Ще се наричаш Слава. Харесва ли ти?

- Слава- замисли се малката- значи ли нещо?

- Значи много неща. Значи, че си забравима. Аз никога няма да те забравя. Значи, че си чудесна. Значи, че си прекрасна.
- Добре, нека тогава да съм Слава. Хей!- обърна се тя към масата на която бяха бутилките, чашите, и колбите. – Аз съм Слава. Да не сте ме нарекли отсега нататък друго яч.
- Те се разбутаха сякаш разбираха за какво става дума.
- Мислиш ли, че разбраха?- вдигна вежди Лили
- Все ми е едно – безгрижно каза Слава- Те не говорят. Аз им казах само така. Все пак на някой трябваше да се похваля.
- Слава за миг занемя и се ослуша.
- Трябва да се скриеш. Черната Магьосница се връща.
- Лили отново се скри зад шкафа. В този миг Черната Магьосница влетя в стаята. Тя беше извънредно сърдита.
- Никаква злина не можах да направя. Тези Аркани, освободили всички цалунковци, гофи и алофи. Впрегнали се на работа да спасяват райския свят. Изливах черен дъжд върху тях, създавах зловонни блата, дигам пушилка. Всичко напразно. Дойдох да си почина малко и пак отивам. Няма да ги оставя така. Ще им разкажа играта. А ти? Какво прави тук?
- Строявах – започна с детски глас Слава, после се поправи и го направи както преди, стържещ- Строявах бутилките, чашите и колбите.
- Ти все това правиш. – машинално каза Черната Магьосница.
- А какво друго бих могла да правя?
- Ами, нищо. Строявай ги!
- Черната Магьосница се тръшна на стола.
- Ох, така се изморих. Да правиш злини не е лесна работа.
- Слава се повъртя малко. После отвори уста да каже нещо, но замълча.
- След известно време се престаши и запита:
- Ти майка ли си ми?
- Какво? – Черната Магьосница зина от изумление
- Защото нали някой трябва да ме е създал?- внимателно каза Слава
- И откъде ти дойде това на ума? – смръщила вежди попита Черната магьосница
- Ами като седя сама си мисля разни неща.
- О, ти си можела да мислиш!- неприятно изненадана беше Черната Магьосница и си помисли”В какво точно сгрехих?”.
- Хрумна ми, че има такава дума „майка” и може това да си ти.
- Не съм ти майка, но аз те направих.
- Това не е ли едно и също.
- Не е – тросна се Черната магьосница – знаеш ли ти какво си?

- Аз съм „Ти“.

Черната Магьосница се поуспокои малко. Да това същество е глупаво колкото си щеш. Вярно е, че се развива, но с доста бавни темпове.

- Разбира се, че си „Ти“. Но ти си изкуствен елементал.

- Не разбирам.

- Ти си изкуствено създание. Създадох те чрез силата на волята си и магическа техника.

- Но защо си ме създала?

- За да осъществяваш Моята воля. Скоро ще ми бъдеш полезен, но не сега. Още си прекалено малък елементал.

Черната Магьосница затвори очи, а Слава се повъртя още малко около нея.

- Когато строявах бутилките, чашите и колбите видях някъде едно нещо като книга.

- Какво? – скочи Черната магьосница – Къде си я видял?

- Сега не мога да си спомня.

Черната Магьосница се втурна към масата и с един замах събори бутилките, чашите и колбите на земята. На плота имаше малка вдлъбнатинка. Тя бръкна с дългия си нокът в нея и отвори едно капаче под което се намирише Книгата на Мъдростта. „Ох“, въздъхна с облекчение Черната магьосница, „Тук си е“. Тя се обърна към Слава, която незаинтересовано ѝ беше обърнала гръб

- Кой знае какво си видял?- каза тя – Да оправиш тук след като изляза!

После оправи коса, тропна с крак и излезе. Лили се измъкна от скривалището и се затече към Слава.

- Видя ли къде е книгата?

- Видях. Има скривалище на масата. Сега ще го отворим

Двете отидоха до масата, видяха вдлъбнатинката и се помъчиха да бръкнат в нея. Но не можаха. За там трябваше дълъг нокът. А те нямаха такъв.

Магиите на Слава

Ключът към скривалището представляваше дълъг нокът. И то не какъв да е. Трябваше да бъде нокътя на Черната Магьосница. Двете момичета дълго се гледаха мълчешком. Какво трябваше да направят?

- Ще изчакам да заспи и ще и отскубна единия нокът – каза Слава
- И тя ще се събуди от болка и ще те погне.
- Ще го отрежа.
- Имаш ли ножица?
- Не.
- Тогава как ще го направиш?

Слава седна на пода сред бутилките, чашите и колбите. Те се мърдаха, сякаш викаха „Вдигни ни, вдигни ни”. Нея не я беше грижа за тях. Мислеше какво да направи.

- Тя каза, че съм изкуствен елементал.
- И?
- Наистина малък изкуствен елементал.
- И?
- Но елементалите могат това онова.
- Какво могат?
- Не зная още. Нали ти казах, аз съм малък елементал, но се самообучавам. Сигурно мога да правя разни неща, разни магии например.
- Можеш ли?
- Ами така ми се струва че мога. Ще опитам.

Слава се качи на масата, седна върху нея кръстосала крака.

- Трябва ти само една чалма- каза Лили
- Каквото ми трябва да се появи. – каза Слава и изрече някави магически думи тихо.

На главата ѝ се появи чалма. Слава я свали и я заразглежда

- Значи това е чалма. Тя прилича на шапка.
- Е, то си е шапка. Но дали ще можеш да направиш нокът?

Слава зае отново поза но колкото и да произнасяше тихо думите все не успяваше. Появяваха се какви ли не други неща – кошница, обувка, дори гномче. Гномчето се появи за съвсем кратко. То разтърка уплашено очи и изчезна.

- Да направиш нокът види се е трудна работа. Трябва ми сигурно друга магия. – каза Слава
- Ти само предмети ли можеш да правиш или и други неща?
- Какви други?
- Други. Например да поглеждаш като в огледало в други светове.

- Това пък защо?
- Защото искам да видя мама какво прави. Мъчно ми е за нея.
- Като в огледало казваш.

Слава слезе от масата и присви очи. Целят плот изведнъж изсветля и се появиха сенки. После сенките изкристализираха и Лили видя лицето на майка си. Мила стоеше на верандата и гледаше небето, като че ли там търсеше своята дъщеря.

- Това ли е твоята майка?- попита Слава.
 - Това. Нали е хубава? – попита без да сваля очи от образа на майка си Лили
 - Много. Да можех да приличам на нея
- Лили се загледа в Слава.

- Знаеш ли очите ти са като очите на мама. Невероятно нали?
- Така ли? – наведе се Слава ниско над масата – Странно как очите на майка ти могат да бъдат като очите на един изкуствен елементал.

На верандата излезе бащата на Лили. Той прегърна майката и кой знае защо сложи ръка на корема ѝ.

- А това е татко.- с глух глас каза Лили
- И той е хубав. Има красива коса. Да имах и аз като неговата!
- Твоята коса е като на татко. Е, несресана, объркана, но като татковата е.

Лили се загледа в Слава

- Да, ти приличаш на мама и татко. Каква странна прилика?
- Майка ѝ влезе в къщата и скоро излезе, криейки ръцете си зад гърба. После показа на бащата какво криеше- две червени панделки.
- О, не!- извика недоволно Лили- Все пак са ми купили панделки.
 - За какво служат?- попита Слава
 - За косата. Когато ми сплита плитки, мама ще ми слага тези панделки. Аз не ги искам. Всички ще ми се смеят.

Слава не откъсваше поглед от панделките. Плотът на масата потъмня и образите изчезнаха

- Благодаря ти. Беше хубаво, че за миг ги зърнах. И разбрах, че са добре.- въздъхна Лили
- Можеш ли... – поколеба се Слава – можеш ли да ме сплетеш на плитки?
- Мога естествено.
- Хайде тогава!

Лили взе един от многото гребени на Черната магьосница / тя бе много тшеславна/ и започна да реши Слава. Сресваше бавно косата ѝ. Всяко косъмче поставяше на мястото му. Решеше с любов като ...като към своя

сестра. Когато плитките бяха готови, тя я заведе до огледалото на Черната Магьосница и ѝ показа образа. Слава дълго се гледа. После каза:

- Добре щяха да ми стоят две червени панделки.

Вихрушко оживява

Слава опита много магии за да отвори тайника, но все не успяваше. Двете с Лили почти се отчаяха и седнаха на пода. Лили извади ръкавичката, в която държеше Вихрушко и я погали.

- Какво е това? – попита любопитно Слава

- Един песъчлив вихър. Черната Магьосница го направила на шепичка пясък. Аз го донесох тук защото вярвах, че ще мога да го върна към живот. Но сигурно няма да стане.

- А той за какво ти е? – попита Слава

- Той е приятел на мама. – каза Лили

Това бе достатъчен аргумент. Слава си припомни пак лицето на майката на Лили. Колко добрина излъчваше то? Как ѝ се искаше на Слава да докосне това лице, да го помилва, а майката на Лили да я целуне като като свое дете.

- Дай ми ръкавичката! - каза Слава

Когато Лили я подаде, тя я сложи на масата и започна да вещае кръгове. По- бързи и по- бързи. По- бавни и по- бавни. Накрая спря и обърна гръб на ръкавичката.

- Не става, нали? – попита Лили

- Ще стане. – каза Слава

Най- малкото пръстче на ръкавичката леко помръдна, после второто, третото, ръкавичката се разтвори и една пушилка започна да излиза от нея. Отначало пушилката беше мъничка, мъничка, после стана голяма, голяма и пред тях цял целеничък застана Вихрушко

- Мила – извика той очарован – Мила, Мила, Мила.

- Аз не съм Мила.- разсмя се Лили

- О, ти си Мила, недей да лъжеш! Аз ли не познавам моята Мила. Спомняш ли си как танцувахме?

- Аз съм дъщеря ѝ. – каза Лили

- Дъщеря – завъртя се изумено Вихрушко – Ти си дъщеря на Мила.Колко съм спал?

- Доста.

- Дъщеря? И ти ли си ѝ дъщеря ?– попита той Слава

- Аз за съжаление не съм.

- Чудно. Много приличаш на нея.Тук- огледа се той- ми прилича на леговището на Черната Магьосница.

- Да – каза Лили – това наистина е леговището на магьосницата

- Но какво правим тук? Защо сме тук? – разтреперя се Вихрушко-Трябва веднага да се махнем. Ако ме хване черната, отново ще ме превърне в пясък. Пу, пу, пу
- Да, ще се махнем. Но първо трябва да вземем Книгата на Мъдростта. После...
- Хайде! Вземайте я и да се пръждосваме! – извика невъздържено Вихрушко
- Да, но не можем да я извадим от тайника.
- А той къде е?
- Тук.- Лили му показа плота на масата. – Трябва ни нокът, но не какъв да е, а този на Черната Магьосница.
- Нокът, нокът, нокът- изви се Вихрушко
- После трябва да освободим Дядо Коледа и един мой приятел.
- От къде?
- От главата на Черната Магьосница
- От главата й? – Вихрушкоизумено разтърка очи – Как са се озовали там?
- Чрез магия естествено – каза съкрушено Лили
Тримата седнаха и поставиха ръце на слепоочията си. Мислеха.
Изведнъж Вихрушко скочи и каза:
- Аз ще се срещна с Черната магьосница. Ще застана лице в лице с нея и ще се опитам да изтръгна нокът от ръката й.
- Но тя може пак да те превърне в пясък
- Нека!- извика Вихрушко- Важното е да имате нокътя.
- Ще се жертваш за нас.
- Каква жертва е това?Ще бъде подарък. Подарък за приятели.
- Ето още една думичка, която не знам.- каза Слава – какво е това подарък?
- Не знаеш какво значи подарък? – изуми се Вихрушко и запя:

*Подаръкът е нещо сладко
Подаръкът не е предмет
И да ви кажа аз накратко
Подаръкът е като мед*

- Значи подарък е нещо сладичко. – праметна се Слава
- Ахъ.
- И нещо чудничко. – праметна се още веднъж
- Ахъ.
- И нещо много скъпичко. – праметна се трети път

- Ахъ, ахъ, ахъ. – каза Вихрушко и продължи да пее:

*Подаръкът се подарява
на скъпи хора, на сестри.
И знайте, че не е за слава.
От обич само се дари.*

- Но този подарък не можем да приемем – каза сериозно Слава.
- Защо, защо, защо?
- Защото не искаме да те губим. Ти си нашия подарък.
Тя хвана ръката му, той хвана ръката на Лили, Лили хвана ръката на Слава и така останаха безмълвни .

Ники претърпява крах

На Ники му се стори, че е разгадал загадката, как да излязат от главата на Черната Магьосница. Той чертаеше схеми от аскони, нервни клетки и нервни окончания. Проверяваше връзки, клякаше, ставаше, търчеше наоколо.

- Ей сега излизаме – възбудено викна той – Ей сега! Ще напуснем тази проклета глава.

Дядо Коледа невярващо стана. Дали наистина ще им се удаде да излязат? Бяха тук като че ли от цял век. Дано да излязат.

- Програмирах нежно сърце и безброй сълзи. Безброй сълзи, чуваш ли! Те ще ни отведат при Лили. - извика Ники – Пригответи се, дядка! Излизаме!

Двамата застанаха до очите, готови всеки един момент да се появят сълзи и зачакаха. Сълзи нямаше. Нито едничка. Ники отново отиде до екрана, ръцете му заработиха с асконите, но сълзи пак нямаше.

- Всичко бях изчислил. – каза тихо Ники- Нима програмата ми не работи?

- Как ще работи в главата на черната магьосница – горчиво каза Дядо Коледа.- Всичко е напразно, момче. Съдено ни е вече да не излезем оттук.

- Но уж всичко беше наред.

- Няма да успеем да изцедим ни една сълза от тая проклетия. Да беше опитал пот да изцедиш. С потта да излезем по щеше да стане. – опита да се пошегува Дядо Коледа.

Ники погледна на една страна, после сълзите му рукнаха.

- Аз така се надявах. Така се надявах...дядо.

Дядо Коледа не повярва на ушите си. Внукът му отново го беше нарекъл дядо и този път го беше казал от сърце. Той прегърна плачещото телце и отрони:

- Не плачи, внучето ми, все ще намерим изход, внучето ми.

Той беше готов много пъти да повтаря тази толкова сладка думичка-внучето ми. Не знаеше какво друго да каже, но галеше главата на Ники, притискаше го до себе си и повтаряше внучето ми, внучето ми. Постепенно хлипането на Ники спря. Той избърса сълзите от очите си и каза:

-Виждаш ли, дядо? Вместо Черната Магьосница се разплаках аз. Изглежда съм програмирал себе си.

Да, хубава беше програмата му. Да се обърне най-сетне към него като към свой дядо. Дядо Коледа беше щастлив. Беше много щастлив. Толкова щастлив, че му идеше да скача.

- Сега какво ще правим, дядо? – попита безпомощно Ники

- Какво ли? – зачуди се дядо Коледа и изведнъж се сети – Ще опиташ пак. Не е казано, че трябва да успееш от първия път. Ехе, аз колко пъти е трябвало да правя нещо, за да стане.

- Но нали каза, че главата на Черната Магьосница не може да се препрограмира.

- Казах, но не бях сигурен. А сега съм сигурен. Може. Може да се препрограмира тиквата ѝ. Аз миналия път почти го бях направил.

- Беше я препрограмирал?- вдигна вежди Ники.

- Абе така се казва. Бях напипал струната в нея.

- Струна?

- Бях проникнал в душата ѝ. А щом има душа има и сърце. Щом има сърце може да я препрограмираш. Нали ти казвам, трябва пак да опиташ. Може сега да не стане, но все някога програмата ще заработи в нея.

- Добре, пак ще опитам, дядо- ентузиазирано каза Ники и отиде отново до екрана.

После се обърна и каза:

- Аз много исках да си имам дядо, така както другите деца. Казват, че дядовците не били така строги като бащите. Те играели с внуците си на конче даже. Е, аз не искам да те яхам. Голям съм вече. Но много ми липсваше, дядо.

Дядо Коледа направи крачка към него и спря

- Когато бях първия път в райския свят, императорът ми даде нещо за теб. Хиляди път ми се искаше да ти го дам, но все не успявах.

- Какво беше то?

Дядо Коледа отвори куртката си и с треперещи пръсти разкопча един колан. После му го подаде.

- Този колан е от него. Той е за теб?

- За мен ли? Той познавал ли ме е?

- Не, но каза така "Внуците винаги прощават". Императорът вярваше, че ти ще ми простиш за всичко. Прощаваш ли ми, внуче?

Ники прокара ръка по желязната тока на колана. В нея се виждаха луна, звезди и Дървото на Живота. Беше като жива тази тока. Дървото на Живота развяваше клони, а звездите и луната светеха.

- Прощавам ти, дядо – каза простичко той без да откъсва очи от токата – Искате ли питане. Прощавам ти.

Дядо Коледа не се нуждаеше от по- вече приказки. Той се приближи до очите на Черната Магьосница и се загледа навън. Нищо не виждаше, защото плачеше.

Младежът Дядо Коледа

Когато избърса очите си Дядо Коледа се загледа долу. Виждаше вулкан, с който се борят саламандрите, високи вълни, които искаха да унищожат уиндините, земята се пропукваше под краката на гномите, силфите воюваха с урагани. Дядо Коледа знаеше, че всички тези катаклизми са дело на Черната Магьосница. Как му се искаше да им помогне!

- Докъде стигна? – попита той внука си.

Ники само измърмори нещо. Дядо Коледа разбра, че няма още добър резултат. Какво му оставаше на него освен да чака. Компютри, програмиране бяха за него само думи от които нищо не разбираше. Той бе стар, стар като земята. Изведнъж му се прииска да смъкне брадата си, да стане млад, да помага с пълни сили на внука си. Толкова завладяваща беше тази мисъл, че изведнъж усети как брадата му се смалява. Дядо Коледа се попипа по лицето. То беше голобрадо. Погледна ръцете си. Бяха ръце на млад човек. Той се обърна към Ники. Момчето беше заболо глава в мрежата на асконите.

- Ники! – извика колебливо Дядо Коледа- Ники!

- Какво има? – попита внукът му без да го гледа.

- Можеш ли... да ме погледнеш?

Ники вдигна глава и изненадано видя пред себе си друг човек. Това не беше Дядо Коледа. Беше някакъв младеж, който учудено гледаше.

- Кой...кой си ти? – с изумление попита Ники

- Аз съм дядо ти. Обаче ... има ли някаква промяна в мен?

- Ти си дядо ми? Не може да бъде. Дядо ми има дълга къдрава бяла брада. И той.. той е дядо.

- Аз наистина съм дядо ти, но на младини.

Ники го гледаше мълчаливо, без да разбира какво става.

- Исках да бъда млад и станах млад. Изглежда мозъкът има функции, за които ние не знаем. Нещо прави, друго не прави. Исках да разбирам от компютри , но и сега не чактисвам от тях.

Ники все още мълчеше, размишлявайки нещо.

- Щом ти си станал млад, то и аз мога да стана голям. И може знанията ми за компютрите да нараснат- каза той

- Но защо, аз нищо не нищичко не разбирам от тях, макар и млад?

- Защото в теб няма и частица от знания за компютрите- нетърпеливо го прекъсна Ники.

- И ти мислиш, че твоята частица ще стане колкото ябълка, не колкото топка?

- На мен сега знанията ми са колкото топка – каза обидено Ники-Смятам, че ще станат колкото, колкото земята например.

- Ей, колкото земята!- зачуди се Дядо Коледа- Но ще можеш ли така да си го пожелаеш, че да стане.

- Ще опитам.- каза Ники

- Да можех да се огледам!

Ники му се усмихна и каза

- Има две огледала, в които можеш да се огледаш.

- Къде са?

- В моите очи можеш да се огледаш.

Дядо Коледа погледна в очите на своя внук. Вярно, гледаше го млад красив мъж. Дядо Коледа беше забравил как изглеждаше на времето, но този отсреща много му харесваше. Свали шапката си. Черната къдрава коса блестеше. „Малко трябва да я подстрижа” помисли си Дядо Коледа, „Макар, че и така е добре”. Огледа се за бръчици и не видя нито една. Това го изпълни със задоволство. „Ей, че е хубаво да си млад, дали ще остане такъв, когато излезе. Сигурно няма. Тогава...тогава по- добре е да не излиза. Да си стои тук сам, но млад. Да, да, какво е тръгнал да търси пътища да излиза. Не, няма да излезе. И на внукът си ще попречи да разбере как се излиза от главата на Черната Магьосница”. Да, ще попречи.

- Е стига вече си гледал! – дочу той в просъница гласът на внука си

Дойде на себе си и се ужаси. Какви бяха тези мисли? Не може да са били неговите. Да! Преобразяването изкривяваше съзнанието. Караше го да приема чужди мисли. Да бъдел млад!Ама че дивотия! Ами тогава нямаше да има внук. Не искаше вече да е млад. Не искаше вече да бъде този чужда човек, който внукът му не познава. И не обича. Усети, че брадата плъзва по лицето му. Той попипа космите и се зарадва. Скоро брадата му стана същата като преди, косата побеля, а ръцете се покриха с бръчки. Не му се искаше вече да оглежда в очите на Ники. Помнеше образа си на стар човек, нали не беше минало много време.

- Ти пак стана моя дядо.- каза Ники

- Знаеш ли?Мисля, че и със знания колкото ябълка ще можеш да се справиш – каза Дядо Коледа

- Мислиш ли?

- Уверен съм

- Добре – каза бързо се съгласи малкият

Явно идеята да стане по- умен, не го привличаше много.Дядо Коледа си припомни пак младия образ. „Ама хубавец съм бил. Затова ми се лепяха всички. Тази хубост не отминава как да е. На и Черната

Магьосница я видя навремето. Тя затова така ми се умилкваше. Да, бил съм хубавец навремето”

Препрограмирането на Черната Магьосница

Докато Ники търсеше причината за неуспеха си с препрограмирането, Лили и Слава се опитваха да отворят тайника. Но всеки път опитите им бяха неуспешни. Те опитваха с какво ли не, и с фиба и с вилица и с кокоше краче дори, но напразно. Даже Вихрушко изви тънка опашка от пясък, с която да бръкне в тайника.

-Провалих се! – каза отчаяно Лили – Нито ще върна книгата на мама, нито ще освободя приятелите си.

Слава я прегърна. Тя едва достигаше до раменете на Лили, но се притисна сякаш да ѝ даде малко сила. Но не можеше. По едно време тя внимателно се послуша.

- Скрийте се! Черната Магьосница идва.

Вихрушко се шмугна в ръкавичката, но Лили не се помръдна от мястото си.

- Скрый се! Не чу ли? Черната Магьосница идва.- задърпа я Слава

- Аз...трябва да разговарям с нея.

- За какво? – извика Слава

- Трябва да я убедя да върне книгата.

- И мислиш, че ще те послуша. О, ти не я познаваш. Тя няма сърце, няма душа. Моля те скрий се!

Докато Слава умоляваше Лили, вратата се трясна и вътре връхлетя Черната Магьосница. При вида на Лили, тя се спря стъписано. Погледна Слава, после пак Лили и най- после дойде на себе си.

- Тази коя е?- извика пронизително тя – Да не си се научил да създаваш изкуствени елементали.

Слава отвори уста да каже нещо, но звук не излезе от устата ѝ.

- Аз не съм изкуствен елементал. – спокойно каза Лили

- Не си ли?

- Не съм.

- Вярно, че не си, иначе нямаше да ми отговаряш. Ти си дъщерята на Мила. Да, да сега те познах.

- Нали от мен открадна книгата?

- Да де , но не гледах теб. Гледах онзи дрътия, Дядо Коледа. – вдигна вежди Черната магьосница.

- Ти го затвори в главата си.

- Да, да! – изхихика се тя – Удобно, нали? Имам си в главата цял Дядо Коледа. Но аз затворих и теб и онова момче? Как се е появила тук? – обърна се тя към Слава заплашително. Кажи „Ти” как се е появила.

- Аз... – разтреперя се Слава- аз....

- „Ти”, какво ти?
- От сълзата ти.
- Че аз кога съм плакала?
- Една сълза одеде потече от очите ти.
- Сълза, сълза... ах да една мъничка такава, аз дори не сметнах, че е сълза. Така значи, не си седите спокойно в главата ми, а ровите как да излезете. Но няма да е задълго. Скоро асконите ще ги унишожат, нали са чужди тела.
- Лили се сепна. Тя разбра, че трябва да побърза с Черната Магьосница.
- Пусни ги, чу ли!
- И защо?- подигравателно я изгледа Черната Магьосница.
- Защото са мои приятели, защото обичат този свят, защото дойдохме тук за добро дело.
- Хи хи хи, аз мразя добрите дела. И сега какво да правя с тебе, малката? В този миг от ръкавичката изскочи Вихрушко.
- Ще я пуснеш. Ще й дадеш книгата, ще освободиш Дядо Коледа и момчето и ще я пуснеш.
- Я виж ти, кого виждам, моя слуга, песачливия Вихрушко. Ти откъде се появи? – обърна се към него Черната Магьосница.
- После изгледа смразяващо Слава.
- Ти, ти си направил това
- Не я наричай „Ти”! – възропта Лили и хвана Слава за ръка- Това е тя и се казва Слава
- Какво?
- Такова. Тя е момиченце, не разбра ли?
- Това същество не е момиче. То е изкуствен елементал и аз сега ще го затворя в бутилка. Него и песъчливеца. А с тебе ще се оправям по-късно – процеди през зъби Черната магьосница, грабна от масата една бутилка и хвана Слава за косата
- Ще ни затвориш, ама друг път – каза Вихрушко и изду бузи.
- Появи се буря, такава каквато никой не бе преживявал. Предметите изстаята се разхвърчаха, загърмя, затрещя, пясък изпълни очите на всички. Но не и на Черната Магьосница. Въпреки, че вятърът развяваше полите и косите й, тя държеше здраво Слава за косите и сама хвърляше мълнии към мълниите на Вихрушко. Двете мълнии се срещаха, сблъскваха се, разпиляваха се по всички страни и изчезваха. Лили, хваната здраво за гардероба, наблюдаваше целия този ужас и не знаеше как ще свърши. Но след известно време всичко се успокои и Вихрушко падна на земята. Той измърмори безсилно:
- Бях събрал много енергия, но явно е било напразно.

- Какво, песъчливец, смяташе, че ще ме победиш. Мен. Забрави ли че аз съм могъща. И сега, когато имам книгата съм два пъти по-могъща, не три, четири милион пъти по-могъща. Никой не може да ме победи. Та ти ли?

В едната си ръка ръка тя държеше Слава за косата, а с другата хвана Вихрушко. Той стоеше безропотно, явно загубил всичката си сила.

- Не ги затваряй в бутилка! – помоли Лили

- О, ще ги затворя. Те не са нужни на никой.

- На мен са нужни. Аз бих искала да имам сестра като Слава. И приятел като Вихрушко.

- След като ги затворя, ще се занимавам с тебе. – изсъска Черната Магьосница

- И какво ще правиш с мен?

- Какво ли? Няма да те връщам в главата си. Ще те превърна в грозен изкуствен елементал. Ще ме слушаш. Ще ми се подчиняваш. Ще правиш всичко, каквото поискам. Да, да трябва ми един изкуствен елементал.

- Моля те, няма наистина нямаш душа?

- Нямам.

- Нима наистина нямаш сърце?

- Нямам.

- Нима не можеш да сториш поне едно добро дело.

- О, я стига, момиче! Достатъчно неприятности си имах с майка ти. Не искам и с теб да си имам. Ама каква е тая работа? Аз все с вашето семейство ли ще се занимавам?

- Но мама разказваше, че на края на нейното пътуване ти си станала добра. Кой те промени така?

- Когато взех книгата беше така, малко на майтап. Но когато я зачетох, разгадах много тайни. Видях силата ѝ. Разбрах мощта ѝ. Колкото повече четях разбирах, че в които и ръце да попадне, той става най-могъщото същество на вселената. Да, да, да аз съм най-могъщото същество в вселената.

- И въвлече Малките Аркани във война?

- Пробвах силата си.

- И опустоши райския свят?

- Втори път пробвах силата си.

- Но защо не направи нещо добро да пробваш силата си?

- Не се сетих. Така, сега стой малко мирна, за да натикам тия в бутилката. Знаеш ли, не е лошо да си изкуствен елементал. Ти ще свикнеш. Ще забравиш майка си и твоя свят. Това не е ли добро дело- изсмях се Черната Магьосница.

Около нея се образува огнен кръг, очите ѝ пламнаха, лицето ѝ доби призрачна бледост.

- Туриа партос гония- извика тя-турия партос гония, турия партос гония.

Бутилката се изпълни с дим. Когато се разсея димът вътре бяха Слава и Вихрушко, които отчаяно биеха по стъклото на бутилката.Черната Магьосница плесна с ръце доволно и се обърна към Лили.

- Сега ще изхвърля тази бутилка в морето. Може някой да я намери. Но кой ли ще бъде той? Аз и морето отдавна съм обезлюдила. Там господстват само малки злобарчета.А сега е твой ред

- Моля те, не го прави!

- Аз нали ти казах, нямам ни сърце, ни душа. Ще правя какво си поискам.

Пламтящия кръг отново се появи. Този път обгради и Лили. Магьосницата вдигна ръце

- Туриа партос гония,турия партос гония,

Тъкмо щеше да каже заклинанието си трети път и да превърне Лили в изкуствен елементал, когато внезапно лицето ѝ замръзна. Пламтящият кръг изчезна. Лили не знаеше какво да прави. Магьосницата погледна наляво, после надясно, отиде до масата и взе бутилката. Поразклати я и пак я остави. Обърна се към Лили и промълви:

- Нещо ми става.

- Какво?- заекна Лили

Магьосницата не я чу. Тя се заразхожда из стаята като се оглеждаше страховито.

- Нещо ми става. Нещо се надига в мен. Ох, олеле, плаче ми се.

Лили чу и не повярва на ушите си. Плачело ѝ се. На нея на Черната Магьосница. Как така?

- Ей сега ще заплача! – каза Черната Магьосница и ревна

Тя ревеше невъздържено и силно. Лили никога не бе чувала такъв рев.За миг ѝ се прииска да я гушне, за да я успокои и пристъпи крачка напред, после назад. Не знаеше какво да прави. Когато първите сълзи тупнаха на пода с тях тупнаха и... Ники и Дядо Коледа.

Най – сетне въвн от главата на Черната Магьосница

- Стана, дядо, стана! – извика Ники щом се приземиха.
- Да, внучето ми – засмя се Дядо Коледа като се поотупваше с ръце
- Лили!- затекоха се двамата към момичето.

Тримата се прегърнаха и заприказваха един през друг

- Толкова се радвам, че ви виждам.- викаше Лили
- Лили, аз я препрограмирах. – говореше Ники
- Момиченце, къде, къде е чернилката. – смееше се Дядо Коледа.

Те се обърнаха към Черната Магьосница. Тя стоеше в ъгъл и през сълзи ги гледаше..

- Трябва... трябва да съм я препрограмирал. – прошепна Ники
- Какво значи това? – шепнешком попита Лили
- Значи, че трябва да съм отключил душата и сърцето ѝ. Дали наистина съм го направил?

- Като че ли си го направил, но тя защо мълчи?
- Не знам.

Дядо Коледа се приближи до Черната магьосница и ѝ подаде ръка.

- Здравей!
- Здравей! – пое плахо ръката му Черна магьосница
- Ти, такава, как си? –попита Дядо Коледа
- Аз, такава, съм добре.

Гласът на Черната магьосница беше тих и благозвучен. Тя изтри очите си и хвана с ръце главата си.

- Боли ме главата.
- Ще ти мине. То е последица от препрограмирането
- Аха!
- Внукът ми го направи. Имам голям внук, да знаеш.
- Аха!

Аха, я. Не беше лошо в главата ти, но по едно време асконите тръгнаха да се зъбят. Бяха ни притиснали от всички страни. На косъм бяхме да ни уморят. Но той- Дядо Коледа погледна с любов внука си – ни спаси. Аз от компютри не разбирам, но ще се науча. Като се върна на земята ще се науча. И вярвам ще има кой да ме учи.

- Аха! – каза пак Черната Магьосница.

Тя като че ли друго не можеше да каже.

- Сега- каза Дядо Коледа- ни чака доста работа. Трябва да оправяме това, което си надробила. Ама много си дробила да знаеш.

- Най- първо трябва да освободи Слава и Вихрушко – притича Лили до него.

- Ще ги освободи.Коя е тази Слава?

- Слава е..

Лили щеше да каже сестричката ми. Тя изведнъж се сети, че майка ѝ и баща ѝ говореха за второ бебе. На нея тая идея никак ни и се харесваше докато не се сети.Да можеше това да бъде Слава.

- Слава ми е като сестра. – каза тя

- А Вихрушко? Да не би да си го съживила? – попита изненадано Дядо Коледа

- Не аз, Слава го съживи.

- Тази Слава трябва да е с голяма сила. Черната Магьосница беше казала, че само някой с голяма сила може да го съживи. Дори майка ти я нямаше – замислено каза Дядо Коледа после се засмя -Хайде, черно, изпълни желанието на момичето

Черната Магьосница взе бутилката от масата и я погледна. От погледа ѝ стъклото се разтопи

- Все още ме бива за нещо.- измърмори Черната Магьосница

После взе в дланите си мъничките фигурки на Слава и Вихрушко и каза

- Агретис, които, думо, Агретис, които, думо, Агретис, които, думо, Слава и Вихрушко в миг възвърнаха предишния си вид.

- Я, това е Дядо Коледа! – изви малка пушилка Вихрушко

- Я, това е този, който ми открадна шейната предния път

- Но ти я върнах, нали?- наежи се Вихрушко

- Да, да, върна ми я. Малко поочукана ми я върна, но нейси.

- Как поочукана?- наежи се Вихрушко

- Не виждаш ли той се шегува? – каза Лили- А това е моят приятел Ники.

Ники се поклони театрално. Лили хвана ръката на Слава и каза:

- Това е Слава. Тя е...

Не можеше да каже,че тя е изкуствен елементал.

- И тя ми е приятелка.

- Какво ще правиш с толкова много приятели- пошегува се Дядо Коледа

- Ще пея - каза Лили и запя:

Когато светът се събужда

и шумно протяга ръце.

Когато си весел без нужда

и чуеш туптеж на сърце.

Тогав да знаеш приятел

*открил си най- верен в света
Не ти е бил нужен гадател.
Ти срещнал си сам обичта.*

*Тъй весело пее капчука
и слънцето грее навред.
Приятелство има ли тука
мечти ти открил си безчет.*

Всички запяха с Лили, освен Черната Магьосница. Тя ги гледаше изпод вежди, застанала самотно в ъгъла. Лили отиде до нея, хвана ръката ѝ и привлече към останалите. Тогава и Черната Магьосница запя. Разбира се пееше малко фалшиво, но кой ти обръща внимание на това.

Сестрата

Те пееха, тропаха, пляскаха с ръце. Даже Дядо Коледа си смъкна шепичката и я сложи на главата на Черната Магьосница. Вихрушко хвана двете ръце на Лили и затанцува с нея. Беше весела картинка. Жалко, че нямаше кой да ги снима.

Когато най- после песента свърши и всички седнаха кой където намери, Дядо Коледа каза на Черната Магьосница:

- Давай сега книгата и да си тръгваме!

- Ох, – сложи ръка на устата си Лили – а преди това ще трябва да освободим Владетелят на Жезлите.

- Да, бе да. – сети се и Ники – Той остана затворен в сферата.

- Но първо книгата! – отново заповяда Дядо Коледа

- Защо не останете? – каза Черната Магьосница – Толкова е весело с вас. Аз тъкмо получих сърце и душа. Не знам как да се справям с тях. Да ми помогнете казвам. Да ме напътствате.

Дядо Коледа я изгледа. Да, как ще я оставят сама? Тази чернилка беше хубава, мама му стара.

- Поне ти остани, Дядо Коледа – заомилква се Черната Магьосница около него. -Ще си живеем тук само двама. Ще поразчистя. Няма да е така занемарено.

Дядо Коледа отвори уста да каже нещо, но внука ме го изпревари:

- Той няма да остане с теб Ще се върне с нас. Каза ми, че е решил да живее с мен, с мама и тате, с братчето ми, нали дядо. Ще се върнеш с мен.

- Да, внучето ми – каза Дядо Коледа като го погледна нежно.

Не знаеше как ще убеди дъщеря си, че ще живее в нейната къща, но щеше да опита. О, той щеше да бъде добър дядо. От най- добрите.

- Ти няма ли начин да идваш от време на време на земята? – попита той Черната Магьосница

- Сигурно има .– каза тя – Но само вечер.

- Нека да е само вечер. Като на среща, а? Ще те чакам, да знаеш – засмя се Дядо Коледа

- Като на среща – каза Черната Магьосница

Те сигурно щяха да се целунат, но имаше толкова много деца покрай тях. Не беше прилично. Не беше тактично. Не беше... Абе, я да се целунат, пък да става каквото ще. Беше дълга целувка, пълна с копнеж, любов и още нещо.

- Дай сега книгата! – каза Дядо Коледа дрезгаво

Черната магьосница пристъпи към плота на масата. Постави във дълбнатинката на тайника нокътя си и всички видяха, че това не беше обикновен нокът. На него стоеше златното ключе. Същото, което Черната Магьосница беше откраднала от медальона на майка ѝ. Същото което Шекина, бабата на Лили бе подарила на Мила. Тя отключи тайника и извади книгата. Задържа я в ръцете си. Като че ли не и се искаше да я дава на когото и да е било. Книгата я бе научила на много неща, но тя не ги беше използвала както трябва. Ако имаше друг шанс, щеше да се опита да прави добри неща. Друг шанс ли? Та тя го имаше. Колко неща имаше да се вършат в райския свят.

Черната Магьосница подаде книгата на Лили и каза:

- Съжалявам, че заради мен преживя толкова неприятности.
- И златното ключе дай!- прошепна ѝ Дядо Коледа

Тя дълго време гледа златното ключе, после го предаде на Лили с нежелание.

- Какво пък, това си беше живо приключение- провикна се Ники- И в него аз открих, теб дядо

- А аз? – попита Вихрушко- Какво ще стане с мен?

- Поне ти остани с мен!- помоли го Черната Магьосница – Аз няма да се държа лошо с теб. Ще бъдем приятели

Вихрушко се погали в краката на Лили. Тя се наведе и също го погали.

- Май е по- добре наистина да останеш тук. Ще се вихриш колкото си пожелаеш. А аз ще кажа на мама, че Слава те е съживила. Слава, къде е Слава.

Слава се беше скрила зад гардероба и тихичко стоеше.

- Но защо си се скрила там? – попита Лили

- Аз съм един изкуствен елементал, – каза Слава- как мога да се радвам на вашето щастие? Тъжно ми е, че се разделям с теб. Беше ми станала близка като – Слава прошепна нещо, което никой не я чу

- Какво каза? – попита Лили- Какво каза, Слава?

- Казах като сестра.

Черната Магьосница се приближи до тях. Тя дълго гледа двете момичета после каза на Слава:

- Ще трябва да се разделя с теб.

- Ще ме затвориш отново в бутилка ли? – попита с треперещ глас Слава

- Ще те затворя в нещо.

- Моля те, само не ме хвърляй в морето! Нали каза, че там няма никой. Не че искам някой да ме освободи, но не мога да живея в самота, сега когато намерих толкова приятели.

- Няма да бъде в морето.
- Мисля, че ако ме хвърлиш в гората ще е по- добре. Но аз не бива да ти казвам какво да правиш.
- Ще те затворя в утробата на Мила, майката на Лили.
- Какво?- скочи Лили изненадано
- Какво е това? – попита Слава
- Това е един много топъл и хубав дом.- заяви Лили със светнали очи
- И то какъв дом!- засмя се Дядо Коледа
- За какъв дом говорите? – попита Ники, който не бе чул целия разговор
- А след девет месеца ще напуснеш този....- продължи Черната Магьосница
- ...хубав, топъл дом- викнаха Дядо Коледа и Лили в един глас.
- И къде ще отида? – попита Слава
- Отначало ще бъдеш едно кресливо, малко бебе- каза Лили
- Като брат ми.- допълни Ники
- И това бебе ще бъде моя сестричка- допълни Лили
- Това наистина ли ще бъде така? – обърна се Слава към Черната Магьосница, която кимна утвърдително с глава.
- Но как така, нали съм изкуствен елементал?
- Но този изкуствен елементал има душа и сърце, а такова нещо имат само хората – каза Черната Магьосница
- Слава излезе най- сетне иззад шкафа и прегърна Лили
- Обаче искам да имам червени панделки, чу ли.
- Червени панделки? – изви с отвращение очи Лили – За какво ти са?
- Ти ще ми сплиташ косата и накрая ще ми ги слагаш.
- Ужас, червени панделки. Не искам да имам такава сестра, която ще носи червени панделки
- Не искаш ли? – уплаши се Слава
- Шегувам се, сестричко. Разбира се, че искам да си имам сестричка и това да бъдеш именно ти. Ако щеш носи сини, зелени, червени панделки. Какво значение има!
- Ти най- добре да ги поръчаш още отсега на мама и татко – заръча на сестра си Слава
- О, вече започна да командваш! – засмя се Лили – И как ще я караме така?
- Вихрушко отново се погали в краката на Лили.
- Ще ти подаря ръкавичката. Е, тя ще бъде празна, но ще ти напомня за мен. Ти искаш ли да си спомняш за мен?- попита той
- Разбира се. И знаеш ли, ще я сложа в книгата и няма да казвам нищо на мама. Когато тя я отвори на Коледа ще види, че ръкавичката е празна и

отначало много ще се уплаши. Тогава аз ще ѝ разкажа какво се е случило. И тя ще бъде много радостна. Щях да кажа и на баба дори. Ех, ако можеше баба да бъде тук.

- Какво щеше да кажеш на баба си, мила? – дочуха те един приятен глас

Великата жрица Шекина

Едно сияние се появи от тавана. Беше кълбо от мъглявина, съставена от много звезди. То ги накара да занемаят и да гледат втренчено кълбото все едно беше месия слизащ от небето. Звездите избледняха и те видяха една прекрасна жена. Жената ги гледаше с усмивка.

- Великата жрица Шекина – с богоговение прошепна Черната Магьосница и коленичи.

- Ах, да Великата жрица Шекина – плесна се по главата Дядо Коледа

- Това ли е баба ти? – попита Ники

- Моята баба!-възкликна Лили и се обърна към Слава- Нашата баба!

Вихрушка припълзя до Вебиката жрица Шекина, а тя го помилва.

- Е, какво щеше да кажеш на баба си, мила внучке?- попита Великата жрица Шекина

- Щях да ти разкажа за приключенията си тук, за Малките Аркани, за войната, за Владетеля на жезлите, за всичко. Бабо, за толкова неща имам да ти разказвам.

- О, аз ги знам! – поклати глава Великата жрица Шекина

- Наистина ли?И откъде ги знаеш?

- Вие, мили мои, бяхте през цялото време пред погледа ми. – засмя се Великата жрица Шекина.

- И защо не ни помогна? – ядоса се Дядо Коледа – Гледала си как се мъчим в главата на Черната Магьосница и не ни помогна.

- Нали знаеш, Дядо Коледа, че човек се калява в изпитанията и създава най- трайните връзки в тях? Ако не бяха тези изпитания щеше ли да влезеш в сърцето на твоя внук? Щеше ли да стане той твой най- добър приятел?

Дядо Коледа се замисли.Наистина, щеше ли да остане насаме с внука си, щеше ли да го успокоява, когато плаче, щяха ли.... Да, Великата жрица Шекина имаше право.

- Баба ти е много мъдър човек.- обърна се Дядо Коледа към Лили.

- И аз мисля така. – каза Лили

- Сигурно сме накрая на пътуването си. – сети се Дядо Коледа.

- Защо мислиш така? – засмя се Шекина

- Защото ти идваш винаги накрая.

- Е, да почти сте накрая. Но ще погостувате малко на Малките Аркани, нали? Те ви очакват с голямо нетърпение. Даже ще ви каза под секрет, че са ви приготвили тържество.

- О, аз обичам тържествата. – каза Дядо Коледа- Предполагам ще има голи мадами и...

- Голи мадами ли, дъртако? Ти за кой се мислиш?- изръмжа Черната Магьосница.

- Аз се пошегувах, бе. Само се пошегувах. Какви голи мадами ми трябва когато имам теб. Но се надявам, че са приготвили нещо за хапване. Отдавна не съм ял и ми куркат червата.

Те отново се погледнаха толкова влюбено, че Ники дръпна дядо си:

- О, дядо, засрами се малко!

Великата жрица Шекина се приближи до Слава. Хвана ръката ѝ и я приближи до лицето си. Малкото момиче не можеше да откъсне очи от нея. То я прегърна и остана така в прегръдките ѝ.

- Моята дъщеря ще поведе хората към един по- добър свят. Но ти ще си тази, който ще ги изведе.

- Аз ли?

- Ти ще останеш в историята на човечеството. Слава, слава, слава.

- Но аз още не съм се родила?

- Да, още не се е родил спасителят на човечеството, но и това ще стане след няколко месеца.

- Аз исках само да съм сестричка на Лили.

- Лили те откри, Лили те намери. Това беше нейната задача тук. И тя се справи добре с нея.

- Да, справих се добре.- заля се от смях Лили- Макар, че представяш ли си бабо. Тя иска червени панделки!

Великата жрица Шекина само се разсмя и погали Слава по главата.

- А не беше ли задачата ѝ да си върне Книгата на Мъдростта? – попита Ники

- Книгата на мъдростта е в главата на всеки. Той само трябва да я намери. Някой я намират трудно, други по- лесно. Някой изобщо не я намират.

- Значи ти си ме накарала да я открадна? За да дойдат тук момичето и Дядо Коледа и да открият изкуствения ми елементал- извика Черната Магьосница. – Знаех си, че не съм чак толкова лоша. Е, какво ще кажеш, старче. Препрограмирали ме, дръжки. Аз съм си била добра поначало.

- Абе, беше си проклетница черна, ала нейсе – каза Дядо Коледа, но очите му изгледаха Черната Магьосница с любов.

Тя му отвърна със същото. Великата жрица Шекина завъртя с разбиране очи. Тези двамата бяха две влюбени птички. А на любовта не бива да се пречи.

- Бабо, до утре ще успеем ли да се приберем? Утре е Коледа.- тревожно попита Лили

- Ще успеете разбира се. Тук в райския свят годините са като минути за земята.

Уж стаята на Черната Магьосница беше неприветлива и неугледна, а толкова топлина нахлу в нея, че Дядо Коледа даже се изпоти. Ако трябваше да живее в нея, той щеше да я превърне в хубаво стайче, но по-добре беше да не мисли за това.

Парадът

Когато излязоха от леговището на Черната Магьосница, по хубав от райския свят нямаше. Пеперуди и феи прехвърчаха около тях. Алофи, гофи и цалунковци тичаха насам натам. Момчета и момичета с извезани на гърдите си чаши, пентакли, мечове и жезли подреждаха дълги маси с цветя и сладкиши. Водата се пенеше от уиндини. Въздухът бе населен със силфи. Саламандри палеха факли, а гноми правеха кълбета. Да хубав беше този свят. Затова го наричаха райски.

- Елените!- извика радостно Дядо Коледа –Върнали са се! Сега и ние можем да се отправим към къщи

И наистина в далечината те забелязаха елените кротко да си хрупат трева. Шейната величествено се поклащаше до тях.

Всички ги наобиколиха и радостно заразпитваха за приключенията им. Само момичетата и момчетата с извезани жезли останаха смълчани встрани.

Великата жрица Шекина забеляза това и се обърна към Черната Магьосница.

- Ах, да – каза тя- Владетелят на жезлите. Как забравих за него?

Тя се обърна на запад и се провикна:

- Агретис, които, думо, Агретис, които, думо, Агретис, които, думо.

И всички видяха в небето да се носи кълбо. Отначало то бе съвсем малко, после нарастна и стана голямо колкото двуетажен блок. Кълбото беше черно.

- Чераната четвърта сфера.- прошепна Лили.

Кълбото се приземи на поляната до тях и Черната Магьосница отново каза своите магически думи:

- Агретис, които, думо, Агретис, които, думо, Агретис, които, думо.

Но колкото и да ги казваше ефект от думите нямаше. Сферата си стоеше черна, възчерна.

- Да не би да съм си загубила способностите?- изплаши се Черната Магьосница.

Великата жрица Шекина отвори Книгата на Мъдростта и каза:

- Трябва да приберем всички дарове от Големите Аркани.

- Но как? – попита Лили – Ние ги разпиляхме из целия райски свят.

- Но ние ги прибрахме- обади се един силф и подаде на Великата жрица Шекина единия жезъл

- Другия жезъл е в нас. – каза един уиндини

- Носим торбичката на Принца. – заискри един саламандър

- А в нас е клончето от Дървото на Живота.- дотърчаха двама гноми.
Великата жрица Шекина постави даровете на техните места с изключение на клончето.
- Един липсва. – каза тя
- О, това е моята ръкавичка - каза Вихрушко- Не може ли тя да остане за спомен на Лили?
- Добре! Сложи я в джобчето си, за да не я загубиш- усмихна се Великата жрица Шекина.
- О, моето джобче вече е пълно- възкликна Лили и извади от там шепа монети.
- Тя извика Търговеца, подаде му монетите и каза:
- Аз, като помощничка на Шерлок Холмс, открих твоите монети.
Черната Магьосница изкриви устни:
- Да, и това ми отнемате. Пазех си ги за старини.
- Всички се засмяха, дори и Черната магьосница. Великата жрица Шекина затвори книгата, после я заключи и пхна ключето в една невидима ключалка на сферата. Взе клончето и го насочи към нея. Тя се разтвори и цялата чернилка излетя във въздуха. В средата на сферата стоеше Владетелят на жезлите. Той тръгна колебливо и излезе от сферата. Тя се затвори и отново излетя, но този път искреше от светлина. Вдигна се нагоре и изчезна завинаги.
- Този човек спаси нашите гости от земята- каза Великата жрица Шекина – можете да му се поклоните.
- И всички подгънаха крак пред Владетеля на жезлите, а неговите поданници нададоха възглас:
- Ура, да живее!
- Той се втурна радостно напред. Посрещнаха го Краля на мечовете, Търговецът и Водача на чашите. Те го прегърнаха, а Търговецът извади лулата. Седнаха на земята и запушиха. Лулата преминаваше от ръка на ръка, от ръка на ръка. Четиримата пушеха мълчаливо. Те се разбираха без думи.
- Накрая на тържеството бе организиран голям парад. Малките Аркани преминаха пред погледа на Великата жрица Шекина и Дядо Коледа и двете деца. Но това не бяха войнишки редици. Войниците на Малките Аркани се бяха превърнали във весели момичета и момчета. Отличаваха се само по извезаните на гърдите им предмети – мечове, чаши, пентакли и жезли. Те махаха с ръце, смееха се и си подвикваха весело. Дядо Коледа не издържа и слезе от трибуната при тях. Смъкна от шейната чувала си и го отвори. А той беше пълен с подаръци. Дядо

Коледа раздаде по нещо на всеки. Накрая погледна в чувала, почеса се и каза:

- Деца, за вас не остана нищо.

- Как нищо?- каза Великата жрица Шекина – Я, погледни по внимателно!

Дядо Коледа почти се навря в чувала и извади медальона, в който трябваше да се сложи златното ключе.

- Това е за мен. – въздъхна Лили

- И за теб има нещо, внучето ми – каза Дядо Коледа и подаде на Ники мечът, който бяха загубили пред да попаднат в главата на Черната Магьосница

- Сега вече можете да тръгвате! – каза Великата жрица Шекина и се закани с пръст- Но да знаете, винаги ще бъдете пред очите ми.

Лили и Слава се прегърнаха.

- Ще те чакам! – каза Лили

- О, аз ще дойда. Ще дойда с рев, мисли му тогава.- засмя се Слава.

- Сбогом, моя ченилке – с обич промълви Дядо Коледа на Черната Магьосница.- Ще те чакам. Ще те чакам още тази нощ. Да не ми направиш някой номер!

- Бъди спокоен, старче. Този, който обича не е способен на номера.- пошушна му Черната Магьосница и лекичко го гризна по ухото.

Дядо Коледа се успокои. Имаше внук, имаше любима, какво друго му трябваше.

Коледният подарък

Когато слязоха на земята, слънцето подаваше лъчи. Шейната спря пред къщата на Лили и тримата слязоха от нея.

- Какво приключение, а? – засмя се Ники- И да го разкажа едва ли ще ми повярват.

- Ще го разкаваш на малкия си брат, като порасне. – каза Лили

- Да, той няма да бъде все такъв ревльо. – засмя се Ники – А ти се готви за сестричката.

- Ох, нямам търпение да дойде на земята.

Лили отново видя образа на Слава. Стори и се, че сестра ѝ и помахала. Как щяха да минат тия месеци без нея не знаеше. Но знаеше, че ще я чака с голямо нетърпение.

- Е, аз ще вървя – каза Ники- Нашите ме чакат за закуска. Весела Коледа!

- Весела Коледа! – махна му с ръка Лили

- И да ме поканиш на кръщенето!

- Разбира се, иначе Слава ще се разсърди. А, и целуни братчето си. Може някога да ги сватосаме – пошегува се Лили

Дядо Коледа гледаше двете деца и пристъпваше от крак на крак. Внукът му като че ли беше го забравил. Крачка по крачка, обсебен от разговора си с Лили, той се отдалечаваше от него. Тежка буца застана на гърлото му. Ще си отиде. Ще си отиде без него. Може би е забравил, че станаха добри приятели. Може би това приключение е било само сън. Ще се събуди и внукът му отново ще бъде чужд.

-Дядо, хей дядо- чу изведнъж гласът му- идвай!

Дядо Коледа стоеше все още нерешително, но един глас гръмна в ухото му

- Тръгвай, какво чакаш! Да падне тавана ли? Друг шанс няма да имаш.

- А,а,а!- огледа се Дядо Коледа

- Казвам, че те уволнявам. Трябват ми нови кадри.

Дядо Коледа беше свикнал с странното чувство за хумор на своя работодател и попита тихо:

- Ще можеш ли да се справиш без мен! Все пак Коледа е.

- Май си се самозабравил. Да не мислиш, че преди тебе не е имало Коледи!

- А брадата?

- Ще ти я оставя. Като коледен подарък и премия за вярна служба. Беше добър Дядо Коледа. Най- добрият.

- Хайде!- върна се внука му и го хвана за ръка- Дано не сме изпуснали юфката. А довечера ще има баница с късмети. Знаеш ли, дядо какво ще си пожелаеш?

- Какво?
 - Да ме повозиш на конче.
 - На конче? – зяпна Дядо Коледа
 - Защо? Да не би да ти се струвам толкова голям?
 - Не, не- забърка се Дядо Коледа- Ще те повозя и на конче и на магаренце ако щеш. Ще те повозя, внучето ми.
 - Той изтри една сълза и каза притеснено:
 - Нещо ми влезе в окото.
 - Тръгвай, старче! –ласкаво прогърмя в ушите му гласът на истинския приказан старец.- И се обаждай от време на време! По Коледа например.
 - Те тръгнаха ръка за ръка- дядо и внуче. На Дядо Коледа му се припя, но се въздържа. Щяха да помислят, че е попрекалил с пиенето.
 - Когато Лили влезе в къщи, срещна тревожния поглед на майка си
 - Къде беше?
 - Играхме си- каза тя- с Ники.
 - Нито майка й нито баща й я попитаха кой е този Ники.
 - Какво се е случило?- попита Лилето като видя сълзите в очите на майка си.
 - Загубих си медальона,- каза тя- а утре е Коледа. Няма да мога да отворя Книгата на Мъдростта. За пръв път хората ще ме чакат да им покажа доброто, а аз няма да мога.
 - Медальона значи си загубила? Ето го, – разтвори длан Лили- беше в прясната пред вратата.
 - Майка й ахна и грабна Лили на ръце. Завъртя я и обсипа лицето й с целувки.
 - Ти си моята радост, моето съкровище и моето спасение.
 - Твоето спасение заслужава ли подарък? – глезено попита Лили
 - Разбира се, казвай!
 - Искам сестричка.
 - Родителите й се спогледаха и прихнаха. После татко й я щипна по бузката
 - Твоят коледен подарък вече е на път.
 - Зная- тихо промърмори Лили и тръгна към стаята си.- О, колко добре зная!
 - После се досети за молбата на сестра си.
 - Искам за Коледа две червени панделки.
 - Червени панделки?- извикаха изумени в един глас родителите й.
- Край

Съдържание

1. Подранилият Дядо Коледа
2. Внукът на Дядо Коледа
3. Отново Черната Магьосница
4. По дъгата
5. Опустошения райски свят
6. На гости на цалунковците
7. Мечът на войната
8. Предложението на краля на мечовете
9. Нападението на чашите
10. Блясъка на монетите
11. Кражбата
12. При владетеля на жезлите
13. Гневът на владетеля на жезлите
14. Императорът
15. Подъръците на Малките Аркани
16. Четвъртата сфера
17. На реката
18. Клопката
19. В главата на Черната Магьосница
20. Идеята на Ники
21. През очите на Магьосницата
22. В търсене на книгата
23. Магията на Слава
24. Вихрушко оживява
25. Ники претърпява крах
26. Младежът Дядо Коледа
27. Препрограмирането на Черната Магьосница
28. Най-сетне въвн от главата на Черната Магьосница
29. Сестрата
30. Великата жрица Шекина
31. Парадът
32. Коледният подарък